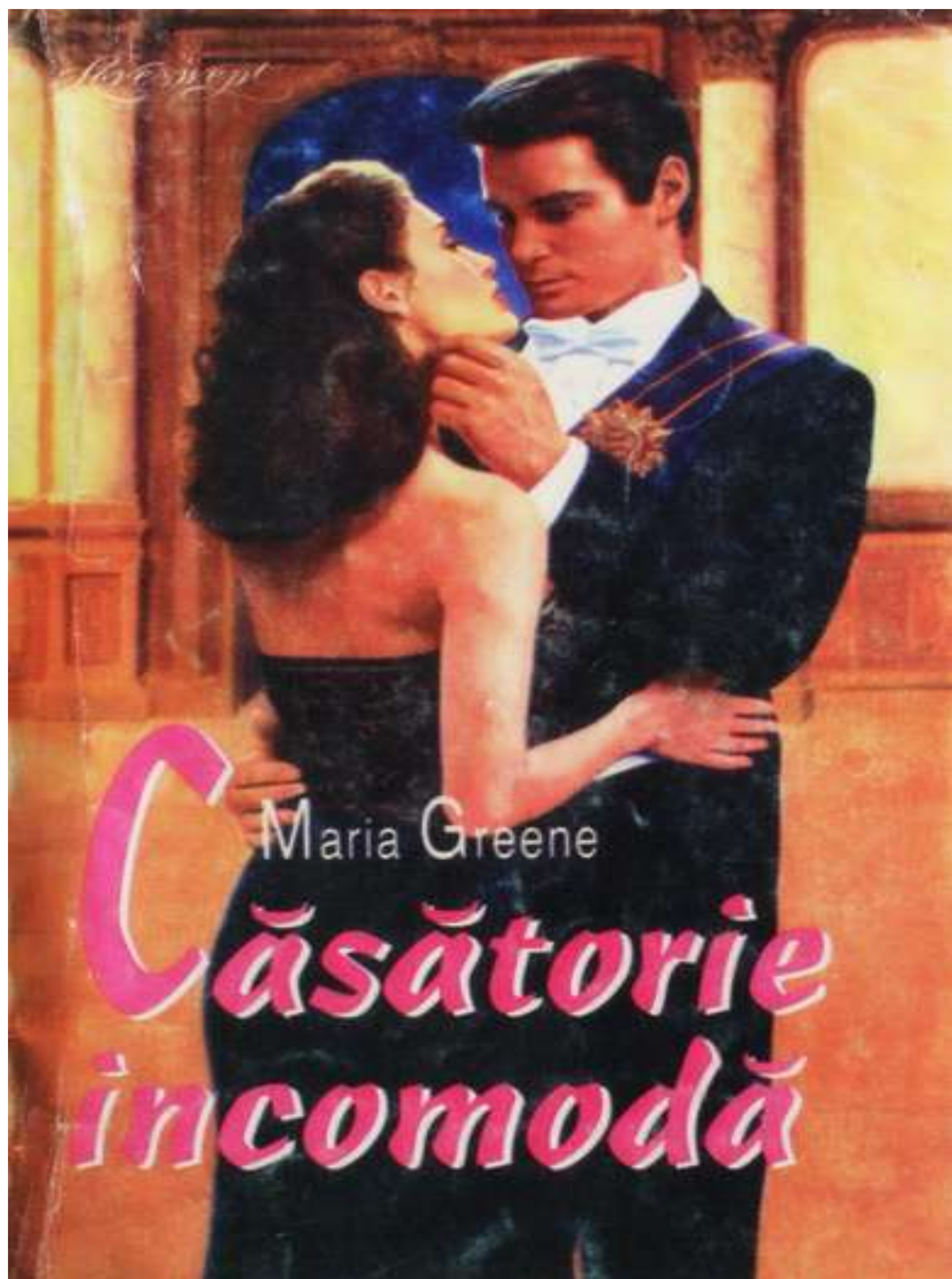

Maria Greene
Căsătorie incomodă

An Inconvenient Marriage
by Maria Greene

Romanian language published in cooperation with Permissions & Rights Int. Ltd.

Loveswept

Maria Greene

Căsătorie incomodă

Traducere de Adriana Micle Muscaliuc

București - 1994

ISBN 973-95056-7-2

Unu

Lordul Wyndham simțea că îi plesnește capul. Ochii i se umflaseră, așa încît de abia mai vedea, iar nasul luase forma unui uriaș cîrnat nemțesc. Îl simțea complet străin, pe puțin! Își înfășură mai strîns pătura de voiaj în jurul trupului său cuprins de frisoane și își tamponă repetat obiectul congestionat ce se afla în mijlocul feței sale. Picurarea nu se mai oprea, iar capul înfășurat în cîrpe îi ajunse curînd la dimensiunea catedralei St. Paul's.

Gripa îl luase pe neașteptate. În loc să se

hurduce pe un drum oarecare într-un vehicul, ar fi trebuit să fie într-un pat cald şi să înghită o băutură fierbinte, pînă cînd somnul l-ar fi cuprins într-o binecuvîntată şi dulce uitare. Da, de uitare avea cel mai mult nevoie. Asta ar rezolva gripa şi durerea din inimă.

Ca un cîine cu coada între picioare, plecase pe furiş din Bath, departe de cruda domnişoară Justine Bryerly şi de limba ei, care era mai ascuţită ca un paloş. Frumoasa domnişoară Bryerly...

– Neîntrecuta, cea mai încăpăţînată domnişoară Bryerly. Hapciu!

În timp ce ploaia bătea fără oprire în geamuri, trăsura coti pe London Road. Wyndham tuşi şi îşi drese glasul. Un nenorocit de cerşetor de pe drum, probabil că se simţea mai bine decît se simţea el acum.

În orice caz, Bath era departe, iar viitorul era în faţă. Ce mai viitor... Oftă şi îşi tamponă din nou nasul. Pentru a ieşi din starea de disperare, ar trebui să nu se mai gîndească la frustrările trecutului. Inima lui se va lecui cu

timpul, poate, dar tristeţea adîncă din sufletul lui era altceva. Ca un acid, durerea îi măcina interiorul, iar gîndul de a se întoarce la cavoul gol pe care îl reprezenta locuinţa sa din Berkley Square nu îl atrăgea deloc. Nu cu această durere în inimă; era o durere pe care nu o mai încercase pînă acum.

Nu se aşteptase ca Justine să îl părăsească, atunci cînd îi împărtăşise în mod cinstit profunzimea sentimentelor sale. Dar în mod evident, Justine iubea pe altul – pe marchizul de Lewington – care era un afurisit de peşte rece, viclean, ce merita să fie sfrîvit. Wyndham se scutură în gînd, încercînd să scape de gîndurile negre. Detesta autocompătimirea la alţii şi se dispreţuia pe sine de a se fi lăsat pradă acestei slăbiciuni patetice. Îşi suflă nasul în batistă şi se dispreţui şi mai mult.

Nu a putut să o convingă pe Justine că Lewington o va face să sufere, îi va stoarce banii şi apoi se va descotorosi de ea, lăsînd-o în ruina de casă de la ţară, unde să crească odraslele Lewington.

Se va plictisi de moarte. Cînd va descoperi adevărul despre Lewington, va fi prea tîrziu. Îl durea pe Wyndham să o vadă făcînd greşeala

vieții ei; era al naibii de dureros...

Gîndurile îi dădeau tîrcoale, nu îl lăsau în pace. Imaginea fantomatică a frumoasei și încăpățînatei Justine îi tulbura liniștea...

Cu un oftat puternic și un strănut exploziv, el închise ochii în noapte. Dacă ar putea adormi fără să se mai gîndească, pînă va ajunge în capitală. Pînă atunci, poate va fi în stare să întrevadă o mică licărire de speranță pentru viitor.

La naiba cu toate! Pielea îi era umedă din cauza febrei, iar somnolența îl cuprindea. Poate că gripa îi va veni de hac. Pe Dumnezeu, aceasta ar fi o ieșire din nenorocirea în care se afla, gîndi el, cu o cinică răsucire a buzelor.

Interiorul lui părea să fi luat foc, iar creierul parcă îi era zdrobit bucățele de un uriaș. Bine! Sfîrșitul era aproape. Cu acest gînd, se prăbuși, în sfîrșit, în întuneric.

Ploaia rece pătrundea prin pantofii subțiri de piele ai Allegrei Temple și pe sub prelata sub care se ascundea. Jacheta îi atîrna greu

pe corp și nu după mult timp umezeala urma să îi cuprindă tot trupul. Celelalte articole, rochia subțire de muselină, juponul și lenjeria de corp, erau o armură subțire contra vremii. Tremura, cînd un strop de gheață îi înțepă obrazul. Își șterse pe furiș o lacrimă fierbinte – singurul lucru cald pe care îl putea atinge în jurul ei.

Trăsurile se înghesuiau în curtea hanului poștal de la Chippenham, dar toate mergeau în altă direcție. Groaznică noapte să te afli afară, gîndi ea. Va trebui să aștepte pînă cînd ploaia va înceta, iar norii se vor împrăștia doar dacă nu va reuși cumva să implore vreo putere divină care să schimbe vremea. După cîte știa, ea nu avea puteri magice, ci numai o oarecare doză de noroc. Oricît de implorator se uita la cer și oricît de insistent atinse trifoiul cu patru foi prins la corsaj, zeii nu păreau să aibă milă, iar zeița Fortuna părea că își întorsese fața în altă parte.

Allegra fugise înainte de a fi prea tîrziu, înainte ca tatăl vitreg să o forțeze să se mărite cu acel vecin desfrînat, Ezra Skelton. Dacă ar fi avut vîrsta, ar fi putut opune rezistență dorințelor tatălui vitreg. De abia de 18 ani, domnul

Woodruff Pinkney putea dispune de ea cum dorea. În timp ce mama ei își petrecea majoritatea zilelor în șezlong, citind și mîncînd bomboane, Woodruff avea grijă să cîștige tot mai multă influență în zona Chippenham. El uneltise și se strecurase în toate buzunarele care dețineau un oarecare grad de afluență și decise că Allegra trebuie să se mărite cu Ezra Skelton, al cărui pămînt se învecina cu pajiștile Temple. Nu după mult timp, hectarele lui Skelton ar fi urmat să aparțină imperiului Woodruff – dacă ea s-ar fi măritat cu Ezra. Asta nu va face niciodată.

Mai degrabă ar deveni călugăriță, deși acest gînd nu o atrăgea prea mult.

Într-adevăr, fuga era singura ei șansă, o șansă care a adus-o în această stare de nenorocire umedă.

Dinții îi clănțăneau, iar mîinile îi amorțiseră de frig.

– Nici un ajutor la orizont, dar nu pierde speranța, își șopti ea. Ceva trebuia să apară. Norocul a fost întotdeauna de partea ei. Nu găsise ea trifoiul cu patru foi, vara trecută?

Probabil că va trebui să sufere pînă dimineață cînd va sosi o trăsură cu destinația Londra, dar va supraviețui. Trebuie. Toți spuneau – sau se plîngeau – că are încăpățînarea tatălui său.

Îngrijorarea îi încorda stomacul și își strînse brațele în jurul genunchilor, pentru a-i împiedica să mai tremure. Dacă nu găsea pe cineva să o ia în trăsură, risca posibilitatea ca tatăl ei vitreg să o găsească. De altfel, nu o despărțeau mai mult de două mile de omul pe care îl detesta cel mai mult pe lume. În curînd, se va lumina, iar ei îi va fi mai greu să se ascundă cu ușurință.

Ar fi trebuit să aibă mai mult curaj să îl înfrunte pe Woodruff, să îi spună că nu are intenția să se mărite cu Skelton. Acum trebuia să plătească pentru revolta ei, prin suferință. Ea își dorea să fi avut mai mult timp la dispoziție să adune haine și bani înainte de a fugi, dar fusese o chestiune doar de minute înainte ca Skelton să apară și să joace parodia de a-i oferi mîna.

Își imagina mîinile umede ale lui Erza atingîndu-i brațul și privirea lui care îi examina trupul. Se cutremură la acest gînd. Pretextase tatălui ei vitreg că vrea să se aranjeze, apoi își pusese jacheta, pălăria și coborîse pe geamul

din dormitor, alunecînd pe trunghiul unui stejar gros. Învățînd de la fratele ei, Giles, tehnica, ea putea escalada orice copac cu ușurință.

În dorința fierbinte de a evada, fugise în pădure, fără a se gîndi prea mult la confortul fizic.

Pe față, lacrimile i se amestecau cu ploaia. Le șterse cu o mișcare mînioasă a mîinii. „Nu fi plîngăcioasă!" Lacrimile nu ar fi adus-o mai aproape de Londra și de casa mătușii Irene din Half Moon Street. Ceea ce ar fi adus-o mai aproape, ar fi fost o trăsură în direcția metropolei. A avut ghinion toată noaptea. Ar fi cazul să se schimbe ceva. Măcar dacă și-ar fi luat economiile ei, ar fi putut cumpăra un loc în diligență.

Un animal nevăzut părea că se strecoară printre lemnele adunate în spatele ei. Ea se scutură de scîrbă și aruncă o privire disperată spre curtea lugubră. Nici o trăsură nu mai oprise după miezul nopții. Numai o pată de lumină galbenă din interiorul clădirii principale lumina suprafața. Mirosul de pămînt ud și lînă umedă îi umplea nările. Butucul de lemn pe care ședea îi amorțise spatele. Își ridică picioarele în speranța de a găsi un loc mai uscat, dar nu reuși altceva decît să le înfunde mai mult în apă.

Strîngînd mai mult jacheta în jurul trupului ei tremurînd, ea încercă să își sprijine spatele de peretele barăcii lîngă care se afla mormanul de lemne, dar acesta era alunecos din cauza umezelii.

Ploaia se transforma în burniță. Lumea își oprise răsuflarea, ca și cum fiecare suflet împrejur ar fi adormit. Allegrei îi căzu bărbia pe piept. Adormi cu capul în mîini.

Se trezi brusc, în clipa în care ceva îi sări în poală. Tresări cu teamă, dar se liniști în clipa în care auzi un zgomot distinct. Era un pisoi muiat tot, cu blana zburlită, iar coada ca o frînghie stoarsă. Inima minusculă îi bătea cu putere cînd Allegra îi puse mîna pe piept. Îi atinse mîna cu un nas umed, rece, iar Allegra nu se îndura să îl împingă jos. Îl ținu mai aproape de pieptul ei, pentru a transmite căldură trupului ce tremura. Pisoiul torcea tot mai tare și încerca să intre mai adînc în faldurile hainei ei. Sărac cerșetor, singur și flămînd. Allegra îi putea număra coastele.

Ea mîngîie pisoiul, încercînd să aprecieze

cam cît a dormit. Spre răsărit, cerul devenea cenușiu. Curînd vor veni zorile. Cu pisolul încă în brațe, ea se ridică, întinzîndu-și picioarele. Stomacul îi mîrîi de foame și se imagina strecurîndu-se în bucătăria hanului și furînd mîncare. Întrucît nu fusese capabilă să găsească un loc într-o trăsură spre Londra, va trebui să pornească la drum, pe jos, spre est. Nu trebuia să zăbovească prea mult în apropierea casei lui Woodruff Pinkney.

Se uită pe furiș pe după o margine a prelatei rigide. Nu se mișca nimic, cu excepția unui cocoș alb, care scurma în noroi, tremurîndu-și creasta roșie. Curînd, acesta își va ridica semeț capul și va trîmbița o nouă zi. Speriată că cineva ar fi putut să o vadă și să o recunoască, ea se îndepărtă de locul ascunzătoarei.

În timp ce se îndrepta spre intrarea la bucătărie, încă ținînd pisoiul în brațe, auzi un vehicul venind pe drum.

Se retrase repede sub prelată, chiar în clipa în care o trăsură cu patru cai intra în curtea mocirloasă.

Birjarul, înfășurat într-o haină groasă și cu pălăria trasă adînc pe ochi, trase de hățuri.

Caii băteau nervos pămîntul, iar Allegra privi cu interes trăsura. Pe ușă era un blazon, dar ea nu putu distinge clar. În mod evident echipajul se îndrepta spre Londra.

Perdelele de piele erau trase în fața geamurilor, iar Allegra presupuse că ocupanții dormeau.

Vizitiul coborî și își întinse picioarele amorțite. Dinspre grajduri, un rîndaș pe jumătate îmbrăcat ieși în curte, căscînd. Birjarul îl salută cu voce puternică.

– Cai proaspeți, amice, și făr' zăbavă!

– Mergeți la Londra? întrebă rîndașul în timp ce deshăma caii. Ținîndu-și repirația, Allegra așteptă răspunsul vizitiului.

– Da. La Londra. Se poa' găsi un pic de bere în gospodăria asta?

Rîndașul răspunse:

– Sigur. Mergi sus și bate la ușa bucătăriei. Servitoarea îți va deschide.

Vizitiul se îndreptă spre clădirea principală, în timp ce rîndașul duse caii obosiți spre grajduri.

Fără a ezita nici o secundă, Allegra se îndreptă spre trăsură. Nu auzea nici un zgomot din interiorul trăsurii. Încercă să privească prin

crăpătura dintre perdele și rama ferestrei, dar nu văzu nimic altceva decît întunericul.

Cu inima bătîndu-i năvalnic de emoție, ea deschise încet ușa. Murmură un cuvînt de mulțumire cînd arcurile se mișcară fără să scîrțîie.

Se uită, repede, înăuntru. Un balot lung, așezat pe unul din locuri, îi atrase atenția. Cineva dormea sub un morman de pături de voiaj, înfășurat într-o haină de călătorie groasă. Persoana nu scoatea nici un sunet. Locul de vizavi era liber.

Fără a sta pe gînduri, ea păși înăuntru și închise ușor ușa în urma ei. Cel care dormea atît de liniștit va avea un șoc cînd se va trezi, dar această problemă va trebui rezolvată mai tîrziu. Ea va explica situația, iar mătușa Irene desigur că va răsplăti persoana care i-a adus nepoata la Londra. Allegra nu avea nici o îndoială că era bine ceea ce făcea. Numai curajul o va ajuta să iasă din această încurcătură. Își dădu seama că încă ținea pisoiul în brațe. Acum era prea tîrziu să îi mai dea drumul. Nu îndrăznea să mai deschidă ușa, cineva ar fi putut să o descopere.

În timp ce pisoiul se ghemui ca o minge în

poala ei, ea aștepta cu inima tremurînd întoarcerea vizitiului. Se va uita, oare, înăuntru și o va descoperi? Rîndașul înhăma alți cai, iar trăsura se balansa odată cu mișcare cailor.

Cîteva minute mai tîrziu auzi voci bărbătești discutînd despre vreme. Scoase un oftat de ușurare în momentul în care greutatea vizitiului clătină trăsura, în clipa cînd acesta își reluă locul. Nu se uitase înăuntru.

Allegra aruncă o scurtă privire la forma de pe locul de vizavi. Se întreba care capăt era capul. Balotul ar fi o doamnă, dar lipsa cameristei îi sugera contrariul. Haina pe care o purta îi sugera că cel din fața ei trebuie să fie fost, mai mult ca sigur, un domn.

Această constatare o tulbura. Dacă era cel mai mare desfrînat din Londra? Un cartofor și un libertin? Cineva chiar mai rău decît Ezra Skelton? Plină de nesiguranță, ea își mușcă buza inferioară. Avea puțină experiență cu domnii.

Trăsura ieși din curte, iar figura nemișcată începu să se lupte cu păturile. Apăru o mînă lungă, musculoasă și un geamăt gutural ieși de sub cuverturi. Allegra se chirci într-un colț al locului ei. O mînă puternică, bronzată, se

mişcă, apoi apăru un cap cu cîrlionţi negri. Capul se clătină şi tuşi, dar nu deschise ochii.

În lumina slabă, a zorilor, ce se filtra în trăsură, Allegra studie faţa virilă a străinului. Părea să poarte pe umeri cam douăzeci şi şapte – douăzeci şi opt de ani. Obrajii supţi erau aprinşi fie de băutură, fie de febră, iar genele întoarse îi umbreau cearcănele negre de sub ochi. Nasul lung, subţire, avea o nuanţă roşiatică, iar maxilarul puternic era acoperit de un puf negru. Buzele lui frumoase păreau albe şi încleştate de durere.

Domnul cu favoriţi matinali îi oferea imaginea unui tablou ciudat de intim, şi Allegra roşi în colţul ei. Nu mai văzuse pînă atunci un bărbat dormind şi se întreba dacă hotărîrea ei de a sări tocmai în această trăsură a fost o mare greşeală. El deschise ochii, dar era prea întuneric ca ea să poată vedea culoarea acestora. El se uita fix la ea şi spuse:

– Justine, ce naiba faci aici? Nu m-ai dat chiar tu afară, mai adineauri?

Allegra tresări cu vinovăţie. În mod evident, străinul nu o putea vedea foarte clar în semiobscuritate. Părea că suferă din cauza unei serioase gripe, dar vocea lui era cultivată,

autoritară, aceea a unui aristocrat. Hainele lui, după cît putea ea vedea, lăsau să se întrevadă eleganţa ascunsă.

– De ce eşti aşa tăcută? întrebă el, răguşit şi se luptă să se ridice. Cu un geamăt, se prăbuşi înainte de a se putea ridica în coate. Te afli aici ca să mă zgîndări din nou? Ca şi cum ceea ce ai făcut nu a fost suficient. Mi-ai zdrobit inima. Această declaraţie se încheie cu un strănut.

– Eu... eu adunam lîna, şopti Allegra, rugîndu-se ca el să nu-şi dea seama că nu este Justine... Allegra se întrebă dacă era cumva vorba de Justine Bryerly, vechea ei prietenă de la şcoala de fete din Bath. „Aş fi cunoscut-o mai bine pe Justine, dacă tatăl vitreg nu ar fi hotărît să îmi întrerup şcoala şi să mă expedieze înapoi la Temple Manor..."

– Vino mai aproape, ceru străinul. Nu te văd foarte bine.

Allegra se aplecă în faţă, cam în silă. Cu puţin noroc, poate nu va observa că nu era Justine.

Răsuflarea lui era hîrîită şi îl cuprinse un acces de tuse. Se gîndi că asta l-ar putea răpune, dar accesul încetă în cele din urmă.

Slavă Domnului, era prea slăbit pentru a insista să facă cunoștință cu ea. Un moment mai tîrziu, din gura lui se auzi un sforăit.

Cu un geamăt de ușurare, Allegra se lăsă pe spate, în colțul ei și mîngîie pisoiul. Dacă domnul va dormi pînă ce trăsura va ajunge la Londra, ea ar putea dispare fără a fi necesară o altă confruntare.

Ațipi cam o jumătate de oră, cînd un geamăt o trezi. Ochii i se deschideau tot mai mult în timp ce încerca să își adune lucrurile. Trăsura alerga în pas alert. Cerul luase o culoare rozacee anunțînd iminentul răsărit de soare. Allegra privi la domnul nemișcat și conchise că gemetele proveneau de la el. Acesta se zbătea și dacă ea nu făcea ceva, urma să cadă la podea.

Allegra puse jos pisoiul și se mută pe scaunul din față. Cu grijă, puse capul bărbatului în poala ei. Nu știa ce-ar face dacă acesta s-ar trezi, dar suferința lui evidentă îi trezea mila. Avea nevoie stringentă de o atentă grijă și poate că ea îi putea oferi puțină alinare.

Cu șovăială, îi mîngîie părul ondulat, care părea creț ca mușchiul de pădure, dar moale ca mătasea sub degetele ei. Pielea îi era

umedă și ardea de febră. În timp ce îl mîngîia în continuare el se liniști. Un oftat lung îi tremura pe buze, iar Allegra simți o ciudată tandrețe în suflet. Era prima dată că se afla atît de aproape de un bărbat străin. Ea atinsese părul fratelui ei, dar acesta era moale și fin, ca al unei femei, la fel cu al ei. Părul acestui bărbat era elastic și viril, excitant. Roși la acest gînd șocant. „Mama ar fi scandalizată dacă ar fi aici, dar, de fapt, ea rareori aprobă ceva din ceea ce fac eu." Allegra mîngîie mai apăsat capul întunecat din poala ei.

Bărbatul scoase un suspin de mulțumire, apoi înțepeni sub mîna ei. Allegra tresări de parcă ar fi fost pălmuită cînd el deschise ochii și o privi fix. Ea observă că avea ochii albaștri-cenușii iar aceștia erau aprinși acum. Se aventură să presupună că febra îi făcea să lucească așa, dar tot atît de bine ar fi putut fi din cauza furiei. Va încerca să îl facă să înțeleagă.

– Vă rog, domnule... să vă explic, începu ea, nesigur.

– Ce dracu'? se răsti el. Nu ești Justine. Cine ești, și ce naiba cauți în trăsura mea? Trupul i se convulsionă într-un strănut. Își presă o batistă pe nas și o privi cu ochi apoși.

– Călătoresc, spuse ea cu o urmă de obrăznicie. De la Chippenham la Londra.

El încercă să își retragă capul din poala ei, dar în mod clar era un efort prea mare. Căzu înapoi, privind furios spre ea. Stînjenită, ea se uita oriunde, numai la el nu.

– Aveai un coșmar, și m-am gîndit că te-aș putea ajuta, explică ea. Nu avea nici o idee ce ar fi putut face acum cu mîinile. Nu mai putea continua să îi mîngîie părul.

– Se pare că încă mai sînt chiar în mijlocul unui coșmar, replică el. Un alt strănut îi întrerupse remarca furioasă.

– Ei bine, nu. Dacă nu eram eu, poate ai fi căzut la podea și te-ai fi rănit.

Buzele i se răsuciră cinic.

– Mulțumesc, domnișoară... sau doamnă? Sînt profund și etern recunoscător.

– Sînt domnișoara Temple, Allegra Temple.

– Ar trebui să fac o plecăciune galantă, dar în actualele condiții, trebuie să renunț. Vocea lui mustrătoare o făcu să își încleșteze dinții.

– Nu este nevoie să fii sarcastic.

– De ce oare călătoresc prin noapte împreună cu o persoană străină în trăsura mea? Nu îmi amintesc să te fi invitat.

– Ești prea bolnav să îți amintești, minți ea, apoi regretă minciuna. Nu... de fapt, m-am strecurat cînd dormeai. Sînt disperată să ajung la Londra. Orice mijloc de a ajunge la destinație...

– Și m-ai ales pe mine. O notă aspră se strecură în tonul său. Ar trebui să fiu onorat.

– Nu este nevoie să te înfurii din cauza asta. De îndată ce ajungem în capitală, mă voi retrage din mîinile tale. Allegra se gîndi că vocea ei suna mult mai sigură decît se simțea ea în interior.

– Sînt foarte impresionat de dumneata, domnișoară Temple. Vocea i se domoli și două pete roșii îi luceau pe obraji.

– Îmi voi plăti locul, dar din păcate nu am nici un sfanț pe numele meu.

El rîse.

– Desigur, costă mai mult de un sfanț.

Furia începea să fiarbă în pieptul ei.

– Un adevărat gentleman ar fi onorat să ajute o doamnă la necaz.

– Un cavaler ar putea fi așa de nebun, dar sîntem acum în anul 1816, nu în Evul Mediu. De fapt, tu m-ai băgat într-o mare încurcătură. Ar trebui să te trimit înapoi la Chippenham,

în fiecare zi.

Bîjbîi după haina lui pe scaunul de lîngă pat și constată că dispăruse.

– Vei găsi un portofel în buzunarul meu. Servește-te cu o sumă suficientă care să-ți permită să poți plăti un bilet la diligență pînă înapoi la Chippenham. În această stare, eu nu-ți pot fi personal de ajutor; altfel aș fi făcut-o. Tripp te poate escorta înapoi acasă.

El închise ochii și se luptă cu slăbiciunea care amenința să îl acapareze. Cumva problemele imediate deveniseră prea importante pentru a le putea rezolva din pat. Doamne, trebuia să se scoale! Acest gînd se termină cu un violent acces de tuse. Pisoiul își înfipse ghiarele în el, ceea ce îl făcu să dorească să îi sucească gîtul lui Beau. Din fericire pentru pisoi, neobosita domnișoară Temple îl ridică de pe pieptul lui.

– Camerista va aduce un vas cu supă. Te va ajuta la febră și tuse.

Își aminti că la coborîrea din trăsură întîlnise niște figuri care vorbeau pe treptele din fața hanului. Îi veni o idee grozavă.

– Domnișoară Temple, cu cine ne-am întîlnit azi-dimineață?

– Vrei să spui, ieri dimineață? Vocea ei tremura și el observă necazul din ochii ei. Mîinile ei se mișcau nervos pe spinarea pisoiului.

– Ieri? Ai fost cu mine tot timpul ăsta?

– Am fost îngrijorată din cauza ta. Credeam că a fost vina mea... Nu te puteam părăsi... să duci singur povara. Vocea ei era pierită. Și oricum, Beau avea nevoie de lapte.

– Despre ce dracu' tot vorbești? întrebă el.

O lacrimă uriașă începu să coboare pe obrazul ei, în timp ce buzele îi tremurau. El se muie.

– Nu plînge. Îmi pare rău că am folosit un limbaj nepotrivit pentru urechile unei doamne. Dar răbdarea mea este la limită. Despre ce este vorba?

– Eu... noi am fost descoperiți. Ea oftă adînc. Niciodată nu mi-a fost mai mult frică. Doamna Lucrezia Fishwood și doamna Drummond-Burrell ne-au văzut împreună. Tu aveai, îîh, un braț trecut peste umărul meu.

În ciuda presentimentului lui, cuvintele ei îl plesniră mai mult decît o lovitură adevărată în plex. În timp ce mintea lui lucra, sortînd diferite posibilități, avu o senzație de leșin de la stomac. El se sperie de cuvintele ei ce urmară

sau cel puțin să am grijă să ajungi pe coasta de vest. Dacă cineva te vede aici, cu mine, reputația ta este ruinată.

– Cine ne-ar putea vedea la o oră atît de matinală? întrebă Allegra cu dispreț.

– L-am rugat pe Tripp să oprească pentru micul dejun la Hungerford. Trebuie să stai ascunsă, sau, mai bine, să ne despărțim acolo. O să-mi permit să închiriez un echipaj pentru tine și o cameristă, care să-ți confere respectabilitate.

Ea trăgea de țesătura umedă a jachetei.

– Nu! Nu! domnule. Nu pot să fiu obligată de dumneata. Te rog... Nu poți să mă lași singură într-un sat străin. Voi fi tăcută ca un șoricel tot timpul drumului pînă la Londra. Nu vei mai simți prezența mea. Privi la pisoiul adormit. Spre ușurarea ei observă că acesta avea o haină mătăsoasă neagră, care se confunda cu tapițeria închisă la culoare din trăsură.

Străinul înjură încetișor și ea avu sentimentul că nu i-ar displace să o poată arunca pe ușă afară, chiar în momentul acela.

– Încerc numai să te protejez de unele guri răutăcioase, domnișoară Temple, dar cred că

este cam tîrziu pentru asta. El vorbea cu dificultate, ca și cum ar fi obosit să-și miște buzele. Te-ai lansat în lumea largă fără o companie respectabilă și fără suficiente fonduri. Un gest necugetat. Foarte bine, dar te rog să mai analizezi oferta mea.

Allegra pufni.

– Nu ai habar ce anume m-a determinat „să mă lansez în lume", așa încît, te-aș ruga să-ți retragi observațiile răutăcioase. Își pierdea răbdarea cu domnul acesta. Ești chiar mai cicălitor decît bunica mea, fie-i țărîna ușoară.

El murmură ceva, dar nu înțelese cuvintele. Ochii lui se închiseră și ea observă că cearcănele negre de sub ochi se adînciseră.

Înțelese că el era pe punctul de a adormi. Febra îl slăbise și întrucît trupul lui se lupta cu boala, nu mai avea nici o putere să o azvîrle din trăsură. Mulțumesc cerului pentru asta, gîndi ea. Capul lui încă se odihnea în poala ei, dar ea evita să îl mai atingă întrucît se părea că asta îl enerva.

Nu putea să îl acuze că era mînios. Dacă gripa ar fi distrus-o pe ea așa cum era el, ar fi fost înclinată să își arate supărarea. Mulțu-

mind totuși șansei, se decise să îl ierte pe străin pentru iritabilitatea lui. În curînd, drumurile lor se vor despărți.

Cînd trăsura se opri la următorul han, soarele era deja la orizont, scăldînd peisajul în culori aurii. Allegra privi afară. Păsările ciripeau în copaci, cîteva pisicuțe leneveau pe treptele hanului. A ei era încă adormită. Ce anume o făcuse să păstreze pisicuța? Nu avea destule probleme?

O cameristă bătea un covor în curte. Ea privi curios la trăsură și Allegra se retrase. Domnul, al cărui cap se bălăngănea pe piciorul ei, o avertizase că a fi văzută echivala cu ruinarea reputației ei. Avea dreptate, desigur.

Tripp deschise ușa și privi înăuntru. Cînd privirea lui se opri asupra ei, gura i se deschise în stare de șoc și încercă să se retragă.

– Bună dimineața, salută ea. Stăpînul tău este foarte bolnav.

– Domnișoară, murmură el și își flutură mîinile. Evident, era în derută, nu știa ce să facă. Stăpînul va dori un pahar de bere înainte de a pleca mai departe. M-a rugat special să-l trezesc la Hungerford, în cazul în care doarme.

Allegra ridică capul ce atîrna moale pe șoldul ei și se mută pe locul de vizavi. Își luă pisicuța și nu mai spuse nimic, privi numai la birjar, al cărui nas gogonat picura la fel cu cel al stăpînului său, în timp ce scutura umărul ce ieșea de sub pături.

– Stăpîne, sîntem la Hungerford. Timpu' de mic dejun.

Stăpînul murmură ceva, în timp ce își mișcă capul. O tuse puternică îi răscoli trupul și mila îi cuprinse Allegrei inima.

– Țineți minte de la mine, o să fie o aprindere de plămîni pînă la sfîrșitul săptămînii, spuse Tripp.

– Cine este acest domn? întrebă Allegra.

– Cine? Cum domnișoară, nu știți cu cine călătoriți? Este Lordul Wyndham. Sînt puțin nedumerit asupra locului în care ne-am întîlnit cu dumneata, domnișoară. Se uita întrebător la Allegra, dar aceasta refuza să îl lămurească.

Ian Royden, Lordul Wyndham, gîndi ea. Auzise de el. Mîndra familie de Wyndham provenea dintr-un sat la est de Bath, Bradford-on-Avon și își aminti că tatăl ei avusese cuvinte

de laudă despre această familie. Cum de îl cunoscuse pe lord, sau pe tatăl lordului, nu știa.

Wyndham se ridică suficient pentru a o privi în ochi.

– Văd că încă ești aici, spuse el amenințător, iar Allegra se uita cu vinovăție spre podea. Tremura de teamă. În mod sigur, acum o va arunca din trăsură, cu pisoi cu tot.

Lordul aruncă o privire spre pisoiul ce tocmai căsca, trase o înjurătură în barbă și își azvîrli picioarele spre ușă. Transpirația îi lucea pe frunte, iar Allegra sesiză efortul deosebit pe care îl făcea de a se menține drept. Avea un corp superb, înalt și musculos, neînfricat.

Coborî cu pași nesiguri, iar Tripp îl sprijini cu brațul. Îmbrăcămintea lordului – haina fină albastră și pantalonii galben pal – arăta oarecum neîngrijită, dar Allegra remarcă croiala fără cusur și pielea strălucitoare a cizmelor sale. Lordul își trecu o mînă prin păr, ca și cum ar fi vrut să pară mai prezentabil, dar nu făcu decît să înrăutățească lucrurile.

– Poa' mai bine mă duc io să aduc niscaiva bere, sugeră Tripp. Sînteți moale ca un pisoi.

– Nu! Nu pronunța cuvîntul pisoi... trebuie să-mi dezmorțesc picioarele. Mă doare tot corpul, dar al naibii să fiu dacă am să rămîn în scaun ca o babă.

Allegra se burzului, suspectînd că, de fapt, intenționase să o insulte pe ea cu aceste cuvinte. Privi spre han, de unde nu se vedea nici o mișcare. După ce își potoli puțin furia împotriva partenerului de drum, coborî și ea. Nimeni nu o va vedea, gîndi ea. Reputația ei era sigură în acest sătuc. Își luă jacheta mototolită și își dezlegă panglicile decolorate ale pălăriei ei de pai. Poate va găsi un loc unde să se împrospăteze. Părul ei avea nevoie de un pieptăn, iar fața de un spălat temeinic.

Sprijinindu-se pe umerii lui Tripp, lordul se împletici. Tripp, era cu un cap mai scund decît stăpînul său și de abia putea să-l sprijine pe bărbatul mai tînăr. Ei se împiedicară și probabil că ar fi căzut amîndoi dacă Allegra nu ar fi alergat să îl sprijine pe lord, din cealaltă parte.

– Asta este o nebunie, Lord Wyndham. Trebuie să te întorci la trăsura ta înainte de a leșina.

– Trebuie să ușurez – lordul se întrerupse,

nu avea puterea să termine fraza. Oarecum jenat, privi la Allegra. Ți-am spus să stai... înăuntru.

Allegra refuză să se miște. Sprijinindu-se greoi pe umerii ei și cei ai lui Tripp, lordul tropăi spre treptele ce duceau la intrarea în han. Ușa se deschise și un grup de oameni ieși, privind la ei.

Allegra ridică capul și privi spre ușă. Se aștepta să îl vadă pe proprietarul hanului sau o cameristă, dar privirea ei o întîlni pe cea scrutătoare a unor doamne îmbrăcate în jachete de mătase și cu pălării de pene.

Ea tresări și aproape scăpă greutatea. O doamnă pe care o cunoștea din Chippenham, doamna Lucrezia Fishwood, o privea țintă printr-un monoclu.

– Ei bine! Este domnișoara Temple, nu-i așa? întrebă ea, pe un ton înțepat. Și cine este, mă rog, domnul care o însoțește?

Înainte ca Allegra să poată spune ceva, o altă doamnă răspunse.

– Este Ian Royden, Lordul de Wyndham.

– Mulțumesc, doamnă Drummond-Burell, spuse pe un ton triumfător doamna Fishwood. Își

întoarse privirea spre Allegra. Trebuie să recunosc, sînt șocată să te întîlnesc în zori de zi în brațele unui necunoscut. Mama ta va face o adevărată criză cînd va auzi.

Doi

Wyndham deschise ochii care îl dureau și îi fixă pe tavanul care părea să se onduleze ca valurile mării. Nu își amintea să se mai fi simțit vreodată atît de rău. Gîtul... capul... stomacul – fiecare părticică din el hotărîse să îi fie potrivnică.

Era oare acum acasă, în cavoul lui tăcut, în care încă răsuna ecoul vocii aspre a tatălui său dispărut?

Wyndham se strîmbă. Își dădu seama că era întins pe o saltea plină de cocoloașe, cu o

pătură aspră trasă pînă sub bărbie. O mișcare nervoasă lîngă el confirma faptul că nu era singur în cameră. Își întoarse capul, o hotărîre dureroasă care nu îi îmbunătăți cu nimic starea în care se afla.

Privi la femeia tînără care era așezată pe un scaun cu trei picioare, lîngă pat. Părul castaniu ondulat, care se desfăcuse dintr-un coc strîns neglijent, încadra o față ovală, îngrijorată. El se opri un moment, întrebîndu-se de ce avea ea o expresie atît de speriată, apoi privirea lui își continuă drumul. Era prea obosit ca să gîndească. Pielea ei părea de mătase, de o culoare roz pal. Rochia ei de muselină albastră părea mînjită de noroi, dar asta nu o făcea mai puțin frumoasă. Un gît lung, o alură înaltă și suplă, urechile ca două scoici de sidef roz. Părea un tablou nevinovat. Nu era nici urmă de viclenie în trăsăturile ei, și totuși vulpea se strecurase în caleașca lui și îl provocase la scandal. Fruntea ei era îngrijorată și cînd se uită spre el, observă teamă în ochii albaștri ca cerul.

– Oh, te-ai trezit, spuse ea și începu să netezească instantaneu cutele rochiei. Te simți mai bine?

– Încă mai ești aici? Propria lui voce îi zgîrie urechile iar durerea de cap deveni mai puternică. Credeam că ne-am despărțit. Îmi amintesc clar că l-am rugat pe Tripp să aranjeze – sau poate a fost numai în gînd. Blestemîndu-și slăbiciunea, el încercă să se ridice într-un cot, dar o greutate caldă pe pieptul său îl trase înapoi. Privi în jos și văzu pe pieptul lui o formă păroasă, de culoare închisă.

– Ce naiba! croncăni el răgușit, în timp ce felina își întoarse ochii somnoroși dar mulțumiți spre el.

– Beau te place. De îndată ce a lipăit laptele, a sărit și s-a instalat pe pieptul tău. Este acolo de cîteva ore.

– Și l-ai lăsat să stea acolo?

– Tripp a fost de părere că va ajuta împotriva aprinderii la plămîni cu căldura lui. Sînt de acord cu el. Bunica mea obișnuia să pună o blană de pisică pe spatele meu ori de cîte ori aveam tuse. Este cea mai bună căldură. Genul tigrat este cel bun, spunea bunica, odihnească în pace.

Wyndham se scutură cu dezgust.

– Prostii!

– În afară de asta, adăugă ea cu înțelep-

ciune, o pisică vie este mai eficace – chiar dacă Beau este numai un pisoi. Te vei simți mult mai bine în scurt timp.

Lordul înțelese că avea de ales între a expedia mingea păroasă la podea sau a-și periclita viața. Pisica rămase.

– Unde ne aflăm? întrebă el cînd fu în stare să-și înfrîneze mînia, pentru a putea vorbi.

– La Hungerford.

El își puse din nou capul jos, analizînd faptele.

– Credeam că noi... sau că eu... ar fi trebuit să fiu la Londra acum.

– Erai prea bolnav ca să poți continua drumul.

Plin de suspiciune, el o privi.

– Unde este Tripp și de ce nu ai părăsit hanul?

– Nu... erau alte trăsuri spre Londra și nu te puteam lăsa în starea în care te aflai. Ar fi fost extrem de egoist din partea mea.

El oftă, gîndindu-se dacă ea se distra pe socoteala lui, dar nu întrezări nici urmă de veselie necuviincioasă în ochii ei albaștri ca cerul.

– Trebuie să existe trăsuri care vin și pleacă

și își încleștă pumnii.

– Doamna Fishwood o cunoaște pe mama. Cînd părinții mei vor afla adevărul, mă vor urmări pînă la capătul lumii și în mod sigur mă vor obliga să mă întorc acasă și să mă mărit cu Ezra Skelton. Mai bine mor. De fapt, cred că am să mă sinucid, am să mă arunc în cel mai apropiat rîu.

– Nu fi gîscă, se rățoi el. Ești sigură că doamnele ne-au recunoscut?

Ea aprobă, cu un aer neneorocit.

– Doamna Drummond-Burrell ți-a pronunțat numele.

El gemu.

– Are cea mai afurisită clanță dintre toți. Ești dezonorată, domnișoară Temple, dezonorată, fără posibilitate de redresare. Ar fi vrut să țipe la ea, dar vocea lui nu era mai mult decît un cîrîit. În afară de asta, ea arăta așa de nevinovată cu ochii ei mari, albaștri și cu lacrimile curgîndu-i pe obraji. Simțea nevoia inexplicabilă de a i le șterge. Dar ar fi trebuit să simtă nevoia de a suci nu numai gîtul pisoiului, ci și al ei.

– Știu că a fost o prostie din partea mea să mă arăt în plină zi fără escortă, dar te-ai fi

rănit, și de asemenea Tripp, dacă ați fi căzut la pămînt. Nu puteam să stau și să privesc... Eu... Vocea ei îngrijorată amuți.

Teama îi cuprinse pieptul.

– Nu te mai ambala, domnișoară Temple. O să ne gîndim la ceva care să ne scoată din această încurcătură.

El își întoarse capul pe pernă și privi spre fereastră. Lumina zilei îi obosi ochii, iar gîndurile îi tulburau mintea, readucîndu-i mereu aceeași întrebare la care el avea deja groaznicul răspuns. Tăcu, căutînd disperat altă soluție, gîndindu-se la explicațiile plauzibile. Dar știa un singur mod onorabil de a rezolva această încurcată problemă.

Ca gentleman, trebuia să se însoare cu puștoaica.

Prins în cursă, la naiba. În timp ce teroarea din inima lui era tot mai puternică, aruncă o privire trufașă spre ea. Ar fi mai bine să spună ce are de spus înainte de a leșina de oboseală. Trebuia să îi facă o ofertă. Poate însă că ar prefera să moară decît să se mărite cu el. Scînteia de speranță dispăru de îndată ce se aprinse. Ce femeie întreagă la minte – sau poate că nu – ar fi refuzat șansa unui titlu și a

unei averi? Tot felul de mijlocitoare l-au hăituit în zadar, iar acum o fată de la ţară a reuşit să pună mîna pe el la fel de uşor ca pe un iepure fără minte.

– Şterge-ţi lacrimile, domnişoară Temple. Bineînţeles, voi face lucrul onorabil pe care trebuie să-l fac. Adică, să-ţi ofer protecţia numelui meu. El oftă. Nu... că mă bucur foarte mult de această unire, dar nu văd o altă soluţie.

El reflectă o clipă, gîndindu-se dacă a fost prea repezit. Dar dacă nu o putea avea pe Justine Bryerly, putea să se căsătorească cu oricine. Această inocentă era la fel de bună ca oricare alta. Poate că această unire îi va salva pe amîndoi, pe ea de o căsătorie nedorită, iar pe el de o lungă aşteptare şi speranţă de a avea ceea ce nu putea avea. Poate că aşa ar putea înăbuşi dorinţa disperată pentru Justine, înainte să-l acapareze total.

– Mă simt ruşinat să recunosc că ţi-am uitat numele, domnişoară.

– Allegra Temple.

– Eşti fiica lui Sir Edwin Temple?

Ea aprobă.

– Da.

– Tatăl meu şi al tău au fost prieteni odată. Mi-ar place să cred că îi pot face o favoare lui Sir Edwin. El s-ar fi aşteptat ca eu să te protejez, să fac ceea ce trebuie să fac. El s-ar fi aşteptat...

– Nu mă iubeşti, spuse ea cu voce înceată.

– Ai dreptate în privinţa asta. Trebuie să fim cinstiţi unul cu celălalt, decît să pretindem că această unire va fi altceva decît o căsătorie de convenienţă.

– Convenienţă la început, poate, dar foarte inconvenabilă odată cu trecerea timpului. Ea îşi îndreptă capul şi îi aruncă o privire încăpăţînată. Nu mă pot mărita cu tine.

– De ce nu? întrebă el, simţind că îi creşte furia. O doamnă nu ar putea face o partidă mai bună.

– S-ar putea, dar nu mă simt deloc entuziasmată de oferta ta. Ea îşi suflă nasul în batistă, în timp ce Wyndham ar fi vrut să o zgîlţîie, să o aducă la realitate.

– La naiba, spuse el. Va trebui să te măriţi cu mine şi gata. Privind bărbia ei încăpăţînată, el adăugă. Orice prost ar putea vedea avantajele acestei uniri.

– Eu nu sînt proastă. Ea îşi suflă nasul, în

timp ce Wyndham se trezi dorindu-și să poată izbi într-un perete sau ceva tare, similar.

El se răsuci pe canapea privind spre fereastră.

– O să-ți vii în fire la timp. Ar trebui să te bucuri. Multe tinere nu ar respinge o ofertă de avere și titlu.

– Nu dau nici o ceapă degerată pe adaosul la numele tău, milord.

– Ăsta a fost un lucru urît spus, domnișoară Temple.

Stors de efort și febră, el nu putu vorbi mai mult. Îl cuprinse somnul, gîndindu-se că domnișoara Temple nu avea flerul lui Justine. Justine era pierdută definitiv. Tocmai tăiase toate legăturile cu ea. Gîndindu-se, oferta lui de a se căsători cu puștoaica a fost o decizie pripită, poate ar fi găsit o altă soluție de a evita acest lucru, dacă mintea nu i-ar fi fost atît de încețoșată de febră.

Allegra privi la umerii puternici și simți nevoia să scoată limba. Arogantul lord își închipuia că o să-i cadă în genunchi drept mulțumire!

Pe ea nu o interesau poziția și averea. Avînd o fire romantică, sperase să se căsătorească cu un domn care să aibă sentimente tandre față de ea, cineva care să o iubească și să o adore pentru totdeauna.

Lordul îi oferise numele său, ca și cum ar fi fost un atribut necesar pentru tranzacția lor de afaceri – de parcă ar fi vrut una de acest gen. Ea nu promisese nimic.

În timp ce asculta sforăitul lui ușor, ea se plimba prin cameră, încolo și încoace, deși ar fi vrut să îi arunce în cap vasul cu supă. Fusese îngrijorată de boala lui o zi și o noapte, apucînd foarte puțin să doarmă ca să-și liniștească starea de spirit. Cînd se trezise, tot ceea ce văzuse el era un cățeluș umil căruia să-i arunce un os cu titlul și averea lui. Uite, uite, ia titlul meu și fii mîndră de asta! Dacă ar fi știut cît era de greu să ceri un loc pînă la Londra!

Allegra se gîndi că era gată să explodeze de frustrare, dar cînd lordul se trezi în amurg, ea stătea într-o tăcere de ghiață, privindu-l. O privi și el.

– Ei bine, ai avut suficient timp să te gîndești la oferta mea? spuse el, în timp ce Tripp

îl ajuta cu grijă să își pună haina.

– Nu era nevoie de timp să mă gîndesc la asta. Răspunsul este tot nu și așa va fi mereu. Lasă-mă numai în Half Moon Street cînd ajungem la Londra și nu va trebui să mă mai vezi niciodată.

El clătină din cap și rîse, fără bucurie. Cu un sentiment neplăcut în suflet, ea știa că era corect ce propusese el și că s-ar putea ca el să cîștige pînă la urmă. Dar nu fără luptă.

Allegra ciocăni la ușa din față a casei de la oraș a mătușii Irene din Half Moon Street. Era o clădire înaltă albă, strivită între o casă garnisită cu stucaturi în stil baroc și o casă cu ferestre mari, arcuite. Foamea și oboseala o cuprinseră, iar hainele ei văzuseră zile mai bune. Să nu mai vorbim despre părul ei. Dar întrucît necazul îi ocupase întreaga ei minte, de abia mai remarca starea jalnică a înfățișării ei.

– Pe cuvînt, nu am vrut să fac necazuri nimănui, șopti ea pisoiului, în timp ce portarul deschise ușa. În spatele acestuia, un valet

subțire, cu o față neprietenoasă, se uita de la înălțimea lui spre ea.

– Wiggins, nu-i așa? Aș vrea să o văd pe doamna Sinclair. Sînt verișoara ei, domnișoara Temple. Ea avansă un pas, iar valetul o acceptă, cu reticență, să pășească în hol.

– Te rog să aștepți aici, domnișoară Temple. Nu știu dacă doamna Sinclair primește musafiri. Este cam devreme pentru a face vizite, nu crezi? El aruncă o privire hainelor ei dezordonate și o cută dezaprobatoare apăru între sprîncenele lui albe. Totuși, se întoarse cinci minute mai tîrziu și o trimise pe scări în sus, spre salonul de mic dejun. Ea îl depuse pe Beau în mîinile înmănușate, reticente, ale lui Wiggins.

– Te rog să-l hrănești și să nu-l lași afară.

Irene Sinclair avea statura atletică a unei doamne care a făcut călărie în fiecare zi. Ea se ridică de la masa unde își lua micul dejun și se îndreptă spre Allegra cu brațele deschise.

– Oh, draga mea, mi-ai dat emoții apărînd așa, la ușa mea, neanunțată.

O îmbrățișă pe Allegra, care se luptă cu un torent de lacrimi. Ultimele două zile însemnaseră o tensiune prea mare pentru ea. Acum se simțea în siguranță – în sfîrșit. Plîngea în sughițuri pe umărul viguros al mătușii Irene.

– Am fugit de acasă.

Irene tresări și își întoarse ochii albaștri către fața nepoatei sale. Zîmbetul ei cald se înnoură de tristețe.

– Copilă dragă, ce ai spus?

Mătușa Irene îmbătrînise. Buclele scurte, închise la culoare, erau acum grizonate, iar în jurul ochilor luminoși, inteligenți, apăruseră riduri. Mătușa Irene îi amintea Allegrei de tata; aceiași ochi albaștri blînzi se uitau la ea, același nas cîrn, care era mai nimerit pe fața Irenei decît pe cea a tatălui. Ca și cum se pregătea pentru ora de călărie matinală, mătușa purta un costum elegant de culoare maron brodat cu auriu și cu epoleți.

– Da, am fugit, mătușă Irene și am declanșat o serie de încurcături.

– Vino și stai jos, înainte să leșini. Arăți ca o umbră. Mai întîi trebuie să bei o ceașcă de

ceai să-ți revii și apoi o să-mi spui toată povestea.

Mătușa Irene se întoarse spre valetul care stătea lîngă ușă cu pisoiul în brațe.

– Adu o cană de ceai proaspăt, Wiggins, și apoi ești liber toată dimineața. Nu vrem să fim deranjate.

Zece minute mai tîrziu, Allegra sorbea ceai fierbinte și ciugulea dintr-o felie de pîine prăjită unsă cu unt. Starea ei de spirit era oarecum mai bună, așa că își începu poveștea.

– Oh, mătușă, n-am fost niciodată într-o asemenea încurcătură. Nu îl cunoști pe Pinkney așa cum îl cunosc eu, dar crede-mă este cea mai oribilă, cea mai avidă persoană care există. După cum, probabil, îți amintești, el era bancherul tatei, o ciupercă de cea mai rea specie, care s-a infiltrat în viața mamei cînd tata a murit.

– Copilă dragă, Honoria nu este persoana care să poată trăi singură. Are nevoie de umărul puternic al unui soț pe care să se poată sprijini.

Allegra spuse cu însuflețire.

– Da, dar are gusturi dubioase. Aș putea să jur că domnul Pinkney își pusese ochii pe mama de mult timp, înainte ca tata să moară, iar atracția pare să fi fost reciprocă.

Ea puse ceașca pe mașă și își împreună degetele pentru a le opri din tremurat.

– Cînd s-au căsătorit, am simțit ca și cum mama m-ar fi abandonat. Nu o interesează altceva decît Pinkney și averea lui. El vrea devoțiune totală...

– I-ai spus despre sentimentele tale?

– Nu am putut să-i dezvălui problemele mele în profunzime, spuse Allegra și își feri ochii. Era dureros pentru ea să își dezvăluie disperarea și să o facă pe mama ei o ticăloasă, dar Irene înțelegea. Ea a înțeles, așa cum aflase și Allegra, că între Sir Edwin și Honoria era o căsătorie nefericită. Aceasta se plîngea de „spiritul meu rebel" – cum îl numește ea.

– Ce anume a spus, mai exact? întrebă Irene în timp ce turna din nou ceai pentru nepoata ei, adăugîndu-i o generoasă cantitate de zahăr în ceașcă.

– Ea m-a acuzat că sînt geloasă pe Pink-

ney, care a luat locul iubitului meu tată. A spus că mă voi obișnui cu situația, cu trecerea timpului.

– Poate că așa ar fi fost. Este greu de acceptat un tată vitreg mai ales de către cineva la o vîrstă „avansată" ca a ta. Mătușa Irene clipi scurt, iar Allegra își dori să vadă umorul acestei situații.

– Este ceva adevăr în asta, dar nu este întregul adevăr. De fapt, mama a fost păcălită de proaspătul ei soț, care este foarte viclean – exact opusul lui Papa, întunecat și amenințător, în timp ce Papa era palid și avea o față blîndă. Într-un fel, ea și-a pierdut identitatea, devenind străină pentru Giles și pentru mine. Tatăl vitreg are un fel al său de a o trata pe mama.

– Domnul Pinkney este un prost înfumurat, spuse Irene cu convingere. Așa am gîndit la nuntă, și cred că nu a pierdut timpul să intre cît mai repede în pantofii tatălui tău.

– Încă din prima zi cînd s-a mutat la Temple Manor, el m-a amenințat că o să găsească o modalitate să scoată neastîmpărul din mine.

Spunea că tata a fost prea indulgent cu Giles și cu mine. Mă amenința că o să mă îmblînzească.

– Înțeleg. Și calea cea mai bună ar fi căsătoria cu un bărbat mai în vîrstă, continuă Irene cu o încruntătură.

– Da, un bărbat potrivit trebuia găsit de urgență și asta ar fi însemnat sfîrșitul zilelor mele neastîmpărate.

Allegra sorbea agitat din ceai, apoi puse jos ceașca atît de brusc, încît lichidul se revărsă pe masă.

– Mătușă, Pinkney mă amenința și spunea că nu va accepta o fiică vitregă care să-l stînjenească.

– Prostul! Te-a umilit.

– M-a acuzat că mă îmbrac intenționat ca o servitoare, că nu am stil. Mătușă, a fost o declarație de război. „Nu-mi pot cumpăra o nouă garderobă cu suma de milă pe care mi-o dai", i-am spus.

– Bineînțeles că nu puteai. Un adevărat zgîrcit.

Allegra încă își amintea de expresia lui. Deschidea și închidea gura, șocat. De dragul mamei sale, ea încercase să mențină pacea, uneori cu succes, alteori nu. Temperamentul ei avea unele insuficiențe, dar de cele mai multe ori încerca să fie optimistă și în toane bune. Dacă mama ar fi dovedit uneori interes, dacă ar fi ajutat-o uneori, viața ar fi fost mai ușoară. Dar ea nu asculta niciodată, ea îi dădea întotdeauna dreptate lui Pinkney.

Tatăl vitreg își croise un drum în afacerile bancare, reușise să cîștige afecțiunea mamei, dar originea lui modestă era cea mai mare durere a vieții lui. El căuta întotdeauna căi de a se îmbogăți tot mai mult. Allegra se îndoia că el ar fi capabil să iubească pe altcineva decît pe el însuși și banii care ajunseseră în mîinile lui lacome, în urma căsătoriei cu mama.

Ea îi povesti mătușii Irene despre desfrînatul Ezra Skelton, despre ploaie și noaptea pe care a petrecut-o sub prelată. Cînd ajunse la partea referitoare la trăsura lui Wyndham și apariția doamnelor Fishwood și Drummond-Burrell, vocea începu să-i tremure.

– Oh, mătușă, am făcut cea mai mare încur-

cătură. Lordul m-ar fi trimis înapoi acasă dacă nu ar fi fost atît de bolnav, explică ea. Atunci el a spus că reputația mea este dezonorată și că trebuie să mă mărit cu el. E un pește rece, mi-a oferit numele lui, ca și cum asta nu ar fi însemnat nimic pentru el. Eram speriată de moarte.

Irene își puse mîinile pe piept.

– Oh, Doamne, este cea mai tristă poveste pe care am auzit-o. Mă tem că o să mă apuce palpitațiile.

Dispoziția Allegrei scăzu.

– Doamna Fishwood era convinsă că fugeam cu Lordul Wyndham. Mai mult, ea l-a acuzat pe Lordul Wyndham că era beat, ceea ce nu era departe de adevăr. Era pur și simplu dărîmat din cauza acelei gripe oribile.

Mătușa Irene mai înghiți ceva ceai, simțind nevoia de aer.

– Cel puțin lordul a oferit un lucru onorabil care să-ți salveze reputația. Este un semn de adevărat gentleman.

– Puțin îi păsa de mine. Și nici eu nu simt nimic pentru el. Cum aș putea? Nu vreau să

mă mărit cu acest străin cu inima de gheață!

Allegra lupta cu lacrimile, amintindu-și tăcerea de gheață pe care a trebuit să o suporte în trăsură de la Hungerford pînă la Londra. Lordul dormita și medita în colțul lui, refuzînd să vorbească cu ea.

– Nu am fugit de acasă ca să cad în altă cursă matrimonială.

– Oh, Doamne. Tu ai fost întotdeauna o fetiță inteligentă și acum că ești domnișoară, ar fi de așteptat ca mama ta să aibă mai multă grijă de tine.

– După cum ți-am spus, pe mama o interesează numai ceea ce este legat de Pinkney. Ea ar vrea să mă vadă plecată de la Temple Manor, avînd în vedere că nu îl suport. Tensiunea a crescut tot mai mult chiar de cînd s-a mutat el. Știu că Pinkney își tapeta cuibul cu banii mamei. Nu pot face nimic pentru asta. Oh, mătușă, m-am simțit atît de singură fără Giles, care să-mi mai înviorreze dispoziția.

– Știu că fratele tău te adoră, dar nu este o companie potrivită acum, că ai devenit o femeie adultă. Dacă-mi amintesc bine, el te an-

trena întotdeauna în micile lui escapade nebunești.

– Cu excepția servitorilor, nu am nici un prieten la Temple Manor de cînd Giles a plecat la Oxford.

Irene îi mîngîie mîna iar Allegra aproape izbucni în lacrimi, dar refuză ca slăbiciunea să pună stăpînire pe ea.

Mătușa ei spuse:

– Nu vreau să intru în greșelile trecutului tău, dar mama ta a fost întotdeauna un părinte indiferent. Lipsa de armonie cu tatăl tău a otrăvit relațiile ei cu tine și cu Giles.

– Am să-i scriu imediat lui Giles. Am să-i cer să vină imediat aici în loc să meargă la Wiltshire la sfîrșitul trimestrului. Allegra îi aruncă o privire întrebătoare. Nu te superi dacă stau aici o perioadă?

– Bineînțeles că nu! Știi că ești întotdeauna binevenită aici. Ea își încruntă sprîncenele. Dar ce o să-i spun lui Pinkney și mamei tale? Or să fie foarte furioși cînd vor auzi despre aventura ta cu Lordul Wyndham.

– Nu știu, spuse Allegra, simțindu-se mică

și fără experiență. Era entuziasmată să fie în metropolă pentru a doua oară în viața ei. Prima ei vizită a coincis cu împlinirea vîrstei de șapte ani și nu-și amintea prea multe de la aceea ocazie.

– Nu trebuie să te măriți cu Ezra Skelton, spuse Irene cu multă vehemență, dar tatăl tău vitreg este tutorele tău. Pinkney are dreptul să te aducă înapoi la Wiltshire, fără prea multe menajamente și să te lege de Skelton. Ea se aplecă în față și îi oferi nepoatei sale o prăjitură cu zahăr de pe o tavă de argint.

– N-am să merg.

– Trebuie să mănînci și să prinzi putere, draga mea. Problemele tale nu vor părea la fel de nerealizabile după ce stomacul tău va fi plin.

Allegra încercă să zîmbească, dar efortul era prea mare. Inima ei era ca de piatră în pieptul ei.

– Este adevărat că sînt dezonorată, așa cum spunea Lordul Wyndham?

Irene își încreți buzele.

– Dragă Allegra, acesta este crudul adevăr.

Nu vei putea ține capul drept în acest oraș dacă nu vom găsi o explicație acceptabilă faptului că te aflai în compania lordului, în zori de zi, fără escortă.

– Spunea că va trece pe aici de îndată ce își va reveni din gripă.

– Bine, spuse Irene cu un zîmbet reconfortant, atunci trebuie să ne grăbim.

Trei

Conform promisiunii făcute, Lordul de Wyndham își prezentă cartea de vizită în Half Moon Street exact la o săptămînă după prima sa întîlnire cu domnișoara Temple. Membrele îi erau încă erau slăbite, dar cel puțin ieșise intact din acea febră devastatoare. Posomorît, el își lovi călcîiele în salonul din față, în timp ce valetul ducea cartea de vizită pe o tavă de argint, sus pe scări. Pisoiul negru, cu ridicolul nume de Beau, ședea pe polița de deasupra căminului, uitîndu-se fix la el și ondulîndu-și

coada. Felina crescuse în ultima săptămînă și se simțea foarte în largul ei, ca un fel de stăpîn al casei. Creatura îi adusese ghinion, ca un vînt rău în viața lui...

Wyndham își aminti recenta întîlnire cu domnișoara Temple, ca și cum ar fi fost un coșmar adus de febră. Își amintea că era destul de drăguță cu păr moale castaniu și ochi incredibil de albaștri, dar drăgălășenia ei nu-l făcuse să o îndrăgească. Frumusețea feminină îl făcea să fie precaut. O inimă crudă se ascundea, de obicei, sub o înfățișare frumoasă; știa asta din experiență.

Domnișoara Temple arăta ca un iepure speriat și la fel de nevinovat, își aminti el. Acesta era motivul pentru care s-a simțit obligat să se prezinte în Half Moon Street. Conștiința lui nu îi va da pace, dacă nu își va reînnoi oferta de protecție. Totuși, perspectiva îi umplea inima de gheață. Cum de a putut fi atît de zevzec încît să se lase antrenat într-o astfel de situație?

Doamna Irene Sinclair intră în salon îmbrăcată într-o rochie de dimineață albastru deschis și o bonetă plisată. Deși mică de statură, ea dădea totuși impresia de autoritate. În locul unei expresii arogante, avea în schimb un

zîmbet amabil pentru el.

– Lord Wyndham, îți sînt recunoscătoare că te-ai obosit să îmi faci o vizită.

Ian se aplecă spre mîna întinsă.

– Doamnă, eu nu îmi neglijez datoriile. Ce face domnișoara Temple? Presupun că este, încă, la dumneavoastră?

Irene se așeză pe un scaun Chippendale și îi indică un scaun identic de cealaltă parte a unei măsuțe cu picioare arcuite.

– Este încă aici. Le-am scris mamei și tatălui ei vitreg la Wiltshire. Cred că este o chestiune de ore pînă cînd vor apare aici la Londra. Ar fi plecat mai devreme, dar domnul Pinkney a fost bolnav cu stomacul. Doamna Pinkney nu călătorește singură... Irene închise gura și își puse mîinile în poală. Ea se uită fix la el. Trebuie să înțelegi că Allegra este cea mai dulce fată din lume. Nu ar complota niciodată să intre în viața ta într-un moment vulnerabil. Făcu o pauză, așteptînd un răspuns pe care el nu îl oferi. Am auzit că ai gripă. Sper că ești complet restabilit.

Wyndham aprobă, încă simțindu-se foarte slăbit. Intenționase să o pună la punct pe aceastră doamnă dacă era necesar. Amabi-

litatea ei însă îl dezarmase.

– Da, mă simt bine, mulțumesc.

– Pot să-ți ofer ceva răcoritor – poate un pahar de porto?

Lordul clătină din cap.

– Nu. Am venit în viteză – îngrijorat de reputația domnișoarei Temple. Mai bine să atace problema rapid și să termine odată. Oricum, oricît răsucise problema pe toate părțile în decursul ultimelor zile, nu avea decît o singură soluție. Va trebui să se căsătorească cu fata. Am fost foarte îngrijorat.

– Acest sentiment te onorează. Și eu am fost supărată. Sînt sigură însă că domnișoara Temple nu ar fi de acord să-ți faci griji din cauza ei. Ea ar fi găsit o cale de a călători spre Londra, chiar dacă trăsura ta nu s-ar fi nimerit să oprească la acel han să schimbe caii, exact unde se ascunsese ea. Irene vîntura mîna în fața ei, ca și cum camera ar fi devenit prea încinsă. Nu că aprob acțiunile ei. Este mult prea independentă, așa a fost întotdeauna. Din ceea ce am aflat, tatăl ei vitreg este un adevărat zgîrcit. Allegra refuza să accepte planurile lui. Înțeleg refuzul ei de a se mărita cu un bărbat cu cincizeci de ani mai bătrîn decît ea.

Ezra Skelton este un bărbat cunoscut pentru... legăturile lui deocheate.

Wyndham își încruntă sprîncenele.

– Se pare că tatăl vitreg nu este prea interesat de dorințele domnișoarei Temple.

– Se poate spune asta, milord, spuse Irene pe un ton întunecat. Se pare că domnul Pinkney – tatăl vitreg – vede în asta o posibilitate de a-și umfla propriile buzunare cu ajutorul lui Skelton. Pămîntul acestuia se învecinează cu cel de la Temple Manor. Recunosc că sînt foarte îngrijorată și doresc ca nepoata mea să nu trebuiască să fie forțată la o căsătorie.

La aceste cuvinte ușa se deschise și domnișoara Temple intră în încăpere. Lordul se ridică și nu își putu lua ochii de la ea. Îmbrăcată cu o rochie galben papagal, cu volan la gît, ea nu mai avea aerul unui iepure speriat. Totuși, o umbră de teamă îi întuneca ochii albaștrii cînd se uită la el. Fața ei avea un aer de hotărîre încăpățînată, în ciuda vîrstei fragede. Deși era clar că un caracter puternic era în formare, ea avea un aer vulnerabil, ezitant, ca și cum nu era sigură de felul în care avea acționeze în continuare. Această vulnerabilitate îi înmuie inima la fel ca inocența unui

mînz nou născut sau a unui cățeluș. Nu putea să fie supărat pe ea deși simțea că a fost păcălit.

– Intră, Allegra. Binefăcătorul tău a venit să-ți prezinte omagiile.

– Sper că te simți mult mai bine, spuse Allegra pe o voce melodioasă.

– Sănătatea mea s-a îmbunătățit mult, mulțumesc. Deși avea defectul de a purta semnele unei ștrengărițe care îndrăznea să dea buzna în trăsuri străine în zori de zi, era totuși plăcută la vedere, de o feminitate caldă.

El ar fi dorit ca ea să intre în cameră cu un zîmbet, în loc de aerul acela de teamă pe fața ei. Era clar, din teama pe care o avea în ochi ea se așteptase ca el să se repeadă la ea sau să facă ceva chiar mai rău. Gîndul unei căsătorii cu el era oare atît de respingător? Wyndham reflectă la această idee.

Privind țintă la el, ea rămase lîngă ușă, ca și cum se pregătea de luptă. Pisoiul riscă să traverseze camera și ea îl ridică în brațe, ținîndu-l ca un scut împotriva lumii. Pentru a doua oară de cînd făcuse cunoștință cu pisoiul, el simți inexplicabila dorință de a-i suci gîtul.

Speranțele Allegrei scăzură pînă la tălpile pantofilor ei de piele fină. Acest domn – îmbrăcat extrem de elegant cu o haină din țesătură maron, pantaloni bufanți pal, jachetă cu dungi galbene, o legătură la gît impecabilă și cizme atît de lustruite că te puteai oglindi în ele – nu avea nici un gram de sentiment pentru ea.

Cînd nu era torturat de febră, ochii lui albaștri-cenușii erau calmi și pătrunzători, cunoscători, maturi. Cearcănele negre încă persistau sub ochi, dar el arăta bine, înalt, puternic, intimidînd. „Doamne, dă-mi putere", se ruga ea în gînd.

Păși spre mijlocul camerei.

– Azi este prima zi cînd vă aventurați să ieșiți, milord?

– Așa este, răspunse el. Este o zi minunată pentru plimbare. Ea nu putu observa nici o emoție în această declarație și se întrebă cu teamă oare ce va urma.

– Desigur, nu era nevoie să ne faci o vizită, începu ea. Mă gîndeam să...

– Nu era nevoie? întrebă el, buzele lui răsucindu-se în sus. Ea își aminti acel zîmbet cinic la prima lor întîlnire în trăsură. Aș spune că

era chiar foarte multă nevoie, domnişoară Temple. Pînă acum, acea persoană sîcîitoare, doamna Fishwood, probabil că a dezvăluit totul – în mod sigur cu multe adăugiri exagerate – unui mare număr de babe bîrfitoare care au timp să o asculte. Londra va fi plină de aceste zvonuri, dacă nu cumva este deja. Nu ştiu încă, pentru că urmează să merg la clubul meu.

– Nu văd nici un motiv să-i asculţi la bîrfitori, spuse Allegra înţepat.

El rămase în picioare, cu un braţ la spate, iar celălalt rezemat pe spătarul unui scaun Chippendale.

– Poate ţie nu-ţi pasă de reputaţia ta, domnişoară Temple, dar mie îmi pasă de a mea.

– Bineînţeles că îţi pasă, milord, interveni Irene grăbit. Oricine poate vedea că întîlnirea cu doamna Fishood şi doamna Drummond-Burrell te-a pus într-o groaznică încurcătură.

El îşi îndreptă şi mai mult spatele deja drept.

– Este adevărat, dar eu nu am obiceiul să evit problemele sau să mă sustrag îndatoririlor, doamnă Sinclair.

O tăcere grea se lăsă în cameră, iar Allegra se temu de ceea ce urma să spună el în continuare.

– Am venit să reînnoiesc oferta domnişoarei Temple, continuă el. Este singurul mod de a restabili reputaţia ei şi a mea.

– Dar... începu Irene.

– Ştiu că dumneata nu poţi să-ţi dai acordul, doamnă Sinclair, dar înainte de a-l aborda pe acest domn Pinkney irascibil, aş dori să ştiu dacă domnişoara Temple a înţeles pe deplin situaţia. Am nevoie de cooperarea ei. El îi întîlni privirea, iar Allegra făcu un pas înapoi. Ochii lui erau reci, îngheţaţi ca o zi de ianuarie.

– Mi-aş permite să spun că este foarte amabil din partea dumitale, Lord Wyndham, spuse Irene, dar nu sînt sigură...

– Ştiu că este un mod cam neobişnuit de a aborda o problemă de căsătorie, dar aş dori ca domnişoara Temple să-şi spună punctul de vedere, continuă lordul, fixînd-o în continuare pe Allegra cu privirea sa grea. Vreau să o aud spunînd că înţelege că nu există o altă ieşire.

– Eu... sînt foarte flatată de ofertă, bineînţeles, spuse Allegra, ferindu-şi ochii. Nu văd însă cum căsătoria noastră ar putea repara ceva. Vocea ei începu să tremure. Nu îţi pasă

deloc de mine și eu... și eu... „te detest" adăugă ea în gînd.

El ridică din umeri.

– Atunci cred că este un sentiment reciproc, dar asta nu ar trebui să ne împiedice să ne căsătorim. Mai devreme sau mai tîrziu tot va trebui să fac față situației de a fi încătușat. E bine și acum.

– Asta este absurd! Allegra își adună tot curajul și strînse pisoiul ce torcea la piept. Vorbești despre căsătorie ca și cum ar fi vorba să cumperi un cal la Tattersall's. Cum poți trata această temă într-un mod atît de crud? Vocea ei deveni mai ascuțită. De fapt, cred că ai mai mult sentiment atunci cînd cumperi un cal!

– Allegra! strigă mătușa Irene.

– Nu cred că este mare diferență între a cumpăra un nou echipaj de cai și a alege o nevastă, spuse el imperturbabil. De fapt sînt liniștit că nu a trebuit să fac eu alegerea. Sînt sigur că o să tolerăm.

Allegra privi la mătușa ei și văzu teamă în ochii bătrînei femei. Ținîndu-și privirea asupra Irenei, ea spuse.

– Desigur, căsătoria trebuie să se bazeze pe... dragoste. Își aminti că mătușa Irene se

căsătorise din dragoste cu Aurelius Sinclair, care murise într-un accident de trăsură cu cinci ani în urmă.

Irene își aplecă capul și închise ochii, ca și cum nu s-ar fi îndurat să privească la nepoata ei. Allegra știa că atinsese punctul sensibil.

– Nu trebuie să mai repet. Dragostea nu este importantă, răspunse odiosul lord.

Allegra o fixă în continuare pe mătușa ei.

– Spune-i, mătușă, spune-i.

Irene își ridică privirea albastră și avu în față portretul lui Aurelius care atîrna deasupra șemineului.

– Îndrăznesc să spun că dragostea este importantă, dar în acest caz, reputația este mult mai importantă, Allegra. Cu reputația ta dezonorată, nimeni nu se va căsători cu tine, nici chiar Ezra Skelton. Cred că trebuie să accepți oferta generoasă a lordului.

Flăcări de furie izbucniră puternică în inima Allegrei.

– Ești nebună, mătușă Irene și la fel și tu, adăugă ea întorcîndu-se spre lord. Nu-mi pasă ce gîndesc oamenii despre mine.

– O să-ți pese, cînd toți te vor ignora pe stradă și cînd domnii vor refuza să danseze

cu tine la baluri. Asta, în cazul în care vei reuşi să primeşti unele invitaţii. Mă îndoiesc de asta, după ce acest scandal va fi în urechile tuturor din oraş.

Lordul vorbea foarte degajat, iar Allegra se simţi foarte tînără şi neînsemnată.

– Nu este altă soluţie. Va trebui să declari că eşti de acord să te măriţi cu mine. Apoi voi prelua cazul împreună cu domnul Pinkney. Buzele lui se deschiseră din nou în acel zîmbet cinic. Sînt sigur că nu va avea obiecţii – nu după ce voi termina ce am de spus. Am să-i spun cîteva adevăruri în legătură cu neglijenţa în supraveghere.

Allegra trase adînc aer în piept.

– Am de ales?

El clătină din cap.

– Din nou trebuie să spun că este o ofertă foarte generoasă, spuse Irene. Allegra nu se putea aştepta la o căsătorie atît de avantajoasă.

– Poate o să îndrăznim să facem din asta căsătoria anului, spuse lordul sarcastic. Păşi spre Allegra şi întinse mîna. Ea se retrase, clătinînd din cap. Mintea ei analiza ceea ce sugerase el mai devreme. Lipsa lui de emoţie

o îngheţa şi ea se gîndea cu înfrigurare la o cale de a scăpa. De data asta, tanti Irene nu o sprijinea, ci participa la jocul de societate cu acest străin rece. Dacă cercurile politicoase din Londra puteau aşa uşor să-i întoarcă spatele, atunci, pe Dumnezeu, nu valorau nici un sfant.

Îşi va face propriul ei cerc de prieteni, aşa cum îşi făcuse şi la Temple Manor! Cameristele şi valeţii erau prietenii ei şi ei nu lăsau nasul în jos cînd apărea ea într-o rochie veche în grajduri, sau cînd se lăsa în genunchi să plivească de buruieni grădina de flori. Numai gîndul că Lordul Wyndham s-ar putea lăsa pe genunchi să plivească un răzor, era prea absurd. Nici că mătuşa Irene şi-ar putea murdări de noroi hainele moderne.

Londra părea atît de deosebită de sat, şi ea îşi dădu seama ce naivă a fost să-şi închipuie că s-ar putea salva. Viitorul arăta deosebit de întunecat şi vina era numai a ei.

– Presupun că părerea mea sinceră nu are importanţă, spuse ea în timp ce lordul se îndrepta spre uşă.

Lordul se opri în prag.

– Tatăl tău ar fi aprobat această unire, i se

adresă Irenei. Este de dorit să explici mai multe nepoatei tale. Este clar că nu are idee cum trebuie să te porţi în societate. Îi aruncă Allegrei o privire scrutătoare. Ziua căsătoriei noastre va fi exact de azi într-o lună.

Patru

În ziua nunţii Allegrei a plouat, de fapt a turnat, apa a stricat florile de mătase de pe pălării şi a deteriorat cămăşile scrobite ale domnilor. Cei o sută de invitaţi la nunta de la St.George's, Hanover Square, păreau ca un stol de păsări exotice ale căror penaje pitoreşti au fost greu maltratate de elementele naturii.

Trandafirii roz ai Allegrei erau pleoştiţi, la fel cum era şi inima ei. După patru săptămîni de rugăminţi adresate mătuşii sale de a găsi o

altă soluție decît căsătoria de conveniență, Allegra stătea acum alături de înaltul și puternicul Lord de Wyndham, în fața altarului.

Nimic nu l-a putut convinge să-și schimbe gîndul, în legătură cu căsătoria. Mai devreme, ea descoperise că, atunci cînd viitorul ei soț hotăra ceva, el se punea imediat pe treabă pentru atingerea țelului, cu o deosebită asiduitate.

Lordul, însoțit de Allegra și mătușa ei, au mers – în ziua întîlnirii din casa Irenei – să-l întîlnească pe Woodruff Pinkney, la hotelul Grillon's. Capul Allegrei încă vîjîia de mustrările pe care tatăl ei vitreg le revărsase asupra ei. Pinkney a tăbărît asupra ei, ochii lui de reptilă sfredelind-o, ca și cum ar fi vrut să-i străpungă inima.

– Nu pot să subliniez destul, fiică vitregă, cît de mult ai umilit-o pe mama ta și pe mine cu fuga ta nerușinată. Este de neconceput cum poți să aduci dezonoare în familia ta! Mama ta nu mai poate ține capul sus în Chippenham, iar vina este în întregime numai a ta. Eu am plănuit viitorul tău – unul foarte atrăgător – pînă în cele mai mici amănunte, iar tu te-ai arătat nerecunoscătoare în cel mai urît mod po-

sibil.

Își țuguie buzele cărnoase și aruncă o privire acidă în direcția lordului.

– Ezra Skelton ți-ar fi fost un soț foarte potrivit iar tu ți-ai fi respectat familia, acceptînd alegerea mea.

Allegra aflase un lucru: lui Pinkney nu îi plăcea cînd cineva avea o poziție socială superioară lui. El era în stare să renunțe și la prietenii, iar Allegra spera din suflet ca acesta să aibă rezerve să mai vorbească cu ea, de îndată ce va deveni contesa de Wyndham.

– Îmi pare rău, tată vitreg, deși, dacă înțeleg bine, o căsătorie cu Lordul Wyndham pare chiar mai avantajoasă decît pruna uscată și lacomă care este domnul Skelton.

– Allegra! o mustră Irene.

– Sînt șocat de vocabularul tău, tună Pinkney. Te rog să fii mai respectoasă cu domnul Skelton, care nu este de față.

Lordul afișă zîmbetul lui sarcastic, dar cînd Allegra îi aruncă o privire întrebătoare, el se mulțumi să ridice sprîncenele, într-un mod complet neutru.

Privi spre mama ei, implorînd sprijin, dar aceasta se mulțumi să facă o letargică mișca-

re din mînă.

— Tatăl tău vitreg știe mai bine, Allegra, spuse ea, cu un căscat. Ar trebui să-l asculți și să te supui, sau sinceră să fiu, nu mă interesează cu cine te căsătorești. Doamna Pinkney arboră un zîmbet fără vlagă, ceea ce o aruncă pe Allegra într-o puternică senzație de singurătate. Singură Irene s-a arătat gata să o sprijine, strîngîndu-i mîna și trecînd reconfortant un braț în jurul umerilor ei.

Întrucît Allegra aflase că Ezra Skelton țipase cît putuse de tare despre dezonoarea ei, ea știa că singura soluție era să se căsătorească cu Lordul Wyndham, chiar dacă acesta o intimida. Cu alte cuvinte, într-adevăr nu era nici o altă ieșire – așa cum spusese el chiar în dimineața respectivă.

Lordul putea să aibă inima de piatră, dar cel puțin nu era împovărat de ani și nu era un spin în ochi. Va trăi departe de odiosul ei tată vitreg, ceea ce era un mare avantaj, și, ca să-și potolească singurătatea, îl va invita pe Giles să o viziteze la Londra.

— Singura cale de a restabili reputația fiicei tale este o căsătorie grabnică. Eu am făcut deja oferta foarte avantajoasă, cerîndu-i mîna,

adăugă Wyndham conchizînd cu hotărîre cele spuse.

Exact cu aceeași fermitate lordul îi ceru mîna și o duse în fața altarului de al St.George's.

Cînd privea acum la profilul lui de ghiață, ea ar fi vrut să izbucnească în lacrimi. Omul nu avea nici un gram de sentiment în inima lui împietrită.

Singura pată luminoasă în toată procedura de tortură, a fost că dragul Giles a venit de la Oxford ca să-i susțină moralul în această zi.

— De data asta ai făcut-o lată, surioară, spusese el în cursul dimineții. Ce naiba te-a pus că te încurci cu Lordul Wyndham? El este mult prea sus-pus pentru unii ca noi. O să te plictisești de moarte cu unul ca el.

Ea observă zîmbetul lipsit de grijă al fratelui ei, precum și cămașa cu gulerul ridicol de înalt, cravata extravagantă și centura împopoționată în dungi roz și albastre.

— Am să mă descurc cumva, am să caut mijloace să mă distrez, spuse ea, dar în interiorul ei se cutremură și încă nu-i trecuse această senzație.

Auzi murmur de voci în spatele ei, în timp ce, împiedicîndu-se, se pregăti să facă față

urărilor. Apoi, mirele îi apucă cu fermitate mîna și îi trecu pe deget un inel de aur cu un rubin extrem de mare, de o greutate cu care nu era obișnuită. Apoi gura lordului se lăsă spre a ei într-o atingere superficială. Mirosea plăcut a mentă și dacă nu s-ar fi simțit o victimă, l-ar fi considerat pe lord o persoană foarte agreabilă. Privirea lui argintie o examină un moment, încercînd să-i ghicească gîndurile, să-i descifreze emoțiile. Ea încercă să înghită nodul din gît, care persista, în timp ce inima ei palpita în mod îngrijorător.

Din gura mătușii sale, ea află povestea inimii lui zdrobite. Toată lumea din Londra părea să știe că Justine Bryerly rupsese logodna cu lordul. Zvonurile care circulau prin capitală, legate de căsătoria cu Allegra și care era menționată și în Gazette, legau aceasta de dorința lordului de a face în ciudă fostei lui logodnice. Zvonul prinsese viață și se răspîndise în toate saloanele ca un foc ce se întinde cu repeziciune, înspăimîntînd-o pe Allegra chiar mai mult decît propunerea lordului. Cît de cruzi erau bîrfitorii și cît de inflexibile mințile lor! Atunci cînd, cu inima tremurîndă, Allegra îndrăzni să îi menționeze acest lucru în

trăsura care îi ducea la St.George's, el nu făcu altceva decît să ridice din umeri și să spună:

– Nu ar trebui să asculți de bîrfe!

– Nu ascult. Ea încercă să-și domolească vocea care îi tremura. Dar asta este mai mult decît o bîrfă, nu-i așa?

Fața lui împietrită se aspri și mai mult, iar buzele i se subțiară.

– Să-ți amintesc despre ce este vorba. Nu cu mult timp în urmă eram logodit cu domnișoara Bryerley. Ea m-a părăsit și cu asta s-a terminat. Ai de gînd să mă cicălești din cauza asta? Rîse fără chef. Asta, dragă Allegra, sună a gelozie. Bineînțeles că nu avem nevoie de așa ceva. Căsătoria noastră este de conveniență și amîndoi știm cum s-a ajuns aici.

– Nici nu te cicălesc cu asta, nici nu sînt geloasă, răspunse ea cu mîndrie rece. De obicei, reușea să-și păstreze calmul, dar lordul o intimida mai mult decît orice alt bărbat. De abia îndrăznea să deschidă gura. Poate că o ura, gîndi ea, în timp ce aruncă o privire pe furiș, către fața lui înghețată. „De fapt eu l-am silit să intre în această situație prin acțiunea mea necugetată."

Ea ar fi fost mai liniştită dacă ar fi putut citi gîndurile lordului. Nu simţea nici o antipatie în inima lui; el îşi respecta întotdeauna deciziile pe care le lua. Admise, cu oarecare dezamăgire, că mireasa nu era Justine, dar nu putea să poarte pică tinerei de lîngă el. În plus, înţelesese faptul că ea nu plănuise dinainte să se urce în trăsura lui în acea noapte fatală care îi schimbase soarta. Dacă nu ar fi fost atît de bolnav, nu s-ar fi întîmplat toate astea.

Ar fi trebuit să o urce într-o diligenţă sau să o trimită înapoi la părinţii ei. Poate că soarta a avut un cuvînt de spus în alegerea miresei lui. Nu putea nega faptul că „ceva" se amestecase în viaţa lor.

La fel ca majoritatea cuplurilor care aveau căsătorii de convenienţă, îşi vor găsi şi ei un mod de a convieţui. Era timpul să-şi organizeze o creşă de copii, iar mireasa lui era de soi robust, de la ţară. Odată ce se va naşte un moştenitor, fiecare îşi va duce viaţa lui separat. El încercă să-şi imagineze cum îl va primi ea în noaptea nunţii. Mai mult ca sigur că nu

va fi pregătită. Va trebui să aibă răbdare cu ea, sau îşi va face un duşman pe viaţă.

Ea era plină de farmec în rochia albă cu dantelă şi voalul brodat, care îi încadra faţa plăcută. Faţa ei inocentă şi ochii temători îl impresionau mai mult decît limba ei ascuţită. A făcut bine că s-a căsătorit cu puştoaica. Era în avantajul ei să stea cît mai departe de acel groaznic Woodruff Pinkney şi indolenta sa consoartă. El spera ca Allegra să nu o fi moştenit pe mama sa, ci mai curînd pe onorabilul său tată, Sir Edwin.

– Draga mea, ştiai, spuse el în timp ce trăsura sălta spre reşedinţa Wyndham din Berkley Square unde urma să aibă loc recepţia de nuntă, că tatăl meu cerea sfatul lui Sir Edwin în legătură cu seminţele pe care urma să le cumpere?

Allegra clătină din cap.

– Nu, nu ştiam.

Ploaia răpăia cu putere pe acoperişul trăsurii şi Wyndham se întrebă dacă asta era o profeţie pentru o căsătorie furtunoasă.

– Bătrînul lord încerca în permanenţă să îmbunătăţească recoltele la moşia noastră de la

țară, High Wyndham, continuă el. Realitatea este că tatăl meu venea foarte rar la Londra. Era un mare iubitor al vieții la țară. Știu că discuta ore întregi despre recolte cu oricine era interesat de planurile lui.

Allegra zîmbi cu dragoste cînd își aminti de Sir Edwin.

– Tata știa o mulțime de lucruri despre recolte și rafinarea semințelor.

– Un adevărat savant, nu-i așa? spuse Wyndham făcînd eforturi să înveselească atmosfera de înmormîntare din trăsură. Fratele tău, Giles este făcut din același material?

Expresia încordată a Allegrei se deschise într-un zîmbet larg, uimindu-l pe Wyndham cu strălucirea lui. Inima lui avu o ciudată tresărire, iar răsuflarea i se opri pentru o clipă.

– Oh, nu, fratelui meu nu-i stă capul la cărți. În schimb ar putea obține o diplomă în degustarea berii. Este un mare cunoscător. Se pricepe și la whisky.

– Îndrăznesc să spun că și la jocurile de cărți, ca orice tînăr „bine crescut".

– Așa gîndeam și eu, spuse Allegra, roșind și jucîndu-se cu trandafirii roz pe care-i ținea

în mînă. Giles este cel mai bun la suflet, dar este și nesăbuit.

– Și tu ai o parte din această trăsătură, dar mă gîndesc că despre jocurile de cărți și whisky nu știi prea multe. Wyndham era mulțumit să observe că tristețea îi dispăruse complet din ochi. Scînteia glumeață i se potrivea mult mai bine.

– Bineînțeles că nu, spuse ea. Am avut o guvernantă pînă la vîrsta de 15 ani, un profesor de muzică și unul de pictură. Apoi, am fost timp de șase luni, la o academie pentru tinere domnișoare, la Bath.

– Da, ce necivilizat din partea mea să nu întreb despre aptitudinile tale.

– Erai grăbit să-ți iei o soție, orice soție, spuse ea apăsat. Aptitudinile mele nu aveau prea mare importanță.

– Presupun că indiferența mea îți rănește orgoliul?

– Orgoliul? Frumoșii ei ochi albaștri fulgerară. Milord, ceea ce mi-ai arătat este mai mult decît atît. Nu ți-ar păsa dacă aș fi sașie sau dacă aș avea numai un picior.

El chicoti.

– Asta este o grosolănie exagerată, Allegra. Îmi pasă.

– Da, presupun că nu ți-ar conveni să apară copii sașii la reședința Wyndham, dar erai foarte grăbit să te căsătorești. Tu singur ești de vină.

Allegra știa că era o viespe, dar era prea nervoasă.

Nervii îi fuseseră din greu puși la încercare în această dimineață, sub privirile curioase, pline de milă, ale prietenilor lui Wyndham, la biserică.

El ridică din umeri și căldura pe care o simțise pentru un moment în inimă, dispăru. Inima lui se simți la fel de moartă și goală ca un deșert.

– Se pare că trebuie să reamintesc că am salvat o fecioară nesăbuită de la o dezonoare de netăgăduit. Asta nu înseamnă nimic?

Allegra roși, culoarea roz din obrajii ei rivalizînd cu cea a trandafirilor din mîna ei.

– Nu știu, poate că dezonoarea ar fi fost mai de dorit decît această parodie.

Un val de precauție îi acoperi ochii și ea își ridică fața spre el.

– Mă așteptam ca o căsătorie să însemne o declarație de dragoste reciprocă, dar din păcate sînt înșelată în această privință.

– Asta este ceea ce vrei? O declarație de dragoste? Pot să-ți ofer una, cu ușurință.

– Vorbești cu impertinență! Ești un om fără inimă.

– Am fost acuzat chiar de mai rău.

„La naiba", înjură el în gînd. Nu trata corect situația, dar nu putea să cadă în genunchi și să-i declare dragostea, atîta timp cît nu simțea așa ceva. Nu putea minți; nu îi stătea în caracter să simuleze.

– Sînt de părere că ești drăguță și ăsta este purul adevăr, începu el, avînd senzația unui nevăzător care orbecăie spre un perete necunoscut.

Buzele ei moi se țuguiară ca și cum ar fi reflectat asupra cuvintelor lui.

– Mulțumesc, spuse ea cu voce rece. Și tu arăți destul de bine. Pentru o clipă, bujorii roz din obrajii ei și cuvintele ei prudente îndepărtară golul din sufletul lui. El se simți ridicol de mulțumit de sine însuși că găsise o cale de a trece peste prăpastia amenințătoare dintre ei.

Trăsura se opri în fața reședinței Wyndham și servitorii alergară pe scările late de la intrare, cu umbrele mari contra ploii ce răpăia fără milă. Inima lui se întristă la gîndul de a intra în acea casă care păstra atîtea amintiri triste și atîta singurătate. Ori de cîte ori privea la fațada albă impozantă, atît de mare și impersonală, avea aceeași senzație de depresiune. Întotdeauna a fost așa, de cînd își amintea.

– Am ajuns. Musafirii vor sosi curînd, spuse lordul pe un ton mai aspru decît avusese intenția.

El o ajută să coboare și o protejă contra ploii, îndreptîndu-se spre treptele de la intrare. Valetul, cu un pămătuf de păr alb și ochi mici, negri, pe o față de copoi, se înclină țeapăn în ușa deschisă. Un lacheu stătea ca o statuie lîngă el și un altul la baza scării. Spre surprinderea ei, lordul o ridică în brațe și o trecu peste prag în holul luminat puternic. Brațele lui musculoase îi ținură corpul subțire, la fel de ușor ca și cum ar fi dus un baston.

Ea nu putu decît să fie conștientă de apropierea lui, de mirosul proaspăt al hainelor lui

curate, de căldura răsuflării lui pe obrajii ei și de puterea pe care o degaja. El încă o impresiona cu prezența lui autoritară, dar nu sesiză nici o animozitate din partea lui. Poate doar o ușoară tensiune, ca și cum și-ar fi ținut respirația.

El o puse jos, iar picioarele ei tremurară atunci cînd îl privi drept în ochii lui albaștri-cenușii. Ar fi putut să jure că aceștia o sfredeleau, dezbrăcîndu-i sufletul, făcînd-o să-i tremure genunchii. Îmbujorată, ea își îndreptă privirea în altă parte și își urmă camerista provizorie, provenită din personalul de la bucătărie pînă cînd își va găsi pe cineva permanent, spre camerele de la etaj pentru a se aranja.

Primul musafir care sosi fu vărul lui Wyndham, onorabilul Percivil Harcombe. Acesta era îmbrăcat într-o haină de mătase albastru royal, pantaloni negri și o splendidă centură brodată cu flori de crini albi, imenși, pe un fond verde închis. Butonii de argint erau atît de mari și lucioși, că puteau fi folosiți ca oglindă, gîndi Allegra, în timp ce îl întîmpina cu zîmbetul pe față.

– O nuntă pe cinste, draga mea, spuse el și sărută aerul de deasupra mîinii ei. Splendidă distracție.

Descumpănită, ea privi această lalea strălucitoare, observînd bunăvoința din ochii lui albaștri și gropița din bărbia rotofeie ca un măr.

– Bun venit, spuse ea. Sper că binevoiești să mă consideri prietena ta, domnule Harcombe.

El îi ciupi ușor degetele și făcu o plecăciune.

– Trebuie să-mi spui Percy, draga mea. Nu este nevoie să ne formalizăm. Nu este cazul acum, cînd sîntem în familie. Ca bobul de mazăre – de păstaie. El aruncă o privire rapidă spre lord, care era lîngă ea. Sau poate că bobul și păstaia sînt prea apropiate, dacă cumva privirea înghețată a lui Wyndham era un indiciu. El dădu din cap în direcția lordului și continuă. Nu te speria. Vizitele mele vor fi complet inocente. După cum acest mare vulpoi știe deja, eu fac mari pagube în această casă. Wyndham are un excelent bucătar care știe cum să aducă alinare delicatei mele constituții.

– Într-una din zilele asta, o să mă mănînci și pe mine în propria casă, Perce, murmură lordul. O să ajung să cerșesc pe străzi.

Percy făcu evaziv cu mîna durdulie și studie apreciativ fața Allegrei.

– Dacă ai nevoie de sprijinul meu ca să-l pui în jug pe acest mare bou, dă-mi de știre. La reședința mea din St.James's – Jeremy Street. Am să-l bag la înghesuială. Se uită critic în jurul holului. Aș putea spune că nimic nu se schimbă aici. Aceeași pereți întunecați, aceleași portrete ale unor nerozi strămoși Wyndham. Cred că va trebui să redecorezi curînd această casă monstruoasă, draga mea. Voi fi încîntat să-ți dau sfaturi în legătură cu culorile, întrucît am reputația unui om cu o viziune curajoasă și un ochi versat.

– Dacă ai ceva, aceasta este obrăznicia și nu lipsa de încredere, spuse lordul cu reproș. Și în mod sigur o limbă ascuțită.

Allegra privi îmbrăcămintea splendidă a lui Percy și admiră gustul desăvîrșit.

– În mod sigur, am să-mi amintesc de oferta ta, spuse ea, încercînd cu greu să-și potolească rîsul.

– Nu te teme, draga mea. Am să te iau sub aripa mea, adăugă Percy privind absent prin monoclu la tapiseria decolorată de pe perete.

– Este un decor rușinos. O rușine.

El pipăi materialul vechi, flutură din mînă și plecă în căutarea bufetului.

Lordul pufăia lîngă Allegra.

– Presupun că Percy te-a convins acum să întorci casa cu fundul în sus și să arunci mobila pe fereastră.

Allerga îl privi pentru a se convinge dacă fața lui arăta mînie, dar văzu numai amuzament. Încă nu se gîndise la posibilitatea de a redecora casa din Berkley Street, dar își adună toate forțele și spuse cu nepăsare.

– M-am gîndit oarecum la asta, dar eu...

– Numai să nu te atingi de bibliotecă. Mi-am pierdut multe ore să o aranjez așa cum îmi place mie.

Ea îl privi cu mirare.

– Așadar nu te-ar deranja unele modificări?

El ridică din umeri, privirea lui era opacă.

– Acum, ești stăpîna casei. Acest mausoleu nu a mai văzut o mînă grijulie de femeie de cînd mama mea a trecut în lumea celor drepți

acum douăzeci și opt de ani.

– Douăzeci și opt... de ani? Deci nimeni nu ți-a spus povești la culcare și nu te-a ținut în brațe? Allegra își putea ușor închipui copilăria lui mohorîtă, dirijată de tutori severi și servitori, în acea casă imensă.

Buzele lui se mișcară într-o parte și un mușchi îi tresări în maxilar.

– Poate o copilărie diferită de a ta?

– Pe mama nu o interesa, dar am avut o doică cu o imaginație foarte bogată și cu inima caldă, în timp ce tata îmi povestea, înainte de culcare, tot felul de povești și aventuri cu ființe din țări îndepărtate.

– O situație de invidiat, sînt sigur, spuse el rece.

– Dar ce a făcut bătrînul lord? Ce îl mai pasiona în afară de agricultură? S-a recăsătorit? se grăbi ea să întrebe, în timp ce alte trăsuri trăgeau în fața casei. Spre surpriza ei, constată dorința de a descoperi cît mai multe lucruri despre distantul ei soț.

– El nu avea timp de un mucos cu pantaloni scurți, dar îl țin minte ca pe o persoană extrem de interesantă, plin de entuziasm. Ca pa-

sionat fermier, a dublat recolta moșiei Wyndham. Nu s-a recăsătorit. Avea principii severe în privința asta. Știu că era un bărbat singuratic, îl durea mult lipsa mamei. A păstrat-o permanent în memorie. Îi aruncă Allegrei o privire fixă. Unii spun că eu i-am luat viața la naștere, că am fost o povară prea grea pentru trupul ei delicat. Nu știu. Tata nu mi-a spus niciodată, nimic despre asta.

„Și nici nu te-a absolvit de vină", se gîndi Allegra, sesizînd singurătatea lui, ca un slab ecou de răceală în aer. Atîția ani a trăit în vastitatea moștenirii lui și în inima indiferentă a familiei.

– Sînt surprinsă că nu s-a recăsătorit ca să-ți dea frați și surori.

– Tata era căsătorit cu pămîntul. Desigur întotdeauna l-am avut pe Perce. Am crescut împreună, iseparabili, oricît de neobișnuit ar pare – în ciuda personalității și a gusturilor noastre complet opuse.

Allegra privi la îmbrăcămintea lui elegantă dar discretă. Legătura scrobită de la gît conținea o serie de falduri complicate, dar asta era singura extravaganță pe care o putu

observa. Nu purta decît inelul cu sigiliu. El îi părea cu mult mai elegant decît vărul lui extravagant.

– Sînt sigură că Brau Brumell, dacă ar fi la Londra, ar fi dezaprobat gustul pentru centuri al vărului tău, spuse ea, ascunzînd un zîmbet în spatele mîinii, amintindu-și de acel renumit arbitru al modei care fugise însă pe Continent pentru a scăpa de debitori. Constată că îi făcea plăcere să discute cu soțul ei, acest schimb dîndu-i același sentiment cald pe care îl simțea cînd descoperea un nou prieten.

– Toleranța nu era una din trăsăturile de caracter ale lui Brau. Lordul îi aruncă o privire cercetătoare, ca și cum ar fi măsurat adîncimea cunoștințelor ei despre lume.

– În momentul de față, probabil că disecă niște Broaște nenorocoase cu limba lui ascuțită.

Ea rîse și remarcă un surîs slab și pe buzele lui.

– Regentul, în mod sigur, nu duce lipsa prietenului lui de odinioară, spuse ea, dorind cu disperare să-i arate lui Wyndham că nu era o simplă țărăncuță ignorantă. Sfîrșeau prin a

deveni dușmani. Disprețuindu-se pentru dorința ei de a-l impresiona, ea privi în altă direcție.

– Este greu de obținut un prieten adevărat, spuse el, cu o ridicare de sprînceană plină de înțeles. Cei mai apropiați oameni îți pot înșela uneori încrederea. Nu pot să sufăr mincinoșii și escrocii.

Musafirii o salvară de intensitatea privirii soțului ei. Se temea el, oare, că ea îi va deveni dușman? Era clar că nu o cunoștea destul de bine pentru a recunoaște cît de loială era ea celor dragi.

– Lady Wyndham! exclamă o matroană solidă, învăluind-o pe Allegra într-o îmbrățișare parfumată. Allegra se luptă să-și oprească un strănut, în timp ce doamna trecuse deja la lord. Ești un bărbat norocos Wyndham! Contesa este frumusețea personificată, nu crezi?

El zîmbi politicos, iar Allegra căută o oarecare căldură în expresia lui. „Contesa Wyndham." Titlul – noul titlu – suna ciudat, ca și cum ar fi fost o anexă la o persoană străină. „Lady Wyndham."

– Sper că vom deveni foarte bune prietene,

gînguri matroana, dar Allegra nu fu în stare să găsească un răspuns potrivit, în timp ce medita asupra noii sale situații – foarte suspuse.

Doamna Lucrezia Fishwood a fost unul din primii musafiri care au sosit. Ea îi întinse Allegrei vîrful degetelor în chip de salut și o cercetă atent prin monoclu.

– Îndrăznesc să spun că te pricepi foarte bine cum să pui mîna pe un soț bogat, Allegra, spuse ea pe un ton înțepat. Privindu-te, o simplă fată de la țară, nu mi-aș fi putut închipui o îndrăzneală atît de obraznică.

Allegra se făcu mică sub povara cuvintelor de ocară.

Lordul se aplecă înainte și murmură:

– Presupun că doamnele care sînt în protipendada de la Chippenham sînt sursa de inspirație pentru cele tinere. Altfel de unde să învețe?

Gura doamnei Fishwood rămase deschisă, iar capul îi tresări.

– Asta este culmea! Cu o încruntare, ea se retrase spre salon.

Allegra îi aruncă lordului un zîmbet recunoscător. Ar fi vrut ca el să-i întoarcă zîmbe-

tul, dar el se uita pe lîngă ea.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere.

Restul musafirilor năvăliră în casă, umplînd-o de vorbărie și rîsete.

Toate zîmbetele forțate și conversația fără noimă, îi produseseră Allegrei o durere de cap și, la sfîrșitul zilei, după ce și ultimul musafir se retrăsese, era pe punctul să se prăbușească pe cea mai apropiată canapea.

Lordul plecase în căutarea camerelor sale, iar Allegra scoase un răsuflet de ușurare. Cea mai încercată zi din viața ei se încheiase astfel – o mare tăcere în haosul de tăvi cu pahare murdare, farfurii și resturi de prăjituri. Servitorii, ca niște stafii, intrau și ieșeau din cameră.

Mama și tatăl ei vitreg se întorseseră la Grillon's, unde petrecuseră ultimele două zile. Ei intenționau să se întoarcă la Chippenham a doua zi. Giles, aliatul ei, se întorsese la Oxford, imediat după ceremonie. Ea ar fi dorit ca el să mai rămînă să-i dea sprijin moral, dar amicii lui îl chemau din depărtare.

Abătută și înfricoșată de noaptea care

urma, Allegra lupta cu dorința de a fugi, de preferință la locuința mătușii sale Irene din Half Moon Street. Irene a fost ca o stîncă, chiar din acea zi dezastruoasă, cînd lordul a informat-o că Allegra urma să-i devină soție – indiferent de obiecțiile pe care oricine le-ar ridica.

Acea zi părea atît de îndepărtată.

Allegra era acum o persoană diferită, toate noțiunile copilărești erau acum moarte și terminate din ziua în care tatăl vitreg îi ceruse să se căsătorească cu Ezra Skelton. Nici chiar în cele mai nebunești vise ale ei nu s-a gîndit că ar putea fi părtașă – sau chiar inițiatoare – a seriilor de evenimente care au dus-o pînă la noaptea de față.

Plină de teamă, ea urcă în budoarul ei. Dimineață urma să plece cu Wyndham la Yorkshire pentru a petrece luna de miere la moșia unei rude îndepărtate. Dacă ar trece și asta mai repede! Ce o să-i spună lordului în fiecare zi, timp de o săptămînă? Limba ei se va împotmoli, iar mintea își va pierde istețimea în gîndire. O săptămînă întreagă în prezența lui!

Cu inima grea, Allegra intră în dormitor. Beau sări din pat și veni să-și frece trupul si-

nuos de picioarele ei. Ea îl luă în brațe.

– Sînteți rece ca o piatră de mormînt, stăpînă, spuse Lucy, fata de la bucătărie, care o ajuta să iasă din complicata rochie de mireasă din satin. Ar trebui să fie cald, ca o spinare de diavol, cald pentru o noapte de primăvară, continuă fata pe un ton monoton, apoi își duse mîna la gură.

Înăbușindu-și un rîs mirat, Allegra se așeză pe scaunul din fața mesei de toaletă și o privi pe Lucy. Nu se aștepta ca un servitor să aibă o limbă atît de ascuțită, cu excepția celor de la grajduri.

– Te-ai născut la Londra, Lucy? întrebă Allegra pentru a-și potoli curiozitatea.

Lucy aprobă din cap, apoi șopti.

– N-ar trebui să deschid gura în prezența voastră, milady. Dogwood spunea că asta v-ar putea șoca. O să-mi tăbăcească pielea pe spate.

– Sînt oarecum mirată că mai există un asemenea sistem de tortură în Anglia, spuse ea sec.

– Bucătarul spune că vorbesc prea mult. Este adevărat, dar este greu să-mi pună cine-

va botniță la gură. Lucy, înaltă și puternică, se aplecă peste umărul Allegrei. Începu să perie părul stăpînei.

– Dogwood îmi este unchi și el m-a recomandat stăpînului, deoarece nu s-a găsit o cameristă la timp. I-a spus că pot aranja cu măiestrie părul. Lordul are încredere în Dogwood și iată-mă aici, pînă cînd o să găsești o cameristă adevărată, de genul celor cu aer blînd și nasul pe sus.

– De unde ai învățat să piepteni așa? întrebă Allegra, amuzată de limbuția lui Lucy. Îi plăcea modul liniștitor cum peria ea părul.

– Am lucrat pentru artiste pe Drury Lane. De asemenea, aveam grijă și de îmbrăcămintea lor. Cos la fel de bine ca doamna Buxton, menajera.

Allegra își reținu o expresie de surpriză și se abținu să nu izbucnească în rîs.

– Actrițe? Lordul știe acest lucru?

Lucy îi aruncă o privire lungă în oglindă.

– Nu, milady, decît dacă îi spuneți chiar dumneavoastră.

Allegra era înclinată să se încreadă în judecata lui Dogwood. Ea își dăduse seama deja

că nimic nu scapă ochiului de vultur al valetului – în ciuda expresiei sale rigide. Dacă el avea încredere în Lucy, atunci și ea va avea, în ciuda limbajului mai mult decît colorat.

– O să fiți gata pentru pat imediat, milady. Lucy zîmbi larg și făcu cu ochiul. Allegra înțepeni.

– Îîh... nu este nici o grabă, spuse ea. De fapt, aș vrea să-mi perii părul de două sute de ori, astă seară.

– Nu știu să număr atît, milady, spuse Lucy cu înțelepciune. Înțeleg. Vreți să arătați cît mai bine pentru lord. O să bată curînd la ușa dumneavoastră.

Allegra își trecu mîna peste față și observă în oglindă îmbujorarea care îi cuprinsese obrajii.

Ochii albaștri ai lui Lucy se măriră, în timp ce o buclă castanie îi ieșise de sub scufia albă voluminoasă.

– Vă e frică, milady, nu-i așa?

Allegra își lăsă privirea spre verigheta de pe deget. Noi obligații apăsau pe umerii ei, obligații despre care nu știa nimic. Ar fi vrut ca mătușa Irene să îi fi povestit despre secretele

căsătoriei, dar pur și simplu nu a fost timp între probele pentru trusou.

– Nu vă temeți. Lordul nu este căpcăun. Este un bărbat. Vă va servi cu stil, pun pariu.

– Mă va servi? întrebă Allegra cu voce înfricoșată. Un tremur de frică o cuprinse.

– Sînteți de la țară, nu-i așa? Ați văzut doar cum taurii le servesc pe vaci. O să fie același lucru. Trebuie doar să vrei și să dorești. Să deschizi mult.

Allegra se înecă de agitație. Nu avea nici o idee despre ce vorbea Lucy, dar în mod sigur camerista își depășise cu mult limitele. Se ridică pe picioare tremurînde.

– Am să mă retrag acum, Lucy. Ajută-mă la cămașa de noapte, apoi poți să te duci la culcare. Nu mai am nevoie de tine în seara asta.

Lucy zîmbi.

– Este foarte bine așa, milady. O să-i facă plăcere lordului să vă găsească pregătită și așteptînd.

Allegra tresări la cuvintele spuse pe șleau. Lucy o ajută să-și îmbrace cămașa de noapte din voal cu dantelă, apoi plecă trîntind ușa pentru a-și anunța plecarea, fără îndoială, se

gîndi Allegra.

Simțindu-se goală și deprimată, tremura de parcă ar fi fost cuprinsă de malarie. Ascunzîndu-se sub plapumă, ea își fixă privirea arzătoare spre ușa care separa camera soțului ei de a ei.

Cinci

Allegra sări speriată atunci cînd, cinci minute mai tîrziu, auzi bătînd în ușa ei. Inima îi șovăia și nu-și putu găsi graiul să spună lordului să intre. El intră oricum și închise încet ușa în urma lui. Allegra alunecă mai mult sub plapumă, rugîndu-se ca salteaua să se deschidă și să o înghită. Ea îl urmări privind de după marginea cearceafului brodat cu monogramă. El arăta bine, relaxat, părul negru cîrlionțat, fără legătura scrobită la gît, numai pielea... Allegra deveni un sloi de gheață cînd

realiză că nu purta nimic sub halatul de mătase brodat cu păsări și flori exotice, legat lejer cu un cordon. Ea îi observă gîtul puternic, privirea alunecîndu-i în jos spre pieptul musculos gol, acoperit cu cîrlionți de culoare închisă.

Ea tresări și închise ochii. Numai de-ar pleca. Oh, Doamne!

– Bună seara, Allegra, spuse lordul,iar în vocea lui era o urmă de umor. Ea îi număra pașii în timp ce se apropia mai mult. Încă doi pași și va fi lîngă pat. Unul... doi... Salteaua se mișcă în timp ce el se așeză lîngă ea și apucă cearceaful pe care ea îl strîngea convulsiv.

– Ți-ai pierdut vocea? glumi el.

Trebuia să se uite la el, conștientă de periculosul licăr din ochii lui și de netezimea aurie a pielii lui de la baza gîtului. Nu era sigură cum să interpreteze expresia lui. Conținea deopotrivă amuzament, autoritate rece și exasperare. Probabil că o considera o adevărată proslănacă – ceea ce și era. Ultima ei rămășită de curaj plecase odată cu Lucy.

– Ai venit, spuse ea cu voce înfricoșată.

– Sînt foarte bucuros că ai observat acest lucru.

– ... să mă „servești"?

Ochii lui se măriră, iar Allegra se făcu mică de tot, cînd el explodă într-un hohot de rîs isteric.

– Nu văd partea amuzantă, spuse ea înțepat, flăcări de furie invadîndu-i pieptul. El continua să chicotească și voia să-l zgîlțîie ca să înceteze cu rîsul. Vreau să te explici, adăugă ea, punînd atîta răceală cît era ea în stare.

El își trecu mîna peste ochi și răsuflă adînc, în timp ce voioșia lui se răspîndi.

– Expresia ta a fost cam neobișnuită, spuse, luptîndu-se cu un alt acces de rîs. Întinse mîna să tragă cuvertura în jos, dar ea o trase înapoi pînă sub bărbie. Atunci cînd el întinse din nou mîna, ea se retrase, îndepărtîndu-se de el cît de mult putea. Se temea că va leșina de rușine.

Nu că ar fi leșinat vreodată în viață, dar totul era posibil, întrucît viața ei nu era încă terminată. Ar fi dorit să fie. Era o posibilitate să moară de umilință, dacă el ar fi încercat din nou să o atingă.

– Prostii, pe Dumnezeu! spuse el cu o strîmbătură a buzelor. Nu este nici un motiv de teamă. Sincer, nu am intenția să-ți fac vreun

rău...

– Nu vreau – nu pot să accept... întrerupse ea, incapabilă să găsească cuvintele pentru a încheia fraza.

– Ce? Vorbește, nevastă! spuse el cu vocea aspră. Mă găsești chiar atît de respingător?

– Da... nu, spuse ea apucînd atît de strîns cearceaful încît o dureau mîinile. Nu știu.

– Nu mușc și nici nu am preferință pentru brutalități. El se uită spre ea observîndu-i paloarea pielii și teama din ochi. Alarma ei îl irită și îl durea să vadă cît de puțin îi păsa de prezența lui. Respingerea ei îl durea. De asemenea, sentimentul de vinovăție îl chinuia, gîndindu-se la actul pe care urma să-l execute. Nu avea nici o legătură cu iubirea; nu era altceva decît îndeplinirea unei clauze contractuale.

– Trebuie să consumăm căsătoria noastră; să facem ca unirea noastră să fie completă. Este lege.

Exasperat, el observă transpirația ce se adunase pe fruntea ei. În jurul gurii pielea ei devenise de culoare verzuie.

– Nu ai motiv să-ți fie teamă de mine. După cum am spus, nu sînt un bărbat violent. Nu voi

ridica niciodată mîna asupra ta ca să te pedepsesc.

În mod evident, judecînd după ochii ei mari speriați, ea nu credea nimic. Spuse în continuare:

– Ai idee ce presupune această... unire intimă, Allegra?

Ea scutură din cap și obrajii i se îmbujorară.

– Nu... dar nu este nevoie să iei acest ton fanfaron cu mine, milord. Nu sînt copil. Sincer vorbind, el credea contrariul. Era acum căptușit cu o surioară mai mică, care nu avea nici cea mai mică idee cum să se descurce în viață. Decît cum să scape de tirania unui tată vitreg... Foarte bine, nu se putea culca cu o soră. Teama ei oricum îi alungase orice dorință.

Cu un oftat el se ridică și strînse mai mult păturile în jurul ei. Ea se cutremură.

– Nu te speria. N-am să te mai deranjez, nu mai mult decît aș deranja o surioară. Va fi suficient timp să înveți rosturile lumii și eu nu sînt deosebit de grăbit să... te servesc. El își reprimă un chicotit și se aplecă deasupra ei.

Depuse un sărut ușor pe sprinceana ei transpirată și se îndreptă spre camera lui.

– Noapte bună.

Allegra privi îngrozită în timp ce ușa se închidea în urma lui.

Asta nu era finalul pe care ea îl prevăzuse, atîta lucru știa și ea. Totuși ar fi trebuit să fie recunoscătoare: cîștigase. Dar de fapt nu cîștigase.

După plecarea lui, se lăsă tăcerea și singurătatea dureroasă, un sentiment de eșec. Ea nu îi făcuse pe plac. El o privise cu indulgență, ca pe un copil mic care trebuie distrat. Asta o durea mai mult decît rîsul lui dinainte. Dădu un pumn pernei, nesatisfacția o cuprinsese complet. Giles o trata cu mai mult respect și doar era sora lui. Privi țintă la ușă pînă cînd ochii începură să o doară.

Din dormitorul lui nu se auzea nici un zgomot. În mod evident se culcase ca și cum nimic deosebit nu s-ar fi întîmplat.

Mai mult ca sigur, prezența ei era un detaliu care nu merita mai mult decît atenția lui trecătoare.

Se răsuci și își îngropă fața în pînza de in răcoroasă a pernei. Așa să fie. Putea să facă față indiferenței lui glaciale. Putea! Ștergîndu-și o lacrimă enervantă, ea întoarse spatele ușii

care ducea spre camera acelui om odios.

Dimineața următoare, Allegra coborî pe scara lată acoperită cu un covor roșu, în căutarea micului dejun. Lucy sosise cu o ceașcă de cacao și insista că era de abia ora opt. Lucy o informase de asemenea că doamnele de la Londra rareori își părăseau dormitoarele înainte de amiază.

Amiază! Nu ea, gîndi Allegra și își scoase picioarele de sub pături. Nu conta faptul că o durea capul și că pleoapele îi erau grele ca plumbul. Lucy îi aranjase o baie și alesese o rochie simplă de muselină albastră cu buline albe și guler de dantelă, pe care să o îmbrace stăpîna ei. Privindu-se în oglindă, Allegra se gîndi că arăta ca o tînără elevă care a ieșit de la școală. Nu-i de mirare că Wyndham o tratase ca pe o soră mai mică. Nu avea nici un gram de rafinament în ea.

Casa superbă, cu tavanul ornat cu stucaturi, înalt de 20 de picioare, cu ferestre

arcuite, cu pereții pictați cu motive clasice și portrete sumbre, o intimidau pe Allegra. Urne orientale, scumpe așezate pe piedestale de abanos, mese de marmură și piese de mobilă sculptate în stilul baroc al secolului al XVII-lea, o făceau să se simtă în continuare ca o fetiță de la țară, care nu văzuse atîtea obiecte de artă îngrămădite sub același acoperiș.

Trebui să îl întrebe pe lacheul care stătea ca o statuie lîngă ușă, unde se afla salonul pentru micul dejun. Cu o plecăciune, el o conduse printr-o deschidere arcuită la celălalt capăt, în jos, pe un coridor spre spatele casei. El îi ținu o ușă deschisă și ea intră într-o cameră însorită decorată cu o servantă, o comodă Louis XV, cu panouri chinezești și diferite rafturi pe care erau expuse obiecte din porțelan.

Dogwood păși impunător peste covorul gros și trase un scaun Chippendale la masa ovală acoperită cu o față de masă albă. Dimensiunea mesei, care era numai pentru 6 persoane, conferea acesteia un aer intim. Un serviciu de ceai din argint strălucea în lumina soarelui.

Allegra se înecă cînd observă că lordul

ajunsese înaintea ei. Ea sperase să mănînce micul dejun în liniște, dar ritmul accelerat al bătăilor inimii ei îi spunea că în dimineața aceasta nu era de sperat să își găsească liniștea.

Lordul puse jos ziarul lîngă farfuria încărcată cu ouă și șuncă. Cu o înclinare hotărîtă, el se ridică și așteptă pînă cînd Dogwood o instală pe scaun.

– Sper că ai dormit bine, draga mea, spuse el pe un ton impersonal.

– Foarte bine, mulțumesc, răspunse ea pe un ton rece, amintindu-și cîte ore se răsucise în pat fără să poată adormi. Sper că ai avut de asemenea o noapte odihnitoare, milord.

Buzele lui tremurară la colțuri și el îi aruncă o privire plină de indulgență.

– N-am dormit niciodată mai bine.

Nu putu decît să constate vigoarea mișcărilor lui cînd atacă mîncarea din farfurie. Părul lui ondulat lucea, iar ochii îi erau scînteietori. Arăta bine într-o haină de culoare verde-oliv și o vestă galben-pal.

Dogwood o întrebă pe un ton morocănos ce dorea să mănînce.

– Pîine prăjită și ouă, te rog, Dogwood, răs-

punse ea. Ea își amestecă agitat ceaiul, în timp ce aștepta să sosească farfuria. Dogwood o servi și apoi plecă, iar Allegra aproape că îl rugă în gînd să mai rămînă. Gîndul de a rămîne singură cu lordul o îngrozea. De abia de putea respira datorită tensiunii pe care o simțea în piept. Wyndham arăta extraordinar de liniștit în timp ce continua să studieze ziarul. Ea se gîndea dacă era normal ca un bărbat să citească ziarul în dimineața primei zile de căsătorie.

– Te-ai pregătit de călătorie, draga mea? întrebă el brusc.

Ea aprobă.

– Da... cred că mai plecăm la Yorkshire.

– Bineînțeles. Așa și trebuie. O nuntă fără lună de miere este ca o barcă fără visle.

Allegra nu putu citi expresia din ochii lui opaci, iar zîmbetul lui avea multe înțelesuri.

– Cred că luna de miere esté ceea ce avem nevoie.

Ea roși și se concentră asupra mîncării, dar constată că gîtul îi era prea uscat pentru a înghiți altceva decît ceai.

El îi aruncă o privire exasperată.

– Cred că ai primit un bilet odată cu poșta

de dimineață, spuse lordul, arătîndu-i o tavă de argint lîngă ea. Prea preocupată să-și studieze soțul printre gene, ea nu observase misiva sigilată.

O deschise cu nerăbdare, fiind fericită să afle că mătușa ei Irene urma să-i facă o vizită săptămîna viitoare. Ea urma să o aducă și pe Lydia, o nepoată din partea Sinclair a familiei.

Allegra o cunoscuse pe Lydia la Bath, de unde se trăgea familia Sinclair.

– Irene va veni în vizită cînd ne întoarcem, spuse ea și puse biletul jos.

– Este reconfortant să ai un membru de familie atît de apropiat, spuse Wyndham fără să-și ridice ochii din ziar. Ea ți-ar putea arăta orașul, ar putea să te introducă la modiste și croitorese la modă, să te introducă în societate.

– Tu m-ai înzestrat deja cu o garderobă excelentă, spuse Allegra, nefiind sigură cum să răspundă. Trusoul ei era acum ambalat în geamantane. Ea petrecuse o lună de agitație cu probele înainte de nuntă, dar nu avusese timp să viziteze bazarurile sau magazinele de pe Bond Street.

– Sînt convins că ai nevoie de o serie de

fleacuri şi accesorii la modă, spuse el cu o mişcare evazivă din mînă. Să trimiţi toate notele de plată pe numele meu şi îţi vei primi alocaţia trimestrială imediat ce voi putea obţine o trată bancară. Sprincenele lui se ridicară într-un umor drăcesc. Sper să dovedeşti un oarecare talent pentru economie şi să nu cheltuieşti totul din prima lună.

– Mulţumesc, spuse ea, deranjată de faptul că o trata ca pe un copil iresponsabil. Mă voi strădui să fiu o persoană responsabilă. Ceaşca ei zăngăni pe farfurioară, singura dovadă a agitaţiei ei interioare. El ridică privirea albastră cercetătoare spre ea.

– Este vreo problema? întrebă el rece, de fapt atît de calm, încît ea ar fi vrut să arunce cu ceaşca de ceai în el.

– Nu... nimic deosebit.

El puse jos furculiţa, părînd să stăpînească atît lumea cît şi pe el.

– Bine. Mă bucur că te instalezi.

Allegra îşi reprimă dorinţa de a plînge. Simţindu-se mai mult ca un musafir, decît ca stăpînă a casei, ea privi la „gazda" sa care intimida. Se întreba dacă el sesizase neliniştea ei şi se blestema pentru lipsa ei de rafinament. Dacă nu ar fi atît de lipsită de experienţă în probleme legate de maniere! După ce cunoscuse o mulţime de prieteni ai lordului şi pe soţiile acestora, la nuntă, Allegra se temea că niciodată nu va putea fi în stare să capete acel rafinament de oraş pe care aceştia îl posedau.

Ea privi cum soţul ei amesteca mormanul de ouă jumări, cu iritare.

– Ouăle nu sînt proaspete? se aventură ea să întrebe după ce îşi apăsase uşor şervetul pe gură.

– Ouă! spuse el. La naiba, Leon, bucătarul, este surd. Nu ştiu de cîte ori nu i-am spus că vreau ou fiert, dar el uită mereu şi îmi serveşte această pastă lipicioasă. Este şi rece ca naiba.

– Îmi amintesc că domnul Harcombe – Percy – îl complimenta pe bucătarul tău.

– Da, răsunse el cu un surîs. Dar Percy nu mănîncă ouă. El puse jos şervetul şi o privi pe Allegra. Ea tresări, dar încercă să arboreze un zîmbet pe buze.

– Draga mea, spuse el, care sînt planurile tale după călătorie? Vrei să stai la Londra restul sezonului, sau doreşti să mergi la High

Wyndham?

Allegra încercă să-şi adune gîndurile, întrebîndu-se care ar fi răspunsul potrivit. Ar fi dorit să aibă verva ei obişnuită, dar nu numai lordul o intimida după eşecul din noaptea trecută, ci şi măreţia casei.

– Nu am nici un plan, decît să o primesc pe mătuşa mea cînd ne întoarcem.

– Foarte bine, spuse el. Cînd ne întoarcem vei fi prezentată Reginei. Înainte de a merge, am să te prezint personalului. I-ai cunoscut deja pe Dogwood şi pe Lucy, fata de la bucătărie. Mai este administratorul, domnul Buxton şi diferite cameriste şi servitori. De asemenea ar trebui să te familiarizezi cu desfăşurarea menajului.

– Asta este de dorit, spuse ea, dar dorind să fie la o mie de mile distanţă.

– La timpul potrivit o să ai o cameristă a ta personală. Sînt sigur că Lucy nu va putea să reziste mult timp.

– Lucy pare... să fie o persoană foarte prietenoasă, spuse Allegra, amintindu-şi de prima întîlnire uluitoare cu aceasta. Cunoaşte multe detalii...

– Dar nu are rafinamentul necesar pentru

camerista unei doamne. Buzele lordului denotau amuzament. Presupun că Lucy este muncitoare şi veselă, dar nu ceea ce ai vrea să vezi făcînd...

– Este loială şi capabilă, întrerupse Allegra. O enerva că lordul avea tupeul să-i spună ei cum să judece servitorii. De fapt, dacă ea doreşte, Lucy poate fi promovată drept cameristă.

Ochii lui se îngustară cu dezgust.

– Este o hotărîre înţeleaptă?

Allegra încercă să-şi potolească trepidaţia pe care o simţea cuprinzînd-o odată cu repe... Atitudinea lui o iritase, dar şi ea acţionase impulsiv. Totuşi...

– După cum ai subliniat, acum sînt stăpîna casei.

El îşi aruncă şervetul cu un surîs.

– Da, eşti. Bine, după ce te voi prezenta personalului, am să te las să te pregăteşti pentru plecarea în călătorie.

Ea împinse farfuria la o parte, întrucît simţea că este nerăbdător. El îl chemă pe Dogwood şi îi spuse să adune servitorii în hol.

Allegra mai înghiţi ceva ceai, aşteptînd cu încordare, în timp ce lordul stătea la fereastră,

cu spatele spre ea.

Dogwood se întoarse zece minute mai tîrziu, tocmai în momentul în care Allegra era pe punctul să izbucnească în plîns. Simțea nerăbdarea lui Wyndham. Incapabilă să ridice ochii spre el, ea îl urmă în hol.

Pardoseala de marmură, în formă de șah, din hol, juca sub ochii ei de parcă ar fi prins viață. Stomacul i se strînsese iar de teamă, mîinile îi erau umede. Servitorii erau așezați pe două rînduri, unul de femei și altul de bărbați. O mulțime de fețe neclare, bonete și șorțuri apretate, livrele în dungi negre și argintii, precum și o mulțime de nume, jucau în fața ochilor și urechilor Allegrei, dar ea reuși să aibă un zîmbet pentru fiecare. Se părea că ei toți erau mai mîndri de locuința lor, decît era lordul de a lui. Ochii lor o făcură să înțeleagă că va trebui să le cîștige respectul.

– Cînd ne vom întoarce, doamna Buxton îți va arăta toate camerele și depozitele, spuse lordul pe un ton plictisit.

Allegra dădu din cap, privirea ei oprindu-se asupra lui Lucy, care era penultima din rînd. Lucy îi făcu cu ochiul și îi zîmbi, un comportament de neconceput pentru un servitor, dar

acest act obraznic îi încălzi inima.

Dogwood își drese glasul, pompos.

– În numele servitorilor, vă doresc bun venit, Lady Wyndham. Așteptăm să vă servim.

Allegra răsuflă adînc.

– Vă mulțumesc la toți. Simți că obrajii i se îmbujorează și se blestemă în gînd. Agățîndu-se de zîmbetul încurajator al lui Lucy, reuși să zîmbească și ea. Sînt convinsă că ne vom înțelege de minune, spuse ea pe un ton cît de ferm era în stare. Lordul aprobă din cap și părăsi holul. Plecarea lui o lăsă în derută, ca și cum s-ar fi aflat într-un lac adînc și era mai bine să înceapă să înoate, altfel nu va inspira niciodată respect servitorilor.

Șase

Dacă Bonaparte a considerat bătălia de la Waterloo un adevărat dezastru, Allegra aprecie că înfrîngerea lui Boney a fost mică în comparație cu tragedia lunii ei de miere.

Dacă Wyndham își închipuia că ea se va descurca, că va deveni contesă sigură pe ea care să facă fericit un mire și să aducă mîndrie numelui său, atunci el s-a înșelat amarnic. Nu numai conversațiile ei erau total lipsite de rafinament, dar și sistemul ei de a se culca era de fapt o grăbită retragere sub cuverturi și

pături, astfel încît să îl țină pe el cît mai la distanță. Nu încercase nici măcar o singură dată să escaladeze bastionul ei de cămăși de noapte închise pînă la gît cu o armură de minusculi nasturi.

El îi aruncase o singură privire în prima noapte, în dormitorul comun, după care se retrăsese pe o canapea bolovănoasă în budoar.

– Nu voi ataca persoana ta, spusese el. Din acel moment mînia și exasperarea lui se transformară în politețe rece, iar apărarea Allegrei consta dintr-un perete de tăcere.

După întoarcerea la Londra, el anunțase că va pleca curînd la Somerset pentru a-și vizita domeniile. Allegra nu pierdu timpul și alergă în camera ei, cu scuza că trebuia să supravegheze despachetarea lucrurilor ei.

În acea seară ea a aflat de la Lucy, care aflase de la Oglesby, valetul lui Wyndham, că acesta își găsise refugiul în vechi tabieturi: cina la un club și apoi participa la un meci de box la marginea Londrei.

În ziua următoare, Allegra se ocupa să inventarieze întregul stoc de lenjerie și magaziile cu provizii ale casei. Dogwood îi făcu turul cramei cu vinuri și al distileriei, singurul lui

domeniu.

Posaca doamnă Buxton fu mîndră să-i arate camerele de oaspeți, impecabile și fără pată, zece la număr, precum și sala de baluri cu oglinzi și tavanul decorat cu stucaturi; de asemenea, saloane și camere pentru micul dejun, precum și diferite holuri. Singura zonă pe care n-o vizită, era biblioteca. Lordul medita acolo, în tăcere, și dăduse dispoziție să nu fie deranjat.

Mătușa Irene și Lydia Sinclair sosiră exact în momentul în care Allegra ajunsese la concluzia că nu mai poate sta o secundă în casă.

– Iată-te, dragă nepoată, o salută mătușa Irene. O îmbrățișă pe tînăra ei rudă, care își puse capul obosit pe umărul mătușii. Arăți extenuată, ești ca o umbră

– Nu mi-am dat seama cîtă muncă presupune administrarea menajului la o casă atît de mare ca asta. Nu este ca acasă, unde obișnuiam să supraveghez servitoarele destul de bine. Nu știu cum o să mă descurc. Îmi vîjîie capul.

Allegra simți ochii cercetători ai mătușii și fu sigură că aceasta era în stare să citească nefericirea din ochii ei. Totuși, rușinea era înti-

părită prea mult în sufletul Allegrei pentru a putea face comentarii. Nu avea nici o dorință să dezvăluie mătușii Irene eșecul lunii de miere. Își alungă necazul și încercă să arboreze un surîs vesel. Lydia, ca un spiriduș, cu gît lung și trăsături ca de pasăre, urcă în pași de dans scările înaintea lor. Purta o jachetă din mătase verde, cu mîneci bogate, o fustă cu volane și o pălărie îndrăzneață, cu o pană de struț și panglică lată verde, legată sub bărbie. Parcă ar fi coborît dintr-un tablou. Allegra se întrebă dacă ea va arăta vreodată atît de stilat și de îndrăzneață.

Ochii căprui ai Lydiei străluciră de interes cînd Allegra le introduse în salonul ei personal. Privirea ei se plimbă de la șezlongul în stil oriental, cu cap de dragon, la fotoliile Chippendale, la *secretaire-ul* cu intarsii de sidef. Un covor cu motiv floral făcea camera și mai atrăgătoare, gîndi Allegra.

– Este grandios, tocmai potrivit pentru o ducesă, exclamă Lydia și bătu din palme, în admirație. Te declar cea mai fericită femeie, adăugă ea și o îmbrățișă călduros pe Allegra.

Allegra zîmbi strîmb, uitînd de dimineața obositoare în care doamna Buxton încercase

să-i predea putere asupra treburilor casei.

– Întotdeauna am avut un noroc neobişnuit. Îşi atinse medalionul vechi, de aur, prins la corsaj. Trifoiul meu cu patru foi este o dovadă, dar mă tem că voi dispare în această cameră vastă şi nu voi mai găsi drumul spre ieşire.

Lydia rîse.

– Prostii! Vei învăţa curînd să fii o mare doamnă, aşa cum se potriveşte acestei case. Ea o trase pe Allegra spre un aranjament de sofa şi scaune, lîngă şemineu. Un paravan brodat era aşezat în faţa şemineului gol şi flori proaspete împodobeau masa.

Ele se aşezară, Allegra la mijloc şi cele două musafire de fiecare parte. Lydia povestea despre ultimele bîrfe, în timp ce îşi scotea pălăria. Părul ei se desfăcu în bucle în jurul urechilor, aşa cum era moda şi Allegra se hotărî să-şi facă şi ea părul în acest fel.

– Să-ţi prezint pe prietena mea – Lydia îşi prefăcuse vocea, într-un stil pompos – contesa de Wyndham. Soţia celui mai stimat şi rafinat, al 7-lea Lord de Wyndham.

– Oh, sfîrşeşte! o certă Allegra, dîndu-i un cot prietenei sale. După ce ai petrecut un an la Londra, tu, Lydia, îndeplineşti rolul cu mult

aplomb.

– Specialiştii în modă de la Londra pot transforma orice tigaie veche de aramă, Allegra. Acum trebuie să ne povesteşti despre luna ta de miere. Vreau să aflu orice detaliu sordid.

Allegra îşi blestemă roşeaţa care i se întinsese în obraji şi privi în altă parte.

– Nu prea este mult de povestit. Dimineaţa călăream, iar după-amiaza exploram vechea clădire.

– Şi serile? întrebă Lydia cu respiraţia tăiată. Ce făceaţi?

Allegra căută cu disperare un răspuns uşor dar nu găsi nici unul. Prea speriată să vorbească despre eşecurile ei, ea vorbi despre vreme.

– A plouat aproape în fiecare seară.

Mătuşa Irene nu vorbea prea mult, ci o privea doar din cînd în cînd.

– Eşti fericită? o întrebă ea, în cele din urmă.

– Da, se repezi Lydia cu răspunsul.

– Îţi place noua ta viaţă şi îl adori pe frumosul tău soţ? Era considerat o adevărată captură, pînă cînd ai venit tu şi l-ai furat.

Allegra încercă un sentiment de tristeţe, pe

care se strădui cu disperare să-l ascundă în cel mai îndepărtat colț al minții ei.

– Desigur sînt fericită, spuse ea, cu o notă falsă în voce. De ce n-aș fi? L-am acaparat pe cel mai căutat bărbat din oraș – chiar de sub nasul unor mame codoașe și tocmai am petrecut cu el o săptămînă într-o romantică singurătate.

Lydia spuse:

– Așa ai făcut și i-ai răsucit nasul lui Justine. A fost o prostie din parte ei să îl respingă pe lord, dar dragostea are căile ei ciudate. Nebuna de ea și-a pierdut inima pentru Lordul Lewington, cel mai desfrînat din cîți există pe lume.

Allegra simți nevoia să respire ca și cum șireturile corsetului erau strînse prea tare.

– Nu am văzut-o pe Justine de cînd am venit la Londra, dar probabil,că am s-o întîlnesc la diferite petreceri. Cred că va fi cam neplăcut. Deja curg invitațiile la diferite întruniri.

– O să te descurci bine cu asta. Justine nu este genul care să poarte pică. Nu sînt sigură, însă, cum se va purta lordul, spuse Lydia gînditoare, apoi își dădu o palmă peste gură. Nu lua seama la mine, Allegra. De obicei, limba

mi-o ia înainte.

– Ce probleme a avut lordul în trecut cu Justine, nu mă interesează, spuse Allegra înțepat. Dacă, însă, se gîndește la ea, nu pot face nimic să-i schimb sentimentele.

Ochii Lydiei se măriră.

– Tocmai asta este! Cu puțin rafinament, trebuie să-l înfășori pe degetul tău mic. Ea rîse și își mișcă piciorul mic. De cîte ori s-a putut apăra un bărbat în fața șiretlicurilor unei femei?

Allegra era șocată.

– Nu am intenția să-l ademenesc pe lord cu șiretlicuri femeiești. Se ridică, emoțiile o cuprinseseră și picioarele îi tremurau groaznic.

Mătușa Irene o aprobă.

– Asta este lăudabil, dragă Allegra. Cu timpul el îți va recunoaște calitățile pe care le ai și se va felicita pentru alegerea făcută de a te lua de soție. Domnii nu vor ezita să ia credit pentru buna educație a partenerelor lor. Ea aprobă cu înțelepciune. Știu asta din căsătoria mea cu Sinclair. Dacă vei deveni o gazdă strălucitoare, Wyndham nu va conteni cu complimentele.

– Am să chem să ne aducă răcoritoare.

Pentru a scăpa de privirile lor cercetătoare, Allegra traversă camera şi trase de cordonul clopoţelului. Nu avea dificultăţi în a se imagina o amfitrioană perfectă. Mama ei nu se interesase niciodată de problemele de menaj ale familiei Temple, iar răspunderea căzuse pe umerii Allegrei, în anul în care Pinkney o retrăsese de la academia de fete.

Unul din servitori intră şi luă comanda ei de a aduce prăjituri şi răcoritoare.

– Trebuie să-l impresionezi pe lord cu competenţă feminină, spuse Lydia. Să te asiguri că i se serveşte mîncarea favorită şi să ai grijă ca sticla de porto să nu-i fie niciodată goală.

– Doamna Buxton este o menajeră competentă, iar Dogwood, în mod sigur, umple sticlele zilnic. Allegra nu-şi putu închipui prea multe favoruri cu care l-ar putea impresiona pe soţul ei. Ca pereche căsătorită, ei erau diferiţi, ea era luna, el era soarele. Ea nu avea idee cum ar fi putut să treacă prăpastia care îi desparte. Şocată, îşi dădu seama că nu dorea nimic mai mult decît să îi atingă inima.

Această constatare o lăsă fără grai. De cînd începuse ea să se intereseze de preferinţele şi opiniile lordului, să-i pese de inima lui? Poate atunci cînd îi dezvăluise că în spatele faţadei impunătoare era un bărbat care cunoscuse, în viaţa lui, puţină dragoste şi afecţiune paternă.

– Justine este nerăbdătoare să te cunoască, spuse Lydia. Din motive lesne de înţeles, ea nu a putut participa la nuntă.

– În ciuda a ceea ce s-a întîmplat, eu o consider încă prietena mea, spuse Allegra. Luă în braţe pisicuţa care venise să investigheze adunarea. Blăniţa îi era neagră şi lucioasă. Cînd îi scărpină urechea, aceasta începu să toarcă.

După ce Dogwood le servi cu o tavă de răcoritoare şi după ce gustară din prăjituri, mătuşa Irene propuse:

– Vrei să ne însoţeşti pe Bond Street, draga mea? Lydia trebuie să facă proba unei rochii de bal, iar eu urmează să cumpăr un cadou pentru o aniversare.

Allegra acceptă, bucuroasă să iasă dintr-o casă apăsătoare, şi departe de un soţ care îi aducea numai nesiguranţă. Ea puse jos pisoiul.

– Doresc asta mai mult decît orice. Să-mi iau jacheta şi boneta.

Cînd coborîră, se întîlniră cu lordul în hol. Tocmai îşi punea mănuşile, cu bastonul sub un braţ. Nefiind prea încîntată să îl întîlnească, ea se opri pe scară,în spatele celorlalţi.

– Doamnelor, le salută el cu un surîs amabil. O privi pe Allegra întrebător. Ieşi?

– Da, spuse ea. De ce oare îi tremurau picioarele ori de cîte ori îl întîlnea? În mod sigur, el nu făcuse nimic care să determine o astfel de tensiune interioară.

– Pot să solicit un loc în trăsura dumintale, doamnă Sinclair? Intenţionam să fac o plimbare pînă la club, dar asta o să-mi dea ocazia să am o companie, spuse el. Am chef de vorbă.

Mătuşa Irene zîmbi graţios.

– Bineînţeles că poţi merge cu noi, Ian. Mai trebuie să ceri voie? Te lăsăm pe Bond Street.

Allegra îi privi spatele lat în timp ce îi oferea braţul mătuşii sale. „Ian." Este grozavă mătuşa Irene, care de abia îl cunoştea pe lord de cîteva săptămîni şi îi spunea pe nume. Allegra îşi dorea să aibă şi ea atîta isteţime, dar după o săptămînă de umilinţe, orice curaj o părăsise.

Afară îi aştepta trăsura. Allegra tremură

cînd mîna lui o apucă pe a ei, căldura lui îi pătrunse prin mănuşă. Ea dorea, şi, în acelaşi timp, respingea în gînd dorinţa de a-i simţi căldura braţului, în timp ce o ajuta să se urce în trăsură.

El o privi pe sub gene, o privire care îi făcu inima să-i palpite. De ce, oare, trecea prin astfel de emoţii contradictorii în prezenţa lui?

Dimineaţa de primăvară lucea ca un bănuţ de aur nou. Nici un nor nu întuneca cerul azuriu. Zarva Londrei nu ajunsese pînă la Mayfair, dar, cu cît trăsura se apropia mai mult de străzile comerciale, cu atît creşteau ecourile ţipetelor, zgomotul de bici şi scîrţîitul roţilor neunse.

– Presupun că doamnele nu au altceva mai bun de făcut decît să-şi cheltuie fondurile pe diverse fleacuri la modă, spuse lordul cu un zîmbet, tachinîndu-le.

Allegra le luă apărarea şi, înainte de a fi victima intimidării, ea izbucni:

– Asta este monstruos de necinstit, milord. Bărbaţii cheltuie averi pe distracţii cum ar fi jocul de cărţi şi pariurile. El îi aruncă o privire amuzată.

– În privinţa asta ai dreptate, Allegra. Este o

iresponsabilitate din partea noastră. Aş spune chiar că sîntem o ceată de capete de berbeci.

Allegra roşi, ruşinată că avusese acea izbucnire critică, cînd el nu făcuse altceva decît să se amuze. Ea îşi coborî ochii, jucîndu-se cu şnurul genţii.

– Cel puţin avem obiecte frumoase de prezentat în magazine, spuse Lydia. Uneori de mare valoare.

– Da... presupun că o rochie de bal nu este un fleac care se poate cumpăra cu cîţiva bănuţi.

Allegra ridică privirea spre faţa soţului ei şi îi văzu strălucirea glumeaţă din ochi. Nu constatase pînă atunci ce atrăgător era rîsul lui, dar, de altfel, avusese puţine motive să rîdă în compania ei. Soarele îl lumina dintr-o parte atunci cînd el zîmbi. Ea simţi dorinţa de a-şi trece degetul peste acea urmă de soare de pe faţa lui. Îngrozită de aceste dorinţe ce îi străbăteau trupul, ea privi în toate părţile, numai la el, nu.

Trăsura ajunse la colţ cu Bruton Street, iar zgomotul devenise asurzitor cînd caii cotiră pe Bond Street.

– Ia priviţi! spuse Irene. Un accident de tră-

sură. Trecerea ne va fi blocată cel puţin o oră. Poate ar trebui să spunem vizitiului să întoarcă. Asta, în cazul în care va putea.

Allegra studie cu interes doi vizitii care se luaseră la trîntă. Doi cai hoinăreau fără ham pe stradă, iar florăreasa ţipa cît putea de paguba făcută, în timp ce punea buchetele distruse înapoi, în coşul răsturnat.

– Da, la una din trăsuri s-a rupt axa, iar la cealaltă este aşa de mare, încît este nevoie de zece oameni să o pună la loc pe roţi, spuse Wyndham gînditor.

Allegra privi cum cineva învîrtea o roată pe pavaj. Observă cu mirare cum o mînă, aparţinînd unui puşti murdar, intră în buzunarul unui domn. Păgubitul se întoarse şi scoase un ţipăt. Ea văzu cum domnul porni în asalt, să-l prindă pe hoţ. Spre surprinderea ei, văzu cum acesta apucă mîna altui băiat de pe stradă, murdar, crezînd că l-a prins pe hoţ, care de fapt se ascunsese sub trăsură. Bărbatul ridică biciul şi începu să-l pocnească cu el pe băiat.

– Priveşte! Îl biciuieşte pe nedrept. Hoţul este acolo. Allegra arăta spre trăsură, dar între timp, puştiul dispăruse.

Băiatul nevinovat ţipa de durere de cîte ori

biciul îi atingea spinarea. Allegra se ridică ca și cum ar fi simțit ea însăși acele lovituri pe spinare.

– Trebuie să fac ceva! Omul rănește un copil nevinovat. Ea încercă să deschidă ușa trăsurii, dar Wyndham îi puse mîna pe braț.

– Nu te ambala așa, Allegra. Hoția și pedepsirea ei sînt lucruri foarte obișnuite la Londra.

– Este nevinovat, continuă ea, și lacrimile îi umplură ochii. Este șocant. Trebuie să îl ajuți.

Ea îi aruncă soțului o privire de implorare, iar el se uită la ea,gînditor.

– Stai jos, Allegra. Nu-ți mai face griji. Mă ocup eu de asta. Maxilarul lui luă o alură dură, el sări jos și își croi drum prin strada pe jumătate aglomerată. Allegra îl urmări cu privirea.

Cu o mișcare rapidă, lordul răsuci biciul din mîna străinului. Fața lui era dură în timp ce vorbea cu acesta. Ea ar fi vrut să audă ce vorbeau, dar nu putu decît să vadă pe străin gesticulînd și țipînd furios. Allegra crezu că îl va ataca pe Wyndham, dar lordul vorbi tăios și țipă la puști să se ridice. Întoarse buzunarele acestuia pe dos, descoperind că erau complet goale.

Străinul ridică brațele în aer, fața lui arăta

exasperare. Wyndham îi înmînă înapoi biciul și străinul se retrase.

Puștiul, cu o pălărie murdară în mînă, spuse ceva privindu-l pe lord. Acesta zîmbi și arătă cu degetul spre Allegra. Ea înghiți un nod, gîndindu-se că lordul era furios pe ea.

Spre mirarea ei, băiatul traversă strada și se opri în dreptul trăsurii.

– Mulțumesc, doamnă, că mi-ați salvat viața, spuse băiatul zîmbind, cu dinții surprinzător de albi pe fața murdară. Sînt foarte recunoscător. Era mai mare decît apreciase ea, după înălțimea lui redusă, cam zece ani, gîndi.

– Fir-ar să fie! spuse mătușa Irene, în timp ce-și făcea vînt cu evantaiul. Wyndham sosi lîngă băiat.

– Ai avut noroc că Lady Wyndham a văzut întîmplarea, dar probabil că și tu aștepți o ocazie potrivită să ușurezi niște domni de pungile lor.

– Cum poți fi atît de crud să-l acuzi că intenționează să fure! îl certă Allegra. Băiatul este un cerșetor, numai piele și oase.

– Da, doamnă, sînt un biet cerșetor, spuse băiatul, făcînd cu ochiul, scoțînd o farfurie de

lemn de sub cămaşa murdară. Daţi un ban pentru un copil care moare de foame, vă rooog!

Wyndham pufăi şi sări în trăsură, trîntind uşa în urma lui.

– Ia-ţi spectacolul de teatru şi du-l în altă parte, Tom.

– Nu-i Tom numele meu, ci Knocky Martin (Martin bătăuşul), mîndru proprietar al unei perechi de pumni care-s în stare să bată şi pe cel mai viteaz pugilist de la Crib's Parlor.

Wyndham rîse.

– Şi o limbă ascuţită.

Allegra privi la ochii vioi ai cerşetorului, în timp ce un plan se năştea în capul ei.

– Eşti iute de picior, Knocky?

– Bineînţeles că sînt, milady. Îşi şterse nasul cu dosul mîinii. Am cele mai repezi picioare ale unui cerşetor între Whitechapel şi Spitalfields.

– Ei bine, dar eşti cam departe de casă, Knocky, spuse Wyndham cu sarcasm sec. Gata pregătit să uşurezi locuitorii din Mayfair de pungile lor, fără îndoială.

– A spus că este cerşetor, zise Allegra şi îi aruncă lordului o privire întunecată, în timp ce mătuşa Irene şi Lydia schimbau priviri amu-

zate.

– Martor mi-e Dumnezeu că ăsta este adevărul, spuse Knocky, scuturînd castronul crăpat.

Allegra trase adînc aer în piept. Ea refuza să-l privească pe lord în timp ce se apleca să vorbească cu tînărul.

– De ce nu ai o slujbă cinstită, Knocky? Ne-ai spus că eşti în deplinătatea puterilor tale.

Faţa lui Knocky luă aerul de jignire.

– Lucru, doamnă? Cine ar angaja un cerşetor? Am zece fraţi şi surori şi nici unul nu lucrează. Tatăl meu, odihnească în pace, s-a înecat în docurile Londrei. Prea multe necazuri pentru el.

Capul Allegrei vîjîia de toate aceste informaţii. Îi plăcea zîmbetul vesel al băiatului.

– Să plecăm, spuse Wyndham, privind spre locul accidentului. Se pare că acum putem întoarce.

– Stai! strigă Allegra în momentul în care lordul dădea comanda vizitiului. Trăsura se opri brusc. N-ai vrea să ai o muncă cinstită, Knocky? Să munceşti cinstit, ca paj al meu? Să-mi faci diferite comisioane? În general, să

fii la dispoziția mea, într-o casă mare?

– Aș mulțumi lui Dumnezeu în fiecare zi din viața mea!

– Asta este o nebunie, murmură Wyndham, dar nu protestă cînd Allegra deschise ușa și îi făcu semn băiatului să urce. Mătușa Irene se uită chioriș la picioarele murdare ale băiatului, în timp ce se instala pe podeaua trăsurii.

– Sînteți un adevărat înger, milady, spuse Knocky, cu un uriaș zîmbet pe față. Unul din îngerii albi ai lui Dumnezeu.

– Are cumva purici? întrebă Lydia cu voce joasă și își trase marginea rochiei cît mai departe posibil de puștiul urît mirositor.

Allegra privi părul blond al băiatului cu neîncredere.

– Sper că nu. Trimise soțului o privire jenată, așteptîndu-se ca acesta să fie furios. Frecîndu-și bărbia, el părea mai curînd mirat, decît furios. Ea se temea că îi va face o scenă acasă.

Teama se transformă într-un nod în stomacul ei, în timp ce trăsura făcea calea întoarsă spre Berkley Square, pentru a-l preda pe Knocky în brațele scandalizate ale lui Dogwood.

Wyndham nu mai scoase nici un cuvînt, în

timp ce se îndreptau spre Bond Street, prin Hay Hill și Grafton Street. Trăsura se opri la magazinul modistei, iar lordul coborî pentru a le ajuta pe doamne să se dea jos. Mîna Allegrei tremura într-a lui, iar strînsoarea lui puternică o făcu să îl privească drept în față. Ea văzu numai indiferență rece, și, grăbită, își feri privirea.

– Ce dimineață plină de evenimente! strigă Lydia. Aș putea spune că ai cea mai bună inimă din toți pe care îi cunosc, Allegra, și un adevărat spirit de aventură.

– Asta este o concluzie greșită, mormăi lordul. În timp ce o ajuta pe mătușa Irene să coboare, ușa magazinului se deschise și două doamne ieșiră. Una din ele era o cameristă, cealaltă o tînără îmbrăcată cu o jachetă din mătase în dungi și bonetă asortată.

Allegra tresări cînd dădu de ochii mari, albaștri ai Justinei Bryerly. Fața Justinei, la fel de frumoasă ca un trandafir, și ochii strălucitori ca diamantele, făcură ca genunchii Allegrei să tremure de grijă.

– Justine! strigă Lydia. Ce noroc, tocmai voiam să te caut dimineața asta.

Privirea Justinei lunecă de la fața Allegrei

spre lord, care stătea chiar în spatele ei. Strada părea că se transformă într-o mlaştină, şi Allegra crezu că se va scufunda în ea, de umilinţă.

Justine îşi ridică bărbia în aer şi îşi îndreptă spatele.

Două pete roşii îi apăruseră în obraji.

– Allegra... Lord Wyndham, eu... vreau să ştiţi că vă doresc tot binele. Îi aruncă lordului o privire cercetătoare. Nu credeam că eşti capabil de o acţiune atît de surprinzătoare, ca o căsătorie în pripă, adăugă ea. Sînt plăcut surprinsă.

– Uneori acţiunile impulsive ne luminează viaţa. Nu-mi place să mă consider un om plicticos, aşa cum ai făcut-o tu, răspunse el cu o notă de dispreţ în tonul lui.

Allegra se uita la el, simţind cum ghiarele geloziei îi cuprind inima. Faţa lui era palidă, cu o expresie abătută, ochii erau închişi la culoare, iar buzele strînse. Oricît de mult încerca, nu-şi putea ascunde emoţiile. „Încă o iubeşte pe Justine", gîndi Allegra pierdută. Şi cine nu ar face-o, văzînd tenul ei roz, ochii strălucitori şi trăsăturile clasice?

– Probabil că fiecare persoană are părţi as-

cunse care ies la iveală în anumite situaţii, răspunse Justine pe un ton tensionat. Sau pînă cînd cineva reuşeşte să deschidă o inimă împietrită.

Tăcerea se prelungea dar tensiunea se risipi cînd Justine îi întoarse spatele lordului şi îi zîmbi Allegrei.

– Închipuieşte-ţi! M-ai învins în faţa altarului. Cine şi-ar fi închipuit că domnul Pinkney te va lăsa să pleci din Chippenham?

Allegra se forţă să zîmbească şi îi aruncă lordului o privire piezişă. El se uita surprins, evident,neflind la curent cu prietenia ei cu Justine. El se retrase, pentru a răspunde unei întrebări a vizitiului.

– Soarta joacă, adesea, feste misterioase.

– Foarte misterioase şi... neaşteptate. Justine zîmbi. Probabil că este influenţa trifoiului tău norocos.

– Desigur. Allegra rîse, recunoscătoare că Justine încerca să înveselească atmosfera. Ca să spun adevărat, Pinkney nu a fost prea mulţumit să mă vadă plecînd, dar a trebuit să înfrunte o voinţă mai puternică decît a lui. Spunînd aceste cuvinte, Allegra înţelese că, de fapt, era foarte mulţumită de soarta ei, în

ciuda intimidării pe care o simţea în prezenţa lordului.

– Orice soartă ar fi mai bună decît să trăieşti sub comanda lui Pinkney, spuse Justine, aruncînd o privire spre lord, care stătea tăcut, privind-o de la distanţă.

– Da, răspunse Allegra. Încep o nouă viaţă. Ea îşi puse o mînă pe braţul Justinei, întrebîndu-se dacă aceasta îi mai este prietenă aşa cum a fost cînd erau la academia de fete de la Bath. Sper să fii şi tu o parte din ea. Vino să ne vizitezi curînd.

Justine zîmbi.

– Mulţumesc. Îi strînse mîna Allegrei. Poate mai tîrziu. Plecă cu camerista, făcînd cu mîna celorlalţi.

Allegra se întoarse spre soţul ei.

– Sper că nu te deranjează că am invitat-o pe Justine.

El zîmbi neutru, dar durerea puternică era încă evidentă în ochii lui.

– Ceea ce faci cu timpul tău, este problema ta, nu a mea, spuse el.

Genunchii Allegrei se înmuiară cînd acesta depuse un sărut pe obrazul ei, se aplecă în faţa celorlalte doamne şi se îndreptă, plecînd în

direcţia clubului. Cînd plecă, Allegra observă că o parte din seninul zilei plecase odată cu el.

Ameţit, Wyndham se îndreptă spre White's; gîndurile lui se învîrteau în jurul ochilor lui Justine. Aproape uitase cît era de drăguţă şi ce caracter strălucitor avea în spatele acestei frumuseţi. Oh, Doamne, ar fi vrut să poată geme cu glas tare, dezgustat de el însuşi pentru inima lui slabă. Era însurat, la naiba. Nu putea rîvni prea mult o femeie pe care nu o putea avea, dar nu putea comanda inimii să se supună dorinţelor lui.

„Vierme afurisit", se apostrofă el. Oftînd din greu, îşi aduse aminte de eşecul total al lunii de miere din Yorkshire. Îşi strînse atît de tare fălcile, încît crezu că se vor fărîmiţa. Dacă Allegra ar avea atîta inimă încît să-i accepte în patul său, ar putea avea o şansă să o uite pe Justine Bryerly – cu timpul.

Va trebui să se străduiască mai mult, să găsească o cale să treacă peste amintirile copleşitoare privind prima sa logodnă. Să-şi

învingă slăbiciunea. Plin de neîncredere, el nu era sigur că va putea face faţă încercării, şi asta ar fi monstruos de incorect faţă de tînăra lui soţie.

Şapte

Dimineaţa următoare, Allegra coborî, după o noapte neliniştită în care s-a gîndit mult la Wyndham şi la dragostea lui pentru Justine Bryerly. Un subiect jenant, care o făcea să se simtă tînără şi fără experienţă. Auzise, după zgomotele ce veneau din dormitorul alăturat, că soţul ei sosise tîrziu. Îşi trîntise cizmele de podea şi îi vorbise valetului lui, Oglesby, pe ton încet.

Ce fusese atît de important, încît preferase să stea departe de casă, în loc să împartă ci-

na cu ea? Ea știa răspunsul, și acesta o deprima. Orice altă preocupare,îl atrăgea mai mult decît compania ei. După ce o văzuse pe Justine, probabil că avea reticențe să se întoarcă acasă și să i se amintească de căsătoria lui, departe de a fi perfectă.

Nu era de mirare că nu putea dormi.

Își croi drum pe coridor, acum mai puțin impresionată de zeitățile pictate pe pereți și de tăcerea adîncă din camere. Doamna Buxton își începea activitatea, iar Knocky o salută pe coridorul ce ducea la salonul pentru micul dejun, patrulînd în livreaua sa,în dungi negre și argintii. Curățat de toată murdăria, era un băiat atrăgător.

– Cum îți place aici, Knocky? întrebă ea.

– Aici am un pat adevărat în care să dorm, o pătură care este mai mult lînă,și mîncare de trei ori pe zi. Asta este o viață mai bună decît în Carlton House, milady. El îi apucă mîna,ca și cum ar fi vrut să i-o sărute, dar chiar atunci intră Dogwood, care-și drese zgomotos glasul. Knocky ridică din umeri și lăsă mîna în jos. Vă sînt atît de recunoscător. Parcă sînt în paradis aici.

Privirea lui Dogwood era întunecată și Knocky se retrase, împiedicîndu-se, spre bucătărie.

– Mă duc să dau o mînă de ajutor.

Zîmbind, Knocky dispăru, iar Allegra clătină din cap,amuzată.

– O să învețe curînd rostul acestei case, îi spuse ea lui Dogwood.

– Sper, spuse Dogwood,pe un ton sec.

Reprimîndu-și un zîmbet,ea se grăbi spre salonul de mic dejun. Spera, întrucît era încă foarte devreme, că Wyndham nu se aventurase, încă, în afara camerei sale. Dar, spre necazul ei, îl găsi deja la masă. Înghiți un val de tensiune și își impuse un zîmbet vesel pe față.

– Bună dimineața, milord, spuse ea.

Wyndham ridică privirea din ziar.

– După părerea mea,nu este o dimineață bună.

Allegra alunecă spre scaunul ei, răsturnînd cu cotul o ceașcă goală. O puse la loc,cu mîini tremurînde.

Valetul arăta mai lugubru ca niciodată, cînd se îndrepta spre bufet. El avea o expresie aidoma vremii, care era o perdea de nori gri și ploaie măruntă, care bătea ușor în geam.

– Sper că ai petrecut o noapte pașnică, spuse lordul, ridicînd din sprîncene, în mod cinic.

Allegra se temu că putea citi ce era în sufletul ei. Ea își feri privirea și înghiți cu noduri.

– Foarte bine, mulțumesc, minți ea.

Dogwood aduse o ceașcă de cafea fierbinte și Allegra sorbi recunoscătoare, sperînd să risipească ceața insomniei din mintea ei.

– Și tu, milord? întrebă ea, fixînd spatele lui Dogwood, care părăsea camera.

– La fel, spuse el indiferent și își îngropă fața în ziarul de dimineață.

– Milord... începu ea, nu ți-am spus niciodată despre prietenia mea cu Justine Bryerly. Te supără?

– Nu, de ce m-ar supăra? El ținea ziarul ca un scut. Aș prefera să nu vorbesc despre ea.

Camera se umplu cu o tăcere jenantă. Dogwood se întoarse. Își drese vocea în mod intenționat și Allegra se uită la el.

– Îmi cer scuze că vă deranjez de la micul dejun, milord, dar voiam să vă spun că acest băiat, pajul contesei Wyndham, este foarte ciudat, și, dacă pot spune, chiar enervant.

– Knocky? Ce a făcut băiatul? întrebă Wyndham, cu o urmă de amuzament în ochi. A furat deja argintăria?

Dogwood privi înfricoșat.

– Nicidecum, milord, țin asta sub cheie în permanență. Nu... aruncă o privire prin care își cerea scuze, către Allegra... el cîntă, milord. Vreau să spun că nu mă duce cu gîndul la artiști de operă – mai curînd ceva mai vulgar. O serie de cîntece de birjari, milord!

– Cîntă în timp ce lucrează? Ce treburi i-ai dat să facă, atunci cînd nu face comisioane?

– Păi... după ce a făcut trei băi foarte necesare, l-am trimis să ajute cameristele să mute mobila grea, din camera de muzică. Lady Wyndham a cerut să fie curățată.

– Excelent! Wyndham îi aruncă Allegrei o privire apreciativă, care făcu să-i palpite inima.

– Păi, problema este nu numai că el cîntă cu vocea, dar cîntă și la pian. A trebuit ca să-l scot fizic din camera de muzică – cu ajutorul a doi valeți. Dogwood emise o serie de sunete care demonstrau cît era de deranjat în sentimentul de proprietate.

Lordul își frecă bărbia, în timp ce medita.

– Se pare că tînărul are multe talente.

– Prea multe, dacă mă întrebați pe mine,

milord. Dogwood își ridică nasul în aer. Knocky este un tînăr nerespectuos.

Lordul îi făcu cu ochiul Allegrei de după marginea ziarului și inima ei tresări de o ridicolă plăcere. În mod evident, întîlnirea lui cu Justine nu l-a scufundat pe deplin într-o stare de adîncă mîhnire.

Wyndham continuă:

– Dogwood, vrei să sugerezi că Knocky nu are ce lucra aici?

Dogwood își drese din nou glasul.

– Asta este în centrul preocupărilor mele, milord.

– Cred că contesa ar fi foarte dezamăgită dacă ar trebui să trimitem băiatul înapoi, pe străzi. Ea intenționează să-i schimbe viața, după cum vezi. Mai curînd faci o pungă de mătase dintr-o ureche de porc.

– Dacă e să fiu cinstit, acest lucru nu va fi posibil. Dogwood îi aruncă stăpînei sale o privire dezaprobatoare, dar și-o retrase repede, atunci cînd Allegra îi răspunse cu o privire la fel de hotărîtă. O tăcere jenantă se lăsă în cameră.

– Contesa crede că s-ar putea să greșești. Eu votez ca băiatul să rămînă, deocamdată,

spuse lordul, concediindu-l pe valet.

– Cred că această creatură se va îndrepta, cu timpul, spuse Dogwood. Spinarea lui arăta ușor ofensată, cînd părăsi camera.

– Mulțumesc, milord, că m-ai susținut, spuse Allegra după ce ușa se închise. Dogwood poate intimida atît de mult.

Wyndham își ascunse un zîmbet în spatele șervetului, dar Allegra simți aprobarea lui și fu ridicol de bucuroasă. Își întinse gem pe o felie de pîine prăjită. Mușcă din pîinea crocantă și observă privirea gînditoare a lui Wyndham fixată pe fața ei. Simți o caldă îmbujorare în obraji.

El arătă spre farfuria lui.

– Presupun că tu ești în spatele acestui regiment de ouă fierte? Sînt încîntat. Spune-mi, cum ai reușit să schimbi mintea inflexibilă a lui Leon?

Allegra pufni de plăcere, la laudele lui.

– I-am spus, pur și simplu, că voi angaja alt bucătar dacă nu își schimbă felul de a fi. Lucy mi-a povestit că, după ce am plecat, a trîntit cîteva cratițe de aramă pe podea, într-o explozie de furie. Ea mi-a mai spus că sînt prima contesă pe care o știe, care a intrat în zonele

inferioare ale casei.

– Probabil că are dreptate, deși mă îndoiesc că a cunoscut mai mult de o contesă la viața ei, spuse el sec. Trebuie să fie foarte norocoasă că steaua ei se înalță într-un stil atît de meteoric – mulțumită ție.

– Lucy este eficientă în multe lucruri, mai ales la vorbit și la bîrfă. De asemenea, s-a împrietenit cu Knocky.

– Ești plină de surprize, Allegra. Ce mai urmează acum, după ce ne-ai înconjurat, pe tine și pe mine, cu servitori neconvenționali? Un tigrișor? Poate această casă tristă are nevoie de muzica unui hoț de buzunare cu dexteritate și de ciripeala unei bîrfitoare din Drury Lane, ca să prindă viață.

– Lucy nu este o bîrfitoare, spuse Allegra cu fermitate. Este numai extrem de vorbăreață.

– O să-mi mănînc oul și o să tac, spuse lordul. El se puse pe treabă, în timp ce Allegra începu să desfacă o serie de scrisori venite în poștă, care erau pe farfuria ei.

– Am fost invitați la Ducesa de Newberry, la bal, peste patru săptămîni, spuse ea. O să mergem?

– Va trebui să fii prezentată în Salonul Reginei înainte de a participa la orice altă funcție. Mama lui Percy, doamna Harcombe, a fost de acord să te prezinte săptămîna viitoare.

– Mătușa Irene a făcut aranjamente pentru o rochie la Curte. Allegra se chirci, la gîndul de a sta ochi în ochi cu Regina și Prințul Regent. Nu sînt sigură că sînt pregătită să o întîlnesc pe Regină, dar un bal este altceva.

– O să te descurci splendid, draga mea. Regina poate fi pe un piedestal înalt, dar este o doamnă drăguță. Cred că pot să te însoțesc la Newberry House. Numai că balul o să fie o plictiseală de moarte. Să nu te aștepți la altceva, decît la un sherry cu apă și la prăjituri vechi, drept răcoritoare la miezul nopții. Newberry este un zgîrcit renumit.

– Am putea duce, eventual, un coș cu mîncare, ca la picnic.

Lordul rîse cinic.

– Și să întindem fața de masă în mijlocul ringului de dans. Am putea duce mîncare pentru toți musafirii. Toți vor fi flămînzi.

Allegra aproape se înecă cu ceaiul, gîndindu-se la musafirii așezați pe ringul de dans și mîncînd pateuri cu homar.

– Şi o să-l luăm şi pe Knocky ca distracţie! Ea se aplecă în faţă şi îi atinse braţul cu entuziasm. De fapt, am putea invita musafirii aici, pentru o seară muzicală comică. Nu cred că s-a mai petrecut un astfel de eveniment pînă acum la Londra.

El privi la mîna ei, care încă era pe mîneca lui şi, imediat, pe jumătate conştientă, ea şi-o retrase.

– Matroanele vor fi şocate, spuse el, dar îmi place ideea. Desigur, vom fi sursa de rîs a societăţii politicoase.

Lordul avea dreptate. Se impunea o seară muzicală plicticoasă, nu orice spectacol inspirat din teatrele vulgare. Totuşi, posibilitatea o incita.

El îi bătu uşor mîna, frăţeşte.

– Ai o imaginaţie bogată, Allegra.

– Ditto.

Se priviră un lung moment şi Allegra aproape se înecă de emoţia care îi invadă pieptul. Ar fi vrut să vadă dragoste şi admiraţie, nu numai aprobarea fraternă, în ochii lui albaştri-argintii.

Constatarea o făcu să tresară. Trebuia să admită că se îndrăgostise pînă peste cap de

propriul ei soţ. Această constatare o ameţi şi o înspăimîntă, dar, în acelaşi, timp o durea. Ce se va întîmpla dacă el nu va găsi destulă dragoste în inima lui pentru a-i răspunde în acelaşi fel? Va trebui să trăiască în nenorocire restul zilelor ei.

El se ridică şi o bătu pe umăr.

– Ploaia a încetat. Ai vrea să facem o plimbare prin parc înainte ca ploaia să înceapă din nou?

Încîntată că se ostenea să o întrebe, ea dădu din cap şi puse la o parte restul invitaţiilor. Trebuia să savureze sentimentul neaşteptat, de pace, care se crease între ei, să profite cît mai mult de el, atîta timp cît mai persista.

Green Park era ca un giuvaer de smarald în valurile de ceaţă. Stropi de cristal străluceau pe fiecare frunză şi atîrnau în ghirlande pe plasele de păienjeni dintre crengi. Nori de vată gri navigau pe cer, promiţînd ploaie în continuare. Aleile şi poteciie fuseseră abandonate de plimbăreţii matinali, lăsînd în urma lor dezolare tăcută şi umedă.

Lordul îl călărea pe Thunder, un armăsar nebunatic, sur, iar Allegra încălecase o iapă mult mai docilă, de culoare castanie, cu gleznele negre, numită Sable. Iapa avea o blană moale, mătăsoasă. Calul încetini la pas, după un trap rapid.

Voalul lung, albastru, al pălăriei îi flutura în spate și ea se căznea să îl prindă înapoi, în jurul calotei.

Ea aruncă o privire lordului, care arăta extraordinar de bine într-o haină de călărie imaculată, din lînă albastru-închis, cu o legătură la gît perfectă și o pălărie potrivită într-un perfect unghi, pe capul lui. Apariția lui atrăgătoare îi afecta inima, pînă cînd simți o durere. Ar fi vrut să-și exprime sentimentele.

El opri chiar lîngă ea și stopă amîndoi caii trăgînd de frîu. Era atît de aproape, încît genunchiul lui îl atinse pe al ei, apoi el se aplecă și îi înfășură la loc voalul în jurul pălăriei. Ea aștepta, într-o tăcere fără suflare, urmărindu-i fața solemnă, atît de aproape de a ei, încît o putea atinge.

Vîntul răspîndi picuri de ploaie din stejarul

bătrîn, stropind totul în jur. Ea rîse cînd un strop îi atinse nasul. El o privi cu uimire, apoi împărtăși veselia ei.

Mîna lui caldă se odihni pe umărul ei, apoi îi cuprinse gîtul, trăgînd-o încet în față, pînă cînd obrazul ei era atît de aproape de al lui încît îi putea simți respirația. Nu putu gîndi, nici respira în clipa în care buzele lui le atinseră pe ale ei atît de ușor încît ar fi putut fi aripile unor fluturi în zbor. Ea tremură de plăcere, așteptînd, sperînd mai mult, dar el se uita numai adînc în ochii ei și ea se lupta să citească expresia din ai lui. Ea văzu afecțiune, în mod cert, și surprinse și întrebări – multe întrebări.

Tresări și se retrase, incapabilă să suporte tensiunea așteptării unei noi atenții. Atingerea gurii lui încă îi ardea buzele, ca și cum fuseseră atinse de o căldură inexplicabilă.

– Mai...bine am continua, șopti ea în sfîrșit. Se pare că o să plouă după cum arată acei nori negri. Ea arătă cu degetul în față și pe cînd aprecia ploaia care se apropia, observă un călăreț care se îndrepta spre ei. Wyndham

părea că avea reticențe să îi dea drumul... Oftă și lăsă mîna să-i cadă.

– Privește, un alt călăreț care a îndrăznit să înfrunte elementele naturii, spuse ea, fără răsuflare.

– Pe Dumnezeu, este Perce, spuse lordul. Sînt surprins. Știu că nu-i place ploaia pe cravată.

Percy îi salută și își opri calul lîngă ei.

– Bună dimineața, frumoaso, spuse el cu un zîmbet galant și se aplecă peste mîna Allegrei.

Wyndham pufăi.

– Ai fi putut să mă lovești cu o pană cînd te-am văzut pe cărare, Perce. Trebuie că s-a întîmplat ceva extraordinar ca să te scoată din casă, pe timp de ploaie.

– Puțină ploaie nu dizolvă un om, spuse Percy. Persoana mea – dacă scuzați vulgaritatea – este impermeabilă.

– Aș putea jura că urăști ploaia pe cămășile tale scrobite, spuse lordul rîzînd. O să se înmoaie acum.

Tenul deja rozaliu al lui Percy deveni stacojiu.

– Dacă tot trebuie să știi, am de gînd să-mi reduc circumferința. În actuala situație, am serioase dificultăți să-mi găsesc o tînără care să aibă tandre sentimente pentru acest individ rotunjor. Aruncă o privire timidă spre Allegra, care făcea eforturi să nu rîdă. Ea se abținu și întoarse o față serioasă spre el.

– Orice femeie ar fi flatată să obțină atenția ta, spuse ea pe un ton grav.

El flutură nerăbdător o mînă.

– Ești foarte amabilă, Allegra. Pentru asta, îți promit să fac o vizită la Berkley Square ca să-ți dau o mînă de ajutor la planurile de decorare. El aruncă o privire întrebătoare. Sper din suflet că te-ai decis să mergi înainte cu renovările. Casa este ca un cavou!

Allegra aruncă o privire jenată spre soțul ei, întrebîndu-se cum va reacționa acesta la insulta vărului său. Fața lui arăta o toleranță amuzată, așa că spuse:

– Cîte o cameră,poate. Am putea începe cu salonul de muzică. Panourile de pe pereți sînt vopsite mohorît, iar parchetul este plin de cră-

pături.

Percy era plin de încîntare, gîndindu-se că îi va da Allegrei sfaturi privind alegerea materialelor, sau privind hîrtia decorativă și vopsitoria.

– Decizia finală va fi a ta, Allegra, dar voi fi acolo, să-ți dau ușor cu cotul, în direcția corectă.

– Aș vrea să am gustul tău impecabil, Percy, spuse Allegra sec.

– Nu toți membrii sînt înzestrați cu un astfel de talent, dar, în decizii importante, trebuie să stăm împreună, răspunse Percy serios, ca și cum ar fi fost vorba să vîndă Berkley Square, și nu să o redecoreze.

Burnița încetă, iar norii se mișcară spre est, lăsînd liber soarele. Inima Allegrei era ușoară atît prin vorbăria fără jenă a lui Percy, cît și datorită razelor de soare. Mergînd în jos, spre Reservoir, ei întîlniră alți doi călăreți cunoscuți: erau Lordul Lewington și Justine Bryerly. Allegra tresări cînd o zări pe Justine și starea de spirit i se înnourà, pentru un moment.

„N-am să fac asta. Nu am să las ca trecutul

lui Wyndham să mă afecteze, chiar dacă nu a uitat-o încă pe Justine", își spuse ea. „Justine a fost odată prietena mea și nimic nu s-a schimbat cu adevărat."

Plină de teamă, ea observă cum lordul se apleacă peste mîna înmănușată a Justinei. El o ținu mai mult decît era necesar, în mod evident, nu se îndura să-i dea drumul. Allegra apucă medalionul cu trifoiul prins în corsaj, dar se temu că norocul o părăsise încă din clipa în care se urcase în trăsura lui Wyndham, cu șase săptămîni în urmă.

Allegra își înfrînă dorința de a o separa pe Justine de soțul ei, strecurîndu-și calul între ei. Ea zîmbi și dădu din cap, ca și cum nimic nu ar fi contat decît acea dimineață însorită și plimbarea călare.

Lord Lewington, închis la păr și ochi, era înalt, un bărbat musculos, cu un zîmbet răutăcios. El își mîna armăsarul cu stil, și Allegra înțelese de ce Justine se îndrăgostise de șarmul și eleganța acestuia. Putea aprinde inima oricărei femei cu ochii lui leneși, dar el nu-i arătă Allegrei mai mult interes decît ea, lui. Un

lacheu, Bryerly, călărea alături de Justine, pentru a da mai multă importanță personajelor.

– Justine, o salută lordul. Ochii tăi strălucesc mai tare în dimineața asta. Presupun că nu ai dansat toată noaptea, cu acest domn săltăreț. El îl indică pe Lewington cu mînerul biciului, iar marchiza rîse batjocoritor.

– Nu am dansat decît obișnuitele două dansuri cu Lewington, spuse Justine ințepat. Și tu ar trebui să știi mai bine decît să sugerezi că aș fi acționat nepotrivit, în vreun fel oarecare.

Dorința din ochii Justinei era evidentă cînd îl privi pe Lewington pe sub genele lăsate în jos.

– După cum știi foarte bine, Wyndham, nu prea mă omor cu dansul. Prefer duelatul, spuse Lewington

– Și fetele tinere, spuse Percy, cu voce înceată.

Allegra o privi pe Justine, remarcînd adorația disperată din zîmbetul prietenei sale. Nu era totul în ordine, gîndi Allegra, simțind o urmă de compasiune pentru impetuoasa și încă-

pățînata Justine. Ea îi făcu semn cu mîna.

– Vino să călărești cu mine. Să-i lăsăm pe domni să discute problemele lor.

Justine ridică din umeri, aruncînd o privire înfocată spre Lewington.

– Cred că discuțiile privitoare la luptele de cocoși și cursele de cai sînt mult mai interesante, pentru acești domni, decît ultimele noutăți.

Justine își trase calul lîngă Allegra și porniră la o plimbare lentă.

– Știai că Felicia Stanton – o colegă de-a noastră de la academie – s-a măritat cu un duce care are de trei ori vîrsta ei?

Zîmbetul Justinei era destul de anemic și Allegra se gîndi dacă nu cumva Lordul Wyndham era la originea acestei expresii.

– Nu, nu știam. După cum știi, nu pot participa la nici o funcție pînă cînd nu sînt prezentată în Salon.

– O adevărată plictiseală, nu-i așa?

Allegra privi în ochii albaștri, strălucitori ai Justinei, citind în ei durerea.

– Ce simți, Justine?

– Ar trebui să ştii că nu îl iubesc pe Wyndham, explodă ea, nu l-am iubit niciodată. Este un prieten drag, dar nu îl pot iubi. L-am respins pentru că este rece şi cinic. Mă tem că nimeni nu va fi în stare să spargă zidul din jurul inimii lui şi mă mîhneşte să te văd în situaţia în care ai putea fi rănită. Ea îşi opri avalanşa de cuvinte. Oh, îmi pare rău. Nu voiam să mă amestec – dar gura mi-a luat-o înainte...

– Dacă nu-l iubeşti, cred că ai făcut cel mai corect lucru că i-ai spus, o întrerupse Allegra, şi un sentiment neplăcut îi sfredelea stomacul. El, însă, cred că nu te-a uitat. Vocea îi tremura cînd spuse aceste ultime cuvinte şi urî slăbiciunea ei pentru lord.

Justine îşi întoarse ochii frumoşi, întunecaţi de întrebări îngrijorătoare, către Allegra.

– Crezi oare că el...?

– Este, oare, clar pentru mine., este scris pe faţa mea... Allegra nu putu termina fraza.

– Că ai o afecţiune puternică pentru el? completă Justine. Este un lucru natural, cred eu. Wyndham arată bine şi este o persoană

autoritară. Dacă sentimentele mele nu ar fi fost angajate în altă parte, cred că mi-aş fi putut pierde inima pentru Wyndham. Ea oftă adînc şi puse o mînă pe braţul Allegrei. Scuză-mă pentru franchețea mea. Sper să putem rămîne prietene, cum am fost. Soarta ne-a jucat un renghi crud.

Allegra zîmbi, deşi simţea o durere în piept, ca un sloi de gheaţă.

– Desigur, eu ţin la prietenia ta – mai ales la sinceritatea ta. Nu te acuz pentru starea jalnică a inimii lui Wyndham.

Justine oftă adînc.

– Din păcate nu am puterea să schimb...

– Nimeni nu-i poate modela inima! Trebuie să se descurce singur în viaţă! Allegra îşi impuse un zîmbet pe buzele care îi tremurau. Sînt destul de fericită. Nu puteam suporta gîndul de a mă mărita cu Ezra Skelton şi împrejurările m-au salvat de la această soartă. În plus, Wyndham este un adevărat gentleman.

Justine se răsuci în şa şi privi la partenerii lor care erau la o oarecare distanţă depărtare.

– Da... este. Ar fi putut țipa la mine, făcînd scandal, cînd l-am respins, dar el s-a înclinat doar și a părăsit camera.

– El devine palid cînd este agitat, ochii i se întunecă, iar gura i se transformă într-o linie subțire, spuse Allegra și observă zîmbetul tachinator al prietenei sale, care îi făcu cu ochiul.

– Văd că ai memorat fiecare detaliu al comportamentului lui Wyndham.

– Ce stîngăcie din partea mea, spuse Allegra, plat. Nu ar trebui să-mi pun inima la vedere pe mîneca hainei. Ea privi în depărtare, incapabilă să-și scuture sentimentul crescînd de tristețe. Dacă va afla, va disprețui slăbiciunea inimii mele...

Justine își îndreptă spatele, iar bărbia luă un aer hotărît.

– Nu trebuie să-i arăți adevăratele sentimente. Fă-l să creadă că ești fericită cu propria ta viață. Ea îi zîmbi Allegrei. Te cunosc. Va fi intrigat de personalitatea ta strălucitoare. Nu-l lăsa să vadă că porți „o față de vineri". Nimic nu-l va face să plece mai repede de

acasă.

– Ești foarte înțeleaptă Justine. Uneori cred că ești cu mult mai în vîrstă decît 19 ani.

– Nu-mi pasă cît de bătrînă sau cît de înțeleaptă sînt, atîta timp cît nu pot cuceri afecțiunea lui Lewington. Fără el, balurile sînt plictisitoare, spectacolele muzicale sînt insipide și cele mai somptuoase dineuri au un gust de cauciuc. Ea respiră adînc și își trecu mîna peste ochi. Nimeni nu a putut atinge inima lui Lewington, și mă tem că nici eu nu o voi face. Sînt numai unul din multiplele lui flirturi.

Bărbații se apropiară și Justine își șterse expresia tristă de pe față, înlocuind-o cu un zîmbet fragil.

Allegra îi simți durerea ei și nu putu să aibă resentimente față de ea, pentru că obținuse afecțiunea lui Wyndham. Allegra se întoarse spre soțul ei, care o privea fix pe femeia pe care nu o putea avea.

– Cred că ploaia se va întoarce curînd. Aș vrea să ne întoarcem acasă, milord.

El tresări, ca și cum ar fi fost plesnit peste față și o privi pe Allegra, de parcă s-ar fi trezit

dintr-un vis. Inima ei se întristă și ea nu fu în stare să vadă dorința din ochii lui.

– Desigur... spuse el, incapabil să termine fraza.

– Wyndham, de ce nu-i acompaniezi pe Justine și pe Lewington? Sînt sigură că discuțiile mele cu Percy în legătură cu redecorarea casei, te vor plictisi de moarte. Percy, vrei să mă însoțești spre casă? Fără să mai aștepte răspunsul lui Wyndham, ea își întoarse iapa în direcția porții ce se vedea în depărtare.

Opt

După prezentarea la Curte, unde Allegra purtă o somptuoasă rochie de mătase pe crinolină, cu trenă, o broșă cu briliante care aparținuse mamei lordului, o egretă cu diamante în păr, un evantai superb din fildeș, ea intră într-un vîrtej de distracții. De abia trăgîndu-și sufletul, trecea din bal în bal, de la dineuri în grădini, la baluri mascate. Uneori, lordul o însoțea, dar cel mai adesea mergea cu Percy și mama acestuia, uneori cu Justine și părinții ei.

– O să devii o umbră, draga mea, spuse Percy într-o seară cînd o conduse pînă la uşa reşedinţei din Berkley Square. Nu am mai întîlnit pe nimeni care să meargă la trei baluri într-o singură seară. În scurt timp, o să fii ca o umbră.

– S-ar putea, dar mă distrez, spuse Allegra cu un zîmbet, ignorînd durerea din suflet. Printr-o activitate intensă, ea reuşea să uite că, de fapt, nu avea pe nimeni – cu adevărat – căruia să-i poată destăinui singurătatea ei. Ajunsese să aibă o repulsie pentru momentul cînd păşea pe uşa casei sale, ştiind că tăcerea o va învălui şi că lordul nu se va afla acolo, să o salute.

Lucy, desigur, o aştepta întotdeauna, şi, de obicei, Knocky apărea să o întrebe dacă are nevoie să-i facă un comision. Aliaţi devotaţi, Lucy şi Knocky stăteau împotriva indiferenţei lordului şi nu doreau altceva, decît să o facă pe Allegra fericită. Şi ceilalţi servitori începeau încet, încet să ţină la ea.

Percy îşi luă rămas bun şi Jasper, unul din servitori, închise uşa din faţă. Allegra urcă pe scări, trupul îi era obosit. Din umbră, apăru figura lui Knocky.

– Milday, aş putea schimba o vorbă cu dumneavoastră înainte de a urca? Ea se îndreptă spre băiat, observîndu-i zîmbetul prietenos.

– Este foarte tîrziu şi încă eşti treaz, Knocky. Ce s-a întîmplat? Este vreo problemă?

– Nu... milady, n-aş putea fi mai fericit decît sînt aici, tocmai am mîncat o felie de prăjitură. El coborî vocea şi privi în jur. Dar, milady mă doare capul teribil din cauza unei chestiuni, avînd în vedere că nu prea obişnuiesc să gîndesc adînc. Lucru pe care l-am făcut azi, toată ziua. Este o favoare, pe care o datorez unui prieten, de fapt doi prieteni, o foarte mare favoare.

Allegra îl privi cu uimire. Pînă atunci nu îl văzuse pe Knocky preocupat de ceva. La urma urmei, era cea mai veselă persoană pe care o cunoscuse.

– Mă îngrijorezi. Ce poate fi?

– Vedeţi, înainte de a veni aici, am lucrat în multe locuri, cîştigînd un bănuţ ici, un bănuţ colo. M-am împrietenit cu doi fraţi, Xavier şi Xerxas Rudd. Înalţi – mai ales unul – dar blînzi ca sfinţii, milady. Mă gîndesc că poate i-aţi putea folosi de cîte o parte a uşii, îmbrăcaţi la fel. Musafirii dumneavoastră vor vorbi

numai despre ei. Veți avea mult succes ca amfitrioană. El își scărpină bărbia, ca și cum ar fi meditat profund. Recunosc că ceva zburdalnic este cel mai potrivit lucru pentru această casă veche. Ar mai înveseli-o. Pentru asta, aveți nevoie de mai mulți lachei.

Allegra se gîndi la sugestia lui, decizînd că este o idee splendidă.

– Am să o menționez lordului. Mai mult ca sigur, nu-l va deranja.

Knocky zîmbi cu zîmbetul lui poznaș.

– Ce hotărîți în legătură cu Xavier și Xerxes, milady? Pot rămîne?

Allegra privi, nevenindu-i să creadă.

– Sînt deja aici?

– Da sînt. I-am înghesuit în camera mea, dar sînt furioși ca doi urși, că nu încap prea bine într-o cameră așa micuță. N-aș vrea să le stimulez mînia.

– Cred și eu că nu, spuse Allegra sec. Methinks, îți iei multe libertăți în această casă. Cum ai reușit să treci peste Dogwood?

– Păi, după-amiază, Dogwood trage un pui de somn, în camera lui. Xavier și Xerxes pot fi uriași milady, dar au un mers mai ușor decît o pisică. Sînt doi sprințari.

– Lordul știe de prezența lor?

– Nu... asta nu știu. Dar dumneavoastră sînteți cea care angajează personalul și o vorbuliță în urechea dumneavoastră era mai de dorit înainte de a vorbi cu lordul.

Allegra oftă și își tîrî șalul de cașmir pe podea,în timp ce urca treptele.

– Presupun că nu trebuie să te întreb ce favoruri datorezi fraților Rudd?

Knocky se muta de pe un picior pe altul.

– Noo, dar vă voi fi etern recunoscător dacă ați putea găsi aici, un loc pentru ei. Sînt acum cam la ananghie și n-aș vrea să-i văd că suferă. Sau să moară de foame.

– Așa ceva nu se poate, spuse Allegra și își roti ochii. Foarte bine, am să-i interoghez mîine dimineață. Pînă atunci,însă,să-i ții în camera ta.

– Milady! Și eu unde o să dorm? Nici nu știți ce mari sînt găliganii ăștia. O să fiu strivit în propriul pat!

– Ăsta este un risc pe care va trebui să ți-l asumi, Knocky. Tu singur te-ai băgat în treaba asta. Noapte bună.

Cînd lordul coborî dimineața următoare, găsi doi bărbați uriași – unul enorm, unul înalt și subțire, în hol. Aceștia purtau niște haine jerpelite, niște legături la gît ponosite, din pînză gri și niște pantaloni care conțineau mai mult petice decît material întreg. Trăsătura cea mai caracteristică pe fețele lor binevoitoare erau bărbile – fără îndoială o trăsătură a familiei – și niște nasuri borcănate, lucioase de prea mult frecat. Patru ochi mici clipeau cu stinjeneală și mîini mari, puternice frămîntau niște pălării de o culoare nedefinită.

Observînd cu colțul ochiului că Knocky fugea pe coridor cît de mult îi țineau picioarele lui scurte, lordul strigă:

– Vino înapoi în clipa asta, Knocky!

Pajul se furișă înapoi pe coridor, pregătit de o eventuală fugă.

– Aveți treabă cu mine, milord? întrebă el, cu ochi nevinovați.

Wyndham își puse mîinile la spate și îl fixă pe Knocky.

– Vreau o explicație pentru asta. De ce sînt bărbații ăștia aici, în foaier, și își bat călcîiele?

– Milady spunea să stea aici pentru un interviu. El făcu prezentările. Xavier și Xerxes Rudd, foști magicieni într-un teatru ambulant și acum concediați. Caută slujbă, milord. Knocky încercă să pară important, dar nu reuși. Privirea lui coborî în spatele lordului, dar se ridică din nou și un zîmbet larg îi cuprinse fața, cînd o văzu pe Allegra coborînd treptele.

Lordul ar fi vrut să-l scuture pe paj, să-i clatine dinții. Își împreună mîinile pe piept și se pregăti de luptă. Soția lui nu va umple casa cu tot felul de golani. El îi studie fața, atît de dulce și inocentă, pînă cînd ochii ei se opriră asupra celor doi străini.

– Oh, spuse ea, lovindu-se peste gură. Nu mă așteptam să fie atît de... impresionanți. Ea îl observă și înțepeni. Inima lui se înmuie cînd văzu că teama luase locul expresiei vesele de pe fața ei. Ochii ei albaștri se măriră, iar obrajii deveniră palizi. Oare o intimida atît de mult?

– Bună dimineața, spuse ea fără vlagă. Ești foarte matinal, milord.

El își strecură un deget sub cravată pentru a slăbi puțin strînsoarea apretată, apoi se înfurie pe partea din el care se lăsa așa impresionat de tînăra sa soție.

– Este mare noroc că sînt, altfel Koncky ar invita întreaga populaţie din Londra să ne admire argintăria.

– Desigur... cei doi prieteni ai lui sînt de încredere, milord. Knocky m-a asigurat...

Lordul îi aruncă lui Knocky o privire funestă.

– S-ar putea să fie aşa. Dar Knocky nu are autoritate aici.

– Milady, încerc numai să fac apel la profundul dumneavoastră sentiment de caritate, spuse Knocky. Xavier şi Xerxes sînt prietenii mei şi au nevoie de ajutor. Nici prin cap nu le trece să vă facă vreun rău, nici măcar să vă mişte un fir de păr din cap. Au înălţime şi prestanţă nobilă.

– Pot vorbi? întrebă Wyndham, caustic.

Tipul robust făcu un pas în faţă şi se înclină reverenţios.

– Eu sînt Xavier Rudd, spuse el, şi acesta este fratele meu, Xerxes, numit aşa după regele Persiei, care a invadat Grecia. Eu sînt numit după Sfîntul Francisc Xavier, misionarul. Tatăl nostru era foarte priceput „histrionic".

– Istoric, vrei să spui, îl corectă Allegra, cu un zîmbet.

– Dar un sfînt oricum nu eşti, spuse lordul

apăsat, pe un ton care sugera că omul provenea mai curînd din regiunile inferioare decît din cele superioare ale universului.

– Nu, milord. Numai un magician care a călătorit cu circul. Stăpînul a murit şi artiştii au trebuit să plece. Putem face munci grele, milord.

Wyndham oftă şi privi spre soţia lui.

– Mă îndoiesc că mai avem nevoie de alţi servitori, Allegra. Sub privirea ei dezamăgită şi expresia resemnată a celor doi bărbaţi, decizia lui de a nu-i angaja începu să se clatine. Dogwood îşi va prezenta demisia şi nu vreau asta. El a servit în casa asta toată viaţa lui.

– Va trebui să se supună deciziilor voastre, milord, spuse Knocky repede.

Allegra interveni.

– Am putea, eventual, să-i angajăm temporar pînă la balul nostru de luna viitoare. Dogwood va avea nevoie de cît mai mulţi servitori. Ar putea începe chiar de acum.

Lordul privi la expresia ei miloasă şi înjură în gînd.

– Inima ta este hotărîtă pentru asta, Allegra?

– Nu-i putem arunca în stradă, să moară de

foame.

– Tineri ca ei nu vor avea probleme să găsească de lucru, spuse el cu blîndețe.

– Ei caută de lucrů *aici*, milord.

Wyndham lăsă să-i scape un oftat de înfrîngere.

– Foarte bine, îi luăm deocamdată și după bal, mai vedem.

Cei doi vlăjgani zîmbiră cu gurile pînă la urechi și se bătură pe spate, unul pe celălalt. Lordul se adresă lui Xavier.

– Întrucît numele tău este atît de apropiat de al fratelui tău, o să-ți spunem Francis de acum înainte. Apoi, se întoarse spre Knocky. Iar tu o să fii concediat după bal, dacă nu te porți cum trebuie. Dogwood s-a plîns din nou că, în timpul lucrului, cînți de mama focului.

– Mai bine decît să plîng, milord, spuse Knocky și se răsuci pe călcîie. Broștul ăsta bătrîn nu are ureche pentru o muzică bună.

Allegra se încruntă la puști.

– Nu ai voie să-i spui lui Dogwood „prost", Knocky. Este superiorul tău și trebuie să-l asculți. Și cu asta, am încheiat.

Lordul chicoti și își clătină capul. Nu-i venea să creadă. Îi oferi brațul soției, în drum spre

sala pentru micul dejun.

– Unde ai învățat expresia asta pentru „prost", draga mea?

– Nu am înțeles exact sensul, dar am suspectat că are un sens negativ. Îmi pare rău că am deranjat ordinea în casa asta.

– Cînd ne-am căsătorit, ți-am oferit toate bunurile mele materiale ție, soția mea. Ai dreptul să-ți alegi servitorii, dar suspectez faptul că cei doi Rudd sînt o pereche de vagabonzi.

– Mie mi se păreau total inofensivi, milord. Au fețe amabile și ochi blînzi.

– Dacă argintăria și porțelanul cel mai fin va dispare mîine odată cu Knocky și cei doi Rudd, va trebui să-ți înghiți aceste cuvinte.

– Mai curînd mi-aș înghiți, acum, micul dejun, spuse ea cu un zîmbet îndrăzneț.

Allegra arăta bine într-o rochie albă, cu un șal de voal verde brodat cu flori, aruncat peste umeri. Ea își atinse medalionul prins de corsaj. El observase că ea îl purta zilnic și că de multe ori îl pipăia, ca și cum ar fi căutat siguranță în el. El ar fi vrut să o întrebe despre asta, dar simți că nu erau în relații atît de intime ca să abordeze un subiect atît de personal.

Constatarea îl ului. De fapt, se întîlneau în fiecare dimineață la micul dejun, dar știa prea puțin despre ea, despre preferințele sau antipatiile ei.

Ea se dovedise mult mai atentă la obiceiurile lui. Nu aranjase, oare, ouăle fierte în locul mesei cleioase pe care o primea de obicei? Avea întotdeauna grijă ca felurile de mîncare servite să-i fie pe plac și acel Oglesby – care uita cu ușurință detaliile – avea grijă să-i lustruiască pantofii și cizmele pînă deveneau ca oglinda.

El simți grija, compasiunea, cu care ea făcea totul. Privindu-se cu atenție pe sine pe deasupra ouălelor fierte perfect, se simți un adevărat fanfaron, care nu putea trece peste inima lui frîntă și apreciind valoarea femeii de lîngă el.

Imagini ale Justinei îi zîmbiră, – Justine rîzînd și plîngînd, Justine discutînd animat cu el – îl dominau, și oricît de mult ar fi încercat, nu reușea să scape complet de aceste viziuni. Disprețuindu-se pentru slăbiciunea sa, nu putea, totuși, să se elibereze de vraja primei sale iubiri.

– Dimineața asta ești într-o dispoziție cam

mohorîtă, milord. Pot face ceva? Ești cumva necăjit din cauza noilor servitori? întrebă ea cu blîndețe. El o privi în ochii blînzi și se gîndi că este cel mai mare ticălos.

– Nu... dar oricum, mulțumesc pentru grijă. Tocmai mă gîndeam la o chestiune care nu are nici o legătură cu servitorii.

– Nu aș vrea nicidecum să mă împotrivesc dorințelor tale, șopti ea și se aplecă să își ridice un șervet căzut pe jos. Roși și bîjbîi după poșeta care era lîngă farfuria ei. Milord... spuse ea, respirînd greu.

– Aș vrea să-mi spui Ian, spuse el, răspicat.

– Ian... ea își coborî genele lungi și roși și mai mult. Nici măcar nu observase pînă atunci acest detaliu feminin, genele ei lungi și întoarse. Sper să nu te superi, dar am cumpărat ceva pentru tine, un fleculeț. Mîinile ei tremurară cînd apucă șnurul poșetei. Un fleac.

Cu un zîmbet șovăitor, îi puse în palmă un obiect rotund, argintiu.

– O cutiuță pentru prizat! Ce drăguț din partea ta. Emailul de pe capac este superb. Este o scenă de vînătoare cu șoimi, din Yorkshire.

Asta amintește de luna... de călătoria noastră acolo.

– Să vezi, proprietarul magazinului... vocea ei se stinse. Mi-am amintit că îți plac scenele de vînătoare...

– Da! Dar nu este ziua mea de naștere și nici nu este o aniversare deosebită. De ce să-ți cheltuiești banii pe astfel de fleacuri?

– Am crezut că o să-ți facă plăcere. Am dat peste ea... adăugă ea grăbit, ca și cum voia să sublinieze că acționase sub impuls, că nu avusese intenția să-i facă un cadou costisitor.

– Îmi place foarte mult. De altfel, am să pun chiar acum un amestec de prizat din tabacul meu preferat. Sper că nu ți-ai cheltuit toate economiile?

– Nu-ți face griji în privința mea, milord... Ian. Ea privi în altă parte, o umbră de jenă îi trecu peste față. Oarecum jenat, el se gîndea să o întrebe dacă are nevoie de mai mulți bani, în afară de alocația ei trimestrială, dar ceva în mintea lui îl opri să o întrebe. Nu se simțea în largul lui să o întrebe chestiuni personale. Numai dacă...

Se auzi o bătaie în ușă și Dogwood intră, urmat îndeaproape de Percy Harcombe. Wyndham înjură în gînd, întrucît momentul de intimitate se spulberase. Cutiuța de prizat era la

fel de rotundă și netedă ca obrazul ei și el ar trebui să fie mulțumit să atingă argintul lustruit.

– Nu este nevoie să stai la ceremonie, Dogwood, spuse Percy. Bună dimineața la toată lumea, spuse el vesel, ridicînd capacele vaselor de argint aflate pe dulapul lateral. A mai rămas ceva de mîncare? Sînt înfometat. Fără să fie invitat, se așeză la masă și privi de la unul, la altul. Ce s-a întîmplat? Arătați amîndoi cam tulburați. Am nimerit cumva în mijlocul unei dispute?

– Perce, pe zi ce trece, devii tot mai necioplit. Nu ai nici un simț al pudorii? Lordul îi aruncă vărului său o privire cruntă, luînd notă de vesta acestuia în culori stridente de mov, verde și galben. Devin destul de nervos cînd văd, la o oră atît de matinală, vesta asta a ta.

– Baliverne! Oamenii se așteaptă la o anumită eleganță. Nu m-aș putea aventura pur și simplu, ieșind în stradă și spulberînd speranțele semenilor mei.

– Cred că o dungulință subțire ar fi mai potrivită, vere.

Dogwood le umplu cănile și puse pîine prăjită și mîncare în fața lui Percy, care își freca

mîinile cu nerăbdare.

– Cine sînt vlăjganii ăia, din hol? Am crezut că văd dublu, dar după cîte știu, nu am nici o problemă cu ochii. De asemenea, seara trecută nu am privit prea adînc în sticla de coniac, sau, mă rog, nu atît de adînc încît să capăt o viziune distorsionată.

Allegra își apăsă degetele peste gură, dar nu reuși să acopere un chicotit.

– Expresia ta mi-a provocat voioșie, Perce. Cei doi servitori sînt Francis cel solid și Xerxes cel slab. Tocmai i-am angajat în dimineața asta.

Percy avea o expresie perplexă.

– Lucrul ciudat este că i-am dat unuia din ei pălăria mea, dar cînd m-am întors, celălalt o ținea în mînă. Am făcut același lucru cu bastonul meu, care a dispărut chiar de sub ochii mei. Poate ar trebui să merg la circ.

– Hm, spuse Wyndham, cu dorința de a scărmăna spinarea lui Knocky pentru că adusese astfel de indivizi în casa sa. Totuși, oricît de exasperant era Knocky, drăcușorul o servea cu voioșie pe stăpîna lui și o menținea în bună-dispoziție.

– Poate că da, Perce. Dacă stau și mă gîn-

desc bine, oricine poartă o vestă ca a ta este susceptibil să meargă acolo. O să dau dispoziție ca unul din cei doi servitori să te însoțească pînă acolo, cu toată viteza.

– Voioșia ta îmi face greață, Ian, dar cred că n-o să mai rîzi atît de vesel cînd o să-nceapă să-ți dispară lucrurile de valoare.

Allegra spuse:

– Am să-i îmbrac în livrea pe Francis și Xerex, iar cînd vor păzi ușa o să-i oblig să poarte peruci pudrate. N-ar fi tocmai indicat ca femeile să leșine la vederea lor.

– Țineți minte cuvintele mele. Tu și servitorii tăi veți fi subiect de discuție în Londra, pînă la căderea serii, spuse Percy în treacăt.

– Oh, ai cumva de gînd să răspîndești chiar tu zvonul că am angajat doi magicieni să ne păzească ușa? întrebă lordul rîzînd. El mîngîie cutia de prizat, care era la fel de netedă și fină ca pielea de la încheietura mîinii Allegrei. Gîndul îl făcu foarte fericit. El îi aruncă o privire rapidă, ca să vadă dacă ea observase fascinația lui pentru cutiuță, dar era rîdea de spiritele lui Percy. Ochii ei străluceau, erau foarte frumoși cînd rîdea, gîndi el.

– Îndrăznesc să spun că gustul tău în ale-

gerea servitorilor este foarte neobişnuit, declară Percy în timp ce alegea mîncarea. El aruncă priviri înfocate feliilor subţiri de şuncă din care ieşeau aburi.

– S-a întîmplat ceva cu pofta ta de mîncare, vere? întrebă lordul.

– Nu... dar trebuie să am voinţă, să rezist tentaţiilor lăcomiei mele. În caz contrar, voi muri burlac.

– Eşti prea rotofei la buzunare pentru asta, Perce. În caz contrar, o să găseşti pe cineva care să se îndrăgostească de prostiile tale. Lordul îşi dădu seama de răutatea acestui răspuns şi o privi pe soţia lui. Îi văzu privirea şocată şi tremurul nervos al mîinii pe ceaşcă.

– Prostia nu este totul în viaţă, spuse Percy şi îi zîmbi Allegrei.

– Aş vrea să găsesc pe cineva cu o personalitate tot atît de puternică cu cea a soţiei tale. Eşti un cerşetor norocos, Ian.

O tăcere jenantă se lăsă în încăpere şi un val de ruşine îl invadă pe Wyndham. Nu putea simţi onoarea de a se fi căsătorit cu Allegra, simţea numai greutatea faptului că se căsătorise cu o femeie pe care nu o iubea. Căsătoria cu Justine ar fi fost atît de diferită. Inima lui ar fi fost cucerită, chiar dacă ar fi existat ciocniri de fire. El ştia că ar fi existat discuţii, dar cu dragostea care să îndulcească neînţelegerile, viaţa ar fi fost cu mult mai palpitantă, mult mai satisfăcătoare, decît era în prezent.

Se dispreţui pentru firea lui morocănoasă, pentru incapacitatea lui de a uita o dragoste care ar fi putut fi nepotrivită chiar de la început, pentru dificultatea lui de a accepta prezenţa Allegrei lîngă el şi la această masă. El mîngîie suprafaţa netedă a cutiuţei şi se gîndi la grija ei de a-i cumpăra un astfel de dar.

Allegra observă mişcările subtile ale mîinii lui Wyndham pe cadoul ei şi fu ridicol de fericită că găsise ceva care să-i placă cu adevărat. Cumpărarea cutiuţei a fost un act impulsiv, care i-a afectat serios fondurile. Într-un fel, banii păreau să se scurgă printre degetele ei ca apa... Dar un cadou? Nu putuse rezista. Nu era nevoie să-şi facă griji acum. Visarea ei

se întrerupse cînd Dogwood intră în cameră și trînti ușa cu o vehemență neobișnuită.

Ea privi la fața lui congestionată și ochii furioși.

– Oh, Doamne, ce s-a întîmplat, Dogwood?

Se înclină în fața Allegrei, apoi se adresă lordului.

– Știu că nu ar trebui să vă deranjez dar trebuie să vorbesc cu dumneavoastră o chestiune extrem de urgentă.

Lordul se lăsă pe spate și strecură cutiuța de prizat în buzunar.

– Ce anume te-a enervat în asemenea hal, Dogwood?

– Mă tem că trebuie să vorbesc cu dumneavoastră între patru ochi, milord.

Din camera de muzică se auzea cîntînd vocea unui înger.

– Ești cumva tulburat din nou de Knocky? întrebă Allegra, înțelegînd de unde provenea cîntatul.

– Nu numai asta, explodă Dogwood, dar mai sînt în camera de muzică, împreună cu el, două persoane hidoase. Aceștia arată cam periculos, dacă pot să mă exprim așa.

Allegra își ascunse un zîmbet în spatele mîinii. Lordul oftă adînc, tristețea îi era întipărită pe față. Percy își înălță gîtul cît putu de mult.

– Se referă la cei doi vagabonzi, fără îndoială, spuse Percy.

– Nu sînt vagabonzi, sînt magicieni, explică Allegra și Dogwood se înecă. Ochii îi ieșiră din orbite și se trase un pas înapoi.

– Doamne sfinte, vor face să dispară toate lucrurile de valoare din casa asta! strigă el. O să chem tot personalul de serviciu să îi dea imediat pe ușă afară.

– Cred că nu este o strategie prea nimerită, mă tem, spuse lordul, și buzele lui se arcuiră amuzat. Vor avea ocazia să spună tuturor că i-am angajat. Francis și Xerxes Rudd sînt noii noștri servitori, Dogwood. Aș aprecia dacă te-ai îngriji să comanzi livrele, adică suficient de mari pentru dimensiunile lor.

– Unde o să ajungă lumea? murmură Dogwood și își frecă mîinile de neputință. Sînt depășit de aceste evenimente. Credeam c^a dumneavoastră... Se opri brusc, evident dîndu-și seama că a depășit tonul. Vagabonzi,

murmură ca pentru el. Barbari! Cred că va trebui să-mi prezint demisia, adăugă el pe ton înțepat.

– Asta este a doua oară cînd ne amintești că pleci, Dogwood. Lordul își împreună degetele. Ar fi un amănunt pe care aș vrea să ți-l spun înainte de a pleca și anume că doamna contesă a fost destul de amabilă cînd a angajat-o pe ruda ta, Lucy, drept cameristă ei personală. Asta este o poziție cu mult mai înaltă decît ar fi putut aștepta o tînără persoană atît de... „isteață" cum este Lucy.

Dogwood își drese glasul și își trecu un deget pe sub gulerul scrobit prea strîns.

– Asta a fost o mare favoare pentru familia mea.

– Este adevărat că nu mai ești atît de nerăbdător să-ți părăsești serviciul, așa cum erai cu un minut în urmă? întrebă Wyndham, subtil și Allegra îl admira pentru stăpînirea lui de sine. Nici o problemă nu părea prea mare sau prea grea de rezolvat pentru el. Amintește-ți numai avantajul pe care l-ai primit tu și Lucy.

Allegra observă expresia supusă care înlocui mînia.

– Cred că n-aș putea găsi o slujbă mai bună în momentul de față, spuse valetul.

– Sînt sigur că te vei înțelege bine cu Francis și Xerxes. Par să fie firi vesele. Și amintește-ți, nu va mai fi nevoie să ridici ceva greu în casă, avîndu-i pe cei doi – în special pe Francis.

Dogwood se înclină și spuse pe un ton de înmormîntare:

– Mă voi ocupa de livrelele lor noi, milord

Ușurare și plăcere fu ceea ce simți Allegra în timp ce îl asculta pe Ian tratînd cu valetul. Era recunoscătoare că decisese să-i ia partea. S-ar putea ca Francis și Xerxes să sfîrșească prin a fura ceva de valoare și să dispară, dar lordul se hotărîse să se distreze, să aibă încredere în judecata ei. Această constatare îi încălzi inima.

– Ei bine, nu aș vrea ca ei să moară de foame, spuse ea mai mult pentru sine.

– Vezi ce vreau să spun, Ian? spuse Perce. Are cea mai bună inimă din cîte am cunoscut vreodată.

Wyndham o privi, pătrunzînd pînă în sufletul ei căutîndu-i acea gingășie. Oare o putea

vedea, se întrebă ea, sau vedea în ea numai o greutate pe umerii lui?

Nouă

Percy veni șase dimineți la rînd să o ajute pe Allegra să aleagă materialul pentru tapetat pereții, perdelele și tapițeria din sala de muzică. Ceea ce înainte fuseseră panouri de brocat roșu, acum deveniră mătase de culoare aurie. Mobila primi îmbrăcăminte de culoare verde cu dungi subțiri aurii, iar draperiile încadrau ferestrele, cu falduri somptuoase din catifea auriu-pal, strînse cu ciucuri. Deși îmbrăcămintea lui era stridentă, în decorații interioare Percy dovedi un gust ireproșabil.